

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTİYANO

Lubos na Katiyakan

Full Assurance

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Full Assurance*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Moody Press, Chicago. Copyright, 1937.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Mga Mensahe para sa mga Nababalisang Kaluluwa

Panimula

Sa pagsulat ko ng mga pahinang ito, iisa lang ang talagang layunin ko: ipaliwanag nang pinakamalinaw na kaya ko kung paano matatagpuan ng sinumang nababagabag na kaluluwa ang matatag na kapayapaan sa Diyos. Lalo kong iniisip ang mga taong naniniwalang ang Banal na Kasulatan ay kinasihan ng Diyos, at kinikilala na sa kay Cristo lamang matatagpuan ang kaligtasan, pero sa kung anong paraan ay hindi pa nila natatamo ang "kapayapaan ng ganap na pagtitiwala." Kahit taimtim nilang hinahangad na makilala ang Panginoon, nagpupumiglas pa rin sila sa kalituhan ng isip, gaya ng Pilgrim ni Bunyan sa Lusak ng Panghihina ng Loob, o gaya ng parehong nababalisang naghahanap na iyon noong umpisa ng kanyang paglalakbay, nanginginig sa ilalim ng nakasimangot na mga bangin ng Sinai.

Kaya hindi ko na sinisikap dito na patunayang totoo ang Biblia, dahil iyan ay tinatanggap na kapwa ng sumulat at ng mga mambabasang lalo niyang iniisip. Ang mga taong ginugulo ng pag-aalinlangan tungkol diyan ay makakakita ng saganang tulong sa ibang lugar, dahil hindi kulang ang mabubuting aklat na isinulat ng matitibay na Cristianong iskolar na naglalahad ng mga katwirang hindi masasagot tungkol sa kawalang-mali at sa banal na awtoridad ng Biblia. Ang problema, napakaraming nagsasabing gusto nila ng tulong sa bagay na ito ang sobrang walang pakialam para magsiyasat, kahit inilalapit na sa kanila ang pagkakataon. Ang talagang iniisip ko ay ang mga taimtim na naghahanap ng katotohanan.

Ako mismo, maraming buwan akong nasa matinding pag-aalinlangan at kalituhan ng isip, hanggang ipakita sa akin ng

Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu Santo at ng Kanyang Salita, ang tunay na saligan ng kapayapaan. Matagal na panahon na iyon, pero habang sumusulat ako, para bang muli kong dinaranas ang pakikipagbuno ng mga araw na iyon, at naaalala ko, na para bang kahapon lang, ang galak na pumuno sa kaluluwa ko nang magpahinga ako kay Cristo lamang at pumasok sa isang pangmatagalang kapayapaan sa Diyos na hindi kailanman nagambala sa buong mga taon.

Maaaring paminsan-minsan ay takpan ng mga ulap ang aking langit. Maaaring subukin ng mga kalungkutan at kahirapan ang aking kaluluwa. Maaaring ang mga bagong pagkatuklas ko sa kabulukan ng sarili kong puso ay magdala ng pagpapakumbaba at pagsisisi. Pero ang kapayapaang ito sa Diyos ay nananatiling hindi nagbabago, dahil hindi ito nakasalalay sa akin, hindi sa kalagayan ng isip ko o sa mga karanasan ko, kundi sa tapos nang gawa ni Cristo at sa patotoo ng Salita ng Diyos, na tungkol dito ay nasusulat: "Magpakailanman, O Panginoon, ang salita Mo ay matatag sa langit."

Unang Kabanata: Ang Pagsisikap na Magkaroon ng Katiyakan

Sa halos kalahating siglo ng aking paglilingkod, nagkaroon ako ng kagalakang akayin ang marami na magpahinga kay Cristo. At natuklasan ko na ang mga tanong na nakalilito at ang mga hadlang sa lubos na katiyakan ay halos magkakapareho sa ugat, kahit iba-iba ang pagkakasabi ng iba't ibang tao. Kaya sinikap ko sa maliit na aklat na ito na ilahad, nang pinakamalinaw na alam ko, ang mga katotohanang napatunayan kong mabisa sa pagtugon sa pangangailangan ng libu-libong kaluluwa.

Sinabi sa akin na noong araw, ang mga batang doktor ay sanay gumamit ng napakaraming gamot sa pagsisikap nilang tulungan ang kani-kanilang pasyente. Pero habang tumatagal ang kanilang praktis at lumalawak ang kanilang karanasan, itinaon nila ang maraming lunas na nakita nilang halos walang silbi, at mula noon ay nagtuon na lang sa iilang napatunayan nilang talagang sulit.

Ang manggagamot ng mga kaluluwa ay malamang na may ganoon ding karanasan. At kahit maaaring magmukhang medyo paulit-ulit at hindi kawili-wili ang mga huli niyang paglilingkod kung ihahambing sa mga nauna, inilalagay naman siya nito, sa kabila ng lahat, sa mismong hanay ng mga apostol ng ating Panginoon, na ang pananaw ay maibubuod sa mga salitang isinulat ng pinakadakila sa kanilang lahat: "Ipinasya kong walang ibang malaman sa gitna ninyo, maliban kay Jesu-Cristo, at Siya na ipinako sa krus." Narito ang pinakamabisang lunas sa lahat ng karamdamang espirituwal. Narito ang nag-iisang pinakadakilang mensaheng kailangan ng lahat ng tao

saanman, alam man nila o hindi. At ito ang sinikap kong ipahayag sa mga simpleng pahinang ito.

Bilang Isang Naglalakbay na Mangangaral

Sa malaking bahagi ng buhay ko, naging isa akong naglalakbay na mangangaral ng Ebanghelyo, madalas bumibiyahe nang tatlumpu hanggang apatnapung libong milya bawat taon para ipahayag ang di-masukat na kayamanan ni Cristo. Sa lahat ng taong iyon, dalawang beses lang ang naaalala kong naiwan ako ng tren. Ang isa ay dahil nalito ako sa tinatawag na daylight saving time at standard time. Ang isa naman ay dahil sa kampanyang paniniguro ng isang magsasakang nagpatuloy sa akin, na siyang maghahatid sa akin mula sa bahay niya sa probinsya papunta sa bayan ng Lowry, Minnesota, para maabutan ko ang tren sa hapon papuntang Winnipeg, kung saan may reserbasyon ako sa Pullman. Naaalala ko pa kung paano ko pinilit ang kaibigan ko na umalis na kami, pero nagpatumpik-tumpik siya sa kung anu-anong maliliit na gawain, at iginigiit na marami pa raw kaming oras. Nainis ako at nabalisa, pero walang nangyari. Kalmado siya at hindi natinag.

Sa wakas, isinuga niya ang kanyang mga kabayo at tumawid kami sa malawak na kapatagan. Mga isang milya bago ang bayan, nakita naming dumating ang tren sa istasyon, huminto nang ilang sandali, at umalis papuntang hilaga. Wala na kaming nagawa kundi maghintay nang mga lima o anim na oras para sa express na tren sa gabi, kung saan wala akong reserbasyon. Nang dumating ito, nalaman kong wala nang higaang makukuha, kaya napilitan akong umupo sa isang siksikang karaniwang bagon hanggang sa hangganan ng Canada, at pagkatapos noon ay lumuwag na. Kahit naiinis ako, inaliw ko

ang sarili ko sa mga salitang, "At alam natin na ang lahat ng bagay ay nagkakalakip-lakip sa ikabubuti ng mga umiibig sa Diyos, sa makatuwid baga'y ng mga tinawag ayon sa Kanyang nasa." Taimtim akong nanalangin na kung may layunin Siya sa pagpapahintulot na maiwan ako ng tren at mawalan ng maginhawang matutulugan, sana ay hindi ako mabigong malaman iyon.

Pagsakay ko sa siksikan at mabahong bagon, nakita kong iisa na lang ang bakanteng puwesto, kalahati ng isang upuan sa gitna ng bagon, at ang kabilang kalahati ay inookupahan ng isang natutulog na binata. Pag-upo ko sa tabi niya at pagkatapos kong isinilid ang mga bagahe ko, nagising siya, umayos ng upo, at bumati sa akin nang medyo inaantok pa. Hindi nagtagal, magaan at mahina na ang aming kuwentuhan, habang natutulog at naghihilik ang ibang pasahero sa paligid namin. Nang dumating ang angkop na pagkakataon, tinanong ko siya, "Kilala mo ba ang Panginoong Jesu-Cristo?" Napaupo siya nang tuwid na parang binaril. "Nakapagtataka naman na itanong n'yo sa akin 'yan! Nakatulog ako na Siya ang iniisip ko, at hinihiling kong sana kilala ko Siya. Pero hindi ko maintindihan, kahit gusto ko! Matutulungan n'yo po ba ako?"

Sa patuloy naming pag-uusap, nalaman kong nagtatrabaho siya sa isang bayan sa timog ng Minnesota, kung saan nahikayat siyang dumalo sa ilang revival meeting. Halatang may kapangyarihan ang pangangaral, at labis siyang nabahala tungkol sa kanyang kaluluwa. Pumunta pa nga siya sa harapan, sa upuan ng mga nagdadalamhati, pero kahit umiyak siya at nanalangin tungkol sa kanyang mga kasalanan, umuwi siyang hindi nakatagpo ng kapayapaan. Doon ko nalaman kung bakit ako naiwan ng tren. Ito ang aking Gaza, at kahit hindi ako

karapat-dapat, isinugo ako ng Diyos para maging kanyang Felipe. Kaya binuksan ko ang mismong kasulatang binabasa ng ingat-yamang taga-Etiopia nang salubungin siya ni Felipe: Isaias 53.

Itinuro ko sa bago kong kaibigan ang kahanga-hangang paglalarawan nito sa Tagapagligtas na ipinako sa krus, kahit isinulat ito nang napakatagal bago pa nangyari, at inilapit ko sa kanya ang mga talatang 4, 5 at 6: "Tunay na dinala Niya ang ating mga sakit, at pinasan ang ating mga kalungkutan; gayon ma'y ating pinalagay Siya na hinampas, sinaktan ng Diyos, at dinalamhati. Ngunit Siya'y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya'y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan; ang parusang nagdala ng ating kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling tayo. Tayong lahat ay tulad sa mga tupa na naligaw; tayo'y lumihis bawat isa sa kanyang sariling daan; at ipinasan sa Kanya ng Panginoon ang kasamaan nating lahat."

Habang binabasa ito ng binata, para bang tumagos ang mga salita hanggang sa kaibuturan ng kanyang kaluluwa. Nakita niya ang sarili niya bilang ang nawawalang tupang lumihis sa sarili nitong daan. Nakita niya si Cristo bilang Siyang pinagpasanan ni Jehova ng lahat ng kanyang kasamaan, at yumuko siya at sinabi sa Kanya na magtitiwala siya sa Kanya bilang sarili niyang Tagapagligtas. Mga dalawang oras siguro kaming nagkaroon ng banal na pakikisama habang bumibiyahe, lumilipat mula sa isang talata patungo sa iba pa. Pagkatapos ay dumating na siya sa kanyang pupuntahan at bumaba, paulit-ulit na nagpapasalamat sa akin sa pagpapakita ko sa kanya ng daan ng buhay. Hindi ko na siya nakita mula noon, pero alam kong babatiin ko siyang muli sa Hukuman ni Cristo.

Tulong Para sa Nangangailangang Kaluluwa

Hindi ko alam kung kaninong mga kamay mapupunta ang aklat na ito, pero ipinapadala ko ito na may panalanging maging napapanahong mensahe ito sa maraming nangangailangang kaluluwa, gaya ng kuwentuhan sa tren noong gabing iyon sa Minnesota kasama ang binatang nakadama ng kanyang pangangailangan at tunay na lumapit sa Diyos, pero hindi naunawaan ang daan ng kapayapaan kaya wala siyang katiyakan, hanggang sa matagpuan niya ito sa nasusulat na Salita, na itinanim sa kanyang kaluluwa sa kapangyarihan ng Espiritu Santo.

Kung kasimbagabag ka ng binatang iyon, at sa kalooban ng Diyos ay mabasa mo ang aklat na ito anumang oras, umaasa akong makikita mo na ito ang sariling paraan ng Panginoon para ilapit ka sa Kanyang Sarili. Sana ay basahin mo ito nang maingat, nang may pagninilay, at nang may panalagin, at hanapin mo sa sarili mong Biblia, kung mayroon ka, ang bawat talatang binabanggit, para ikaw rin ay magkaroon ng lubos na katiyakan.

Makatiyak ka rito: malalim ang malasakit ng Diyos sa iyo. Hinahangad Niyang ibigay sa iyo ang kaalaman ng Kanyang kaligtasan. Hindi basta nagkataon lang na napunta sa iyo ang mga pahinang ito. Inilagay Niya sa puso ko na isulat ang mga ito. Gusto Niyang basahin mo ang mga ito. Maaaring ang mga ito ang sarili Niyang mensahe sa nababagabag mong kaluluwa. Iba-iba ang mga paraan ng Diyos. "Ginagawa Niya ang lahat ng bagay ayon sa payo ng Kanyang sariling kalooban."

Labis na Nabahala ang Barbero

Ang isa pang sarili kong karanasan ay marahil magbibigay-diin at magsisilbing angkop na pagtatapos ng kabanatang ito. Isang hapon, naglalakad ako sa mataong mga kalye ng Indianapolis, naghahanap ng barberya. Pumasok ako sa unang nakita ko (napansin ko kasi ang poste nitong may guhit na pula at puti), at maya-maya ay nakaupo na ako sa silya at nagsimula nang magtrabaho ang barbero. Madaldal siya pero mahinahon, sa tingin ko, hindi basta salita nang salita. Habang ipinapanalangin ko na magkaroon ng pagkakataon, hindi nagtagal ay parang angkop nang itanong, gaya ng sa naunang kuwento, "Kilala mo ba ang Panginoong Jesu-Cristo?" Laking gulat ko, kakaiba ang naging reaksiyon ng barbero. Tumigil siya sa ginagawa niya, humagulgol nang hindi mapigilan, at nang humupa ang unang bugso ng iyak, napabulalas siya, "Nakapagtataka naman na tinanong n'yo ako tungkol sa Kanya! Sa buong buhay ko, wala pang taong nagtanong sa akin niyan. At halos Siya na lang ang iniisip ko nitong nakaraang tatlong araw. Ano po ang masasabi n'yo sa akin tungkol sa Kanya?" Ako naman ang namangha. Tinanong ko siya kung ano ang humantong dito. Ipinaliwanag niya na nanood siya ng isang pelikula ng Passion Play, at nag-iwan ito ng tatak na hindi mabura sa isip niya. Paulit-ulit niyang itinatanong, "Bakit kailangang maghirap nang ganoon ang mabuting Taong iyon? Bakit hinayaan ng Diyos na mamatay Siya nang ganoon?" Hindi pa niya kailanman narinig ang Ebanghelyo sa buong buhay niya, kaya isang oras akong nanatili sa kanya, ipinapaliwanag ang kuwento ng Krus. Nanalangin kami nang magkasama, at sinabi niyang malinaw na ang lahat sa kanya ngayon, at nagtiwala siya sa Tagapagligtas para sa kanyang sarili. Paglabas ko ng kanyang barberya, may galak akong malaman na ang

Ebanghelyo ay tunay ngang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas para sa kanya, isang barberong Griyego na walang gaanong pinag-aralan, na noon lamang nalaman sa unang pagkakataon na inibig siya ni Cristo at ibinigay ang Kanyang Sarili para sa kanya.

Para sa akin, isa itong pambihirang halimbawa ng kapangyarihan at paghahari ng Diyos. Ang mismong ideya ng Passion Play, mga makasalanang tao na nagsisikap na isadula ang buhay, kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus, ay kasuklam-suklam sa akin. Pero ang Diyos, na hindi nalulugod sa kamatayan ng makasalanan kundi nagnanais na ang lahat ay manumbalik sa Kanya at mabuhay, ay ginamit ang mismong pelikulang iyon para gisingin ang taong ito at ihanda siyang makinig sa Ebanghelyo. At hindi ako makapag-alinlangan na Siya ang umakay sa mga hakbang ko papunta sa barberyang iyon, para magkaroon ako ng kagalakang ituro ang nababalisang barbero sa Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.

Ang taimtim kong hangarin ay kalugdan Niyang kilalanin at gamitin ang mga nasusulat na mensaheng ito sa maraming katulad na pagkakataon.

*"Biyayang naghahari, higit sa sala'y sumagana,
Mga tinubos ang nagbabalita;
Kalaliman itong hindi masukat,
Haba't lapad nito'y sino ang makapagsasabi?
Sa kaluwalhatian nito, kaluluwa ko'y mananahan
magpakailanman."*

Ikalawang Kabanata: Katiyakan Magpakailanman

May isang napakapambihirang pahayag sa aklat ng Isaias, kabanata tatlumpu't dalawa, talata 17: "Ang gawa ng katuwiran ay magiging kapayapaan; at ang bunga ng katuwiran ay katahimikan at katiyakan magpakailanman."

Katiyakan magpakailanman! Hindi ba't napakagandang pakinggan? Katiyakan hindi lang para sa ilang araw, linggo o buwan, ni para sa ilang taon, o kahit sa buong buhay, kundi magpakailanman! Ito ang pinagpalang katiyakang ikinagagalak ng Diyos na ibigay sa lahat ng lumalapit sa Kanya bilang mga nangangailangang makasalanan na naghahanap ng daan ng buhay.

Dalawang salita ang ginamit sa talatang ito na malapit na magkaugnay: kapayapaan at katiyakan. Pero napakaraming taong lubhang relihiyoso sa mundo ang halos hindi alam ang kahulugan ng alinman sa dalawang ito. Tapat silang naghahanap sa Diyos. Masinop sila sa kanilang mga tungkuling panrelihiyon, gaya ng pagbabasa ng Kasulatan, pagdarasal, pagsisimba, pakikibahagi sa sakramento, at pagsuporta sa gawain ni Cristo. Napakatapat at matuwid nila sa lahat ng pakikitungo nila sa kapwa, sinisikap tuparin ang bawat tungkulin nila sa bayan at sa bansa, at sundin ang ginintuang tuntunin. Pero wala silang pangmatagalang kapayapaan, ni anumang tiyak na katiyakan ng kaligtasan. Kumbinsido ako na sa halos bawat ganitong kaso, ang dahilan ng kanilang balisa at hindi panatag na kalagayan ay ang kakulangan nila ng pag-unawa sa paraan ng Diyos ng pagliligtas.

Kahit nabuhay siya pitong siglo bago ang Kalbaryo, ibinigay kay Isaia na ilahad sa napakapinagpalang paraan ang katuwiran ng Diyos na ipinahayag nang lubusan sa Ebanghelyo nang maglaon. Hindi ito dapat ipagtaka, dahil nagsalita siya ayon sa pagkilos sa kanya ng Espiritu Santo.

Ang susing salita ng kanyang dakilang aklat, na madalas tawaging ikalimang ebanghelyo, ay kapareho ng sa Sulat sa mga taga-Roma: ang salitang "katuwiran." At hinihimok ko ang mambabasa na pagnilayan nang kaunti ang salitang ito at tingnan kung paano ito ginagamit sa Banal na Kasulatan.

Ang Abogadong Naghihingalo

May isang abogadong naghihingalo. Buong buhay siyang nagsisimba pero hindi siya ligtas. Kilala siya bilang taong may integridad na walang maipipintas. Pero habang nakahiga siya roon, nakaharap sa walang hanggan, nababagabag at nababalisa siya. Alam niya na kahit naging matuwid siya sa harap ng tao, makasalan siya sa harap ng Diyos. Ipinaalala sa kanya ng nagising niyang konsensya ang mga kasalanan at pagsalangsang na hindi kailanman nagmukhang kasingsama noon, ngayong alam niyang malapit na niyang harapin ang kanyang Maylalang.

Diretsahan siyang tinanong ng isang kaibigan, "Ligtas ka na ba?" Hindi raw, sagot niya, malungkot na umiiling. Nagtanong ang kaibigan, "Hindi mo ba gustong maligtas?" "Gustong-gusto ko," sagot niya, "kung hindi pa huli ang lahat. Pero," dagdag niya na halos pabulyaw, "ayokong gumawa ang Diyos ng anumang mali sa pagliligtas sa akin!"

Ipinakita ng sinabi niya kung gaano kalalim niyang natutunang pahalagahan ang katuwiran. Binuksan ng bisita ang kanyang

Biblia at binasa roon kung paano ang Diyos mismo ang gumawa ng matuwid na paraan para iligtas ang mga di-matuwid na makasalanang. Ang totoo, wala na Siyang ibang posibleng paraan para iligtas ang sinuman. Kung kailangang pagtakpan na lang ang kasalanan para maligtas ang makasalanang, mapapahamak siya magpakailanman. Ayaw ng Diyos na ikompromiso ang sarili Niyang pagkatao alang-alang sa kaninuman, gaano man Niya kinasasabikang maligtas ang lahat ng tao.

Ito ang gumising sa kaluluwa ni Luther, at nagdala ng bagong liwanag at tulong pagkatapos ng mahahaba at nakapapagod na buwan ng pangangapa sa dilim, walang saysay na nagsisikap iligtas ang sarili niya ayon sa hinihingi ng mga bulag na umaakay sa bulag. Habang binabasa niya ang Latin na Salmo, nabasa niya ang panalangin ni David, "Iligtas Mo ako sa Iyong katuwiran." Napabulalas si Luther, "Ano ang ibig sabihin nito? Naiintindihan ko kung paano ako mapaparusahan ng Diyos sa Kanyang katuwiran, pero kung ililigtas Niya ako, tiyak na sa Kanyang awa iyon!" Habang lalo niya itong pinagninilayan, lalong lumalaki ang kanyang pagkamangha. Pero unti-unting sumikat sa nababagabag niyang kaluluwa ang katotohanan na ang Diyos mismo ang gumawa ng matuwid na paraan para maaari Niyang ariing-ganap ang mga di-matuwid na makasalanang lumalapit sa Kanya nang may pagsisisi at tumatanggap ng Kanyang salita sa pananampalataya.

Idinidiin ni Isaias ang dakila at maluwalhating katotohanang ito sa buong kahanga-hanga niyang paglalahad, sa Lumang Tipan, ng plano ng Ebanghelyo. Sa walang-awang katapatan, inilalarawan ng propeta ang lubos na pagkaligaw at ganap na walang pag-asang kalagayan ng tao, kung hiwalay sa biyaya ng

Diyos. "Ang buong ulo ay may sakit, at ang buong puso ay nanglulupaypay. Mula sa talampakan ng paa hanggang sa ulo ay walang kagalingan; kundi mga sugat, at mga pasa, at mga nagnanaknak na sugat: hindi pa natitikom, ni natatalian man, ni napalambot man ng langis" (Isaias 1:5, 6). Tiyak na nakaririmarim na larawan ito, pero gayunman, ito ang totoo sa taong hindi ligtas ayon sa pagtingin ng Diyos. Ang kasalanan ay isang karumal-dumal na sakit na kumapit sa mismong kaibuturan ng biktima nito. Walang sinumang makapagpapalaya sa sarili niya mula sa karumihan nito, o makapagligligtas sa sarili niya mula sa kapangyarihan nito.

Isang Tiyak na Lunas

Pero may lunas ang Diyos. Sinasabi Niya, "Halikayo ngayon, at tayo'y magkatuwiran, sabi ng PANGINOON: bagaman ang inyong mga kasalanan ay maging gaya ng pula, ang mga yao'y magiging puting gaya ng niyebe; bagaman maging mapula na gaya ng matingkad na pula, ang mga yao'y magiging gaya ng balahibo ng tupa" (t. 18). Ang Diyos mismo ang makapaglilinis sa ketongin mula sa lahat ng kanyang karumihan, at makapag-aaring-ganap sa masama mula sa lahat ng kanyang pagkakasala. At ginagawa Niya ito hindi sa kapinsalaan ng katuwiran, kundi sa isang ganap na matuwid na paraan.

"Sa Krus ni Cristo ating natatanaw

Paano Diyos nagliligtas, at matuwid pa rin;

Sa Krus ni Cristo ating nababakas

Ang Kanyang katuwiran at biyayang kahanga-hanga.

Ang makasalanang nananampalataya ay malaya na,

Masasabi niya, Tagapagligtas ay namatay para sa akin;

Maituturo niya ang dugong pantubos

At sasabihin, Iyan ang nagdala ng kapayapaan ko sa Diyos."

Kaya si Isaias, higit sa lahat ng iba pang manunulat na propeta, ang naglalahad ng gawa ng Krus. Sa mata ng pananampalataya, tumatanaw siya sa Kalbaryo, at doon ay nakikita niya ang Banal na Nagdurusa na namamatay dahil sa mga kasalanang hindi Kanya. Napabulalas siya, "Siya'y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya'y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusang nagdala ng ating kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling tayo. Tayong lahat ay tulad sa mga tupa na naligaw; tayo'y lumihis bawat isa sa kanyang sariling daan; at ipinasan sa Kanya ng PANGINOON (Jehova) ang kasamaan nating lahat" (Isaias 53:5, 6).

Napag-isipan mo na ba nang mabuti ang mga kahanga-hangang pahayag na ito? Kung hindi pa, nakikiusap ako sa iyo na pagnilayan mo ang mga ito ngayon: si Jesus ang inilapit ng Espiritu ng Diyos sa isip ni Isaias. Gusto Niyang tumitig ka rin sa Kanya. Isa-isahin mo ang bawat bahagi at timbangin ang kahanga-hangang kahulugan nito:

"Siya'y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang." Gawin mo itong personal! Ilagay mo ryan ang sarili mo at ang sarili mong mga kasalanan. Basahin mo na para bang ang sinasabi nito ay, "Siya'y nasugatan dahil sa *aking* mga pagsalangsang." Huwag kang mawala sa gitna ng karamihan. Kahit wala nang ibang makasalanan sa buong mundo, pupunta pa rin si Jesus sa krus para sa iyo! Naku, paniwalaan mo ito at pumasok ka sa kapayapaan!

"Siya'y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan." Gawin mo itong personal! Isipin mo kung ano ang naging kapalit sa Kanya

ng iyong kasamaan at pagmamatigas. Tinanggap Niya ang mga hampas na dapat sana'y bumagsak sa iyo. Pumagitna Siya sa iyo at sa Diyos, nang malapit nang bumagsak ang pamalo ng katarungan. Siya ang nabugbog nito sa halip na ikaw. Muli, nakikiusap ako, gawin mo itong personal! Sumigaw ka sa pananampalataya, "Siya'y nabugbog dahil sa aking mga kasamaan."

Ngayon, magpatuloy pa tayo: "Ang parusang nagdala ng ating kapayapaan ay nasa Kanya." Lahat ng kinailangan para magkaroon ng kapayapaan sa Diyos ay tiniis Niya. "Siya ang gumawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang krus." Palitan mo ang "ating" ng "aking." "Siya ang gumawa ng *aking* kapayapaan."

*"Pinasan Niya sa puno
Ang hatol para sa akin,
At ngayon ang tagapanagot
At makasalana'y kapwa malaya."*

Ngayon, pansinin mo ang huling bahagi ng maluwalhating talatang ito, "Sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling tayo." Nakikita mo ba ito? Matatatakan mo ba na totoo ang Diyos, at sisigaw nang may galak, "Oo, ako na kawawang makasalanan, ako na nawawala at wasak na kaluluwa, ako na lubos na karapat-dapat sa hatol, ako ay pinagaling ng Kanyang mga latay"?

*"Gumaling tayo sa Kanyang mga latay,
Dadagdagan mo pa ba ang Salita?
Siya mismo ang ginawang ating katuwiran.
Ang pinakamagandang damit ng langit, isuot mo raw, sabi*

Niya,

Naku, may mas gaganda pa bang kasuotan sa iyo?"

Bayad Na ang Lumang Utang

Hindi sa binabalewala ng Diyos ang ating mga kasalanan, o pinalalampas lang nang may pagpapalayaw; kundi sa krus ay nabayaran na ang lahat ng iyon. Sa Isaias 53:6, binalanse Niya ang mga libro ng sanlibutan. Dalawa ang nakalistang utang:

"Tayong lahat ay tulad sa mga tupa na naligaw; tayo'y lumihis bawat isa sa kanyang sariling daan."

Pero may isang nakalistang bayad na nagpapantay sa buong account:

"Ipinasan sa Kanya ni Jehova (ibig sabihin, kay Jesus sa krus) ang kasamaan nating lahat."

Ang unang utang ay tumutukoy sa pagkakasangkot natin sa pagkahulog ng sangkatauhan. Sumusunod ang mga tupa sa nangunguna. Kapag may isang lumusot sa butas ng bakod, susunod ang lahat. Ganoon din, nagkasala si Adan at tayong lahat ay nadamay sa kanyang pagkakasala. "Ang kamatayan ay dumating sa lahat ng tao, sapagkat ang lahat ay nagkasala."

Pero ang ikalawang utang ay tumutukoy sa sarili nating pagmamatigas. Bawat isa ay piniling magkasala sa sarili niyang paraan, kaya hindi lang tayo makasalanan sa likas, kundi mga lumalabag din tayo sa gawa. Sa madaling salita, tayo ay nawawala, lubos na nawawala. Pero "ang Anak ng tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala" (Lucas 19:10). Sa pamamagitan ng Kanyang kamatayang handog sa krus, binayaran Niya sa nilapastangang katarungan ang tumutugon sa bawat paratang laban sa makasalanan. Ngayon, sa ganap na

katuwiran, maiaalok ng Diyos ang buong kapatawaran at pag-aaring-ganap sa lahat ng nagtitiwala sa Kanyang Anak na muling nabuhay.

Kaya nga "ang gawa ng katuwiran ay magiging kapayapaan; at ang bunga ng katuwiran ay katahimikan at katiyakan magpakailanman." Ang nababagabag na konsensya ay maaari nang mapanatag. Nasisiyahan ang Diyos sa ginawa ng Kanyang Anak. Sa saligang iyon, malaya Niyang mapapatawad ang pinakamasamang makasalanan na nagsisisi at lumalapit sa Cristo ng krus.

*"Ang nanginginig na makasalanan ay nangangamba
Na di na malilimot ng Diyos;
Ngunit isang buong bayad ang bumura
Sa Kanyang alaala ng lahat ng utang;
Ang mga anak na nagbabalik ay Kanyang hinahagkan,
At dinadamitan ng Kanyang balabal;
Ang ganap Niyang pag-ibig ay nagpapalayas
Ng lahat ng takot sa ating dibdib."*

Sinasabi Niya sa bawat kaluluwang nananampalataya, "Pinawi Ko, na parang makapal na ulap, ang iyong mga pagsalangsang, at, na parang ulap, ang iyong mga kasalanan: manumbalik ka sa Akin; sapagkat tinubos kita" (Isaias 44:22). At muli, "Ako, Ako nga, ang pumapawi ng iyong mga pagsalangsang alang-alang sa Akin, at hindi Ko aalalahanin ang iyong mga kasalanan" (Isaias 43:25). Maaaring hindi mo kailanman malimutan ang mga taon ng iyong paglalagalag, ang maraming kasalanang nagawa mo. Pero ang nagbibigay ng kapayapaan ay ang kaalamang hindi na kailanman aalalahanin pa ng Diyos ang mga iyon. Binura Niya ang mga iyon sa aklat ng Kanyang alaala,

at ginawa Niya iyon sa katuwiran, dahil ang account ay lubos nang nabayaran. Bayad na ang utang!

Ang Muling Pagkabuhay ni Cristo ang Nagbibigay ng Katiyakan

Ang muling pagkabuhay ni Cristo sa katawan ay ang tanda ng Diyos na naayos na ang lahat ayon sa ikasisiya Niya. Pinasan ni Jesus ang ating mga kasalanan sa krus. Inako Niya ang pananagutan para sa mga iyon. Namatay Siya para alisin ang mga iyon magpakailanman. Pero binuhay Siyang muli ng Diyos mula sa mga patay, at sa gayon ay pinatunayan ang Kanyang kaluguran sa gawa ng Kanyang Anak. Ngayon, ang pinagpalang Panginoon ay nakaupong itinaas sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan. Hindi Siya maaaring naroon kung nasa Kanya pa ang ating mga kasalanan. Ang katotohanang naroon Siya ay patunay na lubos nang naalis ang mga iyon. Nasisiyahan ang Diyos!

*"Bayad ay di Niya sisingilin nang makalawa,
Una sa kamay ng aking Tagapanagot na nagdurugo,
At muli pa sa akin."*

Ito ang nagbibigay ng katahimikan at katiyakan magpakailanman. Kapag alam kong ang mga kasalanan ko ay naayos sa paraang nananatiling walang bahid ang katuwiran ng Diyos, kahit niyayakap Niya ako sa Kanyang dibdib bilang isang mananampalatayang inaring-ganap, may ganap akong kapayapaan. Kilala ko na Siya ngayon bilang "isang Diyos na matuwid at Tagapagligtas" (Isaias 45:21). Sinasabi Niya, "Inilalapit Ko ang Aking katuwiran; hindi ito malalayo, at ang Aking kaligtasan ay hindi magtatagal" (Isaias 46:13). Napakanakaaaliw ng mga salitang ito! Naglaan Siya ng katuwiran, *ang mismong sa Kanya*, para sa mga taong *walang*

sariling katuwiran! Kaya buong galak kong tinatanggihan ang lahat ng pagsisikap na maging matuwid sa sarili kong gawa, upang ako'y masumpungan sa Kanya na ganap at buo, nadaramtan ng Kanyang katuwiran.

Masasabi ng bawat mananampalataya kasama ng propeta, "Ako'y lubhang magagalak sa PANGINOON, ang aking kaluluwa ay magiging masaya sa aking Diyos; sapagkat Kanyang dinamitan ako ng mga kasuotan ng kaligtasan, Kanyang tinakpan ako ng balabal ng katuwiran, gaya ng isang kasintahang lalaki na nagpapalamuti ng mga palamuti, at gaya ng isang kasintahang babae na nagpapalamuti ng kanyang mga hiyas" (Isaias 61:10).

*"Suot ang damit na ito, ako'y nagniningning;
Kahit mga anghel ay walang damit na gaya ng akin."*

Tanging sa mga tinubos na makasalanang ibinibigay na isuot ang kasuotang ito ng kaluwalhatian. Si Cristo mismo ang balabal ng katuwiran. Tayong nagtitiwala sa Kanya ay "nasa kay Cristo"; tayo ay "ginawang katuwiran ng Diyos sa Kanya" (2 Corinto 5:21). Siya ay "ginawang karunungan para sa atin, at katuwiran, at pagpapakabanal, at pagtubos" (1 Corinto 1:30). Kung ang pagtanggap sa akin ay nakasalalay sa paglago ko sa biyaya, hindi ako kailanman magkakaroon ng matatag na kapayapaan. Pinakamasamang uri ng pagmamataas ang ituring ang sarili kong napakabanal na kaya kong makasiya sa Diyos batay sa sarili kong karanasan. Pero kapag nakita kong "Ginawa Niya tayong tanggap sa Minamahal," napapawi ang bawat pag-aalinlangan. Panatag ang kaluluwa ko. May katahimikan at katiyakan ako magpakailanman. Alam ko na ngayon na tanging

"Ang makayayanig sa Krus

Ang makayayanig sa kapayapaang ibinigay nito;

Ang magsasabi sa aking si Cristo'y hindi namatay,

At hindi kailanman lumabas sa libingan."

Hangga't nananatili ang mga dakila at hindi nagbabagong katotohanang ito, hindi natitinag ang kapayapaan ko, matatag ang aking pagtitiwala. May "katiyakan magpakailanman" ako.

Mahal na nababalisa at nabibigatang kaluluwa, hindi mo ba ito nakikita? Hindi ka ba makapagpapahinga kung saan nagpapahinga ang Diyos, sa tapos nang gawa ng Kanyang pinagpalang Anak? Kung nasisiyahan Siyang iligtas ka sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesus, tiyak na dapat ka ring masiyahang magtiwala sa Kanya.

Ikatlong Kabanata: Malaking Katiyakan

Nang ipaalala ni apostol Pablo sa mga mananampalataya sa Tesalonica ang gawa ng Diyos sa kanilang lungsod, na siyang dahilan kung bakit sila naligtas, ganito ang sabi niya:

“Nagpapasalamat kami sa Diyos na lagi para sa inyong lahat, na binabanggit kayo sa aming mga panalangin; na walang patid na inaalaala ang inyong gawa ng pananampalataya, at pagpapagal ng pag-ibig, at pagtitiis ng pag-asa sa ating Panginoong Jesu-Cristo, sa harapan ng ating Diyos at Ama; yamang nalalaman namin, mga kapatid na minamahal ng Diyos, ang pagkahirang sa inyo. Sapagkat ang aming Ebanghelyo ay hindi dumating sa inyo sa salita lamang, kundi naman sa kapangyarihan, at sa Espiritu Santo, at sa malaking katiyakan; gaya ng inyong nalalaman kung anong uri ng mga tao kami sa gitna ninyo dahil sa inyo. At kayo’y naging mga tagasunod namin, at ng Panginoon, na tinanggap ang salita sa gitna ng malaking kapighatian, na may galak ng Espiritu Santo: anupa’t kayo’y naging halimbawa sa lahat ng mananampalataya sa Macedonia at sa Acaya.”

Napakatinding pahayag nito, lalo na’t kitang-kita ang pagkakaiba nito sa marami sa tinatawag na pagpapatotoong ebanghelikal sa ating panahon. Hindi pagmamalabis na sabihin na sa karamihan siguro ng mga sermong ipinangangaral sa napakarami nating iglesya, ang isang taong may mabigat na suliranin sa kaluluwa ay maaaring makinig taon-taon at maiwan pa ring kasing-alinlangan ng dati. Hindi sila nagbibigay ng katiyakan sa mga nakikinig, samantalang ang pangangaral ni Pablo ay ganoon ang uri na nagbunga ng *malaking* katiyakan.

Isipin natin ang mga taong kinausap niya. Ilang buwan lamang bago noon, ang karamihan sa kanila ay mga paganong sumasamba sa diyus-diyosan, namumuhay sa lahat ng uri ng kasalanan at karumihan. Hindi sila kailanman tinuruan ng katotohanang Cristiano. Iilan sa kanila ang mga Judio, at may kaunting kaalaman sa kautusan at sa mga propeta. Pero ang pinakamalaking bahagi ay mga paganong walang alam, sanay sa mga pamahiin at mahahalay na gawain, at walang anumang pagkaunawa sa daan ng buhay.

Dumating sa kanila si Pablo at ang maliit niyang pangkat ng mga naglalakbay na mangangaral—mga lalaking makadiyos na ang buhay ay nagpapatunay sa kapangyarihan ng mensaheng kanilang ipinahahayag. Umaasa sa Espiritu Santo, ipinangaral nila si Jesu-Cristo at Siya na ipinako sa krus. Nagpatotoo sila tungkol sa Kanyang pagkabuhay na muli at sa Kanyang kapangyarihang magligtas ngayon, at ipinahayag nila na babalik Siya balang araw upang hatulan ang mga buhay at ang mga patay. Iyon din ang mensahe ng misyonero na laging napatunayang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas ng bawat sumasampalataya. Nakumbinsi ang mga nakinig kay Pablo tungkol sa kanilang kasalanan. Nakita nila kahit papaano ang kabulukan ng kanilang buhay. Lumapit sila sa Diyos bilang mga makasalanang nagsisisi, at sinampalatayanan ang Ebanghelyong narinig nila. Ano ang naging bunga? Sila'y naging mga bagong nilalang. Ang kanilang panlabas na pamumuhay ay nagpakita ng pagbabago sa loob. Alam nilang sila'y nakalipat na mula sa kadiliman tungo sa liwanag. Hindi lang sila umaasa nang may kabanalan na sana'y tinanggap sila ng Diyos. Alam nilang ginawa na sila ng Diyos na Kanyang sariling pag-aari. Mayroon silang malaking katiyakan! May hihigit pa ba rito sa pagpapala?

Hindi ba nakapagtataka na marami sa itinuturing na pangangaral ng Ebanghelyo ngayon ang hindi nagbubunga ng ganito kanais-nais na resulta? Tiyak na may malalim na mali kapag ang mga tao ay maaaring magsimba buong buhay nila at hindi na lumampas pa sa pag-asang tatanggap sila ng “biyaya sa pagpanaw” sa huli!

Naghihingalo ang Babae

May isang matandang babae na sinabing naghihingalo na. Wala nang pag-asa ang kanyang doktor na gagaling pa siya.

Ipinatawag ang kanyang pastor sa tabi ng kanyang higaan upang ihanda siya sa malaking pagbabago. Labis ang kanyang pagkabalisa. Mapait niyang ipinagdadalamhati ang kanyang mga kasalanan, ang lamig ng kanyang puso, ang mahihina niyang pagsisikap na maglingkod sa Panginoon. Kaawa-awa siyang nakiusap sa kanyang pastor na ibigay ang anumang tulong na kaya nito upang ang biyaya sa pagpanaw ay tunay na mapasakanya. Halatang nalito ang mabuting lalaki. Hindi siya sanay na harapin nang malapitan ang mga naghihingalong kaluluwa na sabik na makatiyak ng kaligtasan. Pero bumanggit at bumasa siya ng iba’t ibang talata ng Kasulatan. Napatingin siya sa mga salitang ito: “Hindi dahil sa mga gawa ng katuwiran na ginawa natin, kundi ayon sa Kanyang awa ay iniligtas Niya tayo, sa pamamagitan ng paghuhugas ng muling kapanganakan at pagbabago ng Espiritu Santo; na Kanyang ibinuhos sa atin nang sagana sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Tagapagligtas; upang, palibhasa’y inaring-ganap sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, ay maging mga tagapagmana tayo ayon sa pag-asa sa buhay na walang hanggan” (Tito 3:5-7).

Habang binabasa niya ang mga salita nang nanginginig ang tinig, buong-pusong tinanggap ng naghihingalong babae ang

katotohanan nito. “Hindi sa mga gawa, kundi inaring-ganap sa Kanyang biyaya!” Napabulalas siya, “Oo, pastor, sapat na iyan; makapagpapahinga na ako ryan. Wala akong gawang maipagmamalaki, magtitiwala lang sa Kanyang biyaya. Sapat na iyan. Mamamatay akong may kapayapaan.” Ipinanalangin siya ng pastor at umalis, malambot ang puso at nagpapasalamat din na siya’y nagamit upang maghatid ng biyaya sa pagpanaw sa nababagabag na kasapi ng kanyang kawan. Halos hindi na niya inaasahang makikita pa ito sa lupa, pero naaaliw siya sa isiping malapit na itong mapunta sa Langit.

Pero taliwas sa hula ng kanyang doktor, hindi siya namatay kundi bumuti mula sa oras ding iyon, at sa loob ng ilang linggo ay magaling na ulit, isang masaya at nagagalak na mananampalataya na may malaking katiyakan. Ipinatawag niyang muli ang pastor, at itinanong ang kakaibang tanong na ito: “Binigyan ako ng Diyos ng biyaya sa pagpanaw, at ngayon ay magaling na ako; ano ang gagawin ko rito?”

“Naku, ale,” bulalas niya, “angkinin mo na lang iyan bilang biyaya sa pamumuhay at manatili ka sa kagalakan nito.”

Magandang sagot iyon, pero sayang at ang kanyang pangangaral sa loob ng maraming taon ay hindi nagdulot ng katiyakan nang mas maaga sa isip at puso ng nababalisa niyang kasapi.

Hindi na kinailangang hintayin ng mga mananampalataya sa Tesalonica na harapin muna ang kamatayan bago nila makamtan ang tiyak na kaalaman na pinatawad na ang kanilang mga kasalanan. Ang pagkahirang sa kanila ng Diyos ay totoo sa kanila mismo at sa iba, na nakakita kung ano ang ginawa ng biyaya sa kanilang buhay.

At ang tinatawag ni Pablo na “aming Ebanghelyo,” at “aking Ebanghelyo,” ang nagbunga ng lahat ng ito. Hindi tayo iniwang nag-aalinlangan kung ano ang Ebanghelyong iyon, sapagkat ipinaliwanag niya ito nang napakalinaw sa ibang bahagi. Iisa lang ang kanyang mensahe: na si Cristo ay namatay dahil sa ating mga kasalanan, inilibing, at muling nabuhay. Ang kahulugan nito, nang tanggapin sa pananampalataya, ay pumuksa sa pag-aalinlangan, nagpalayas sa kawalang-katiyakan, at nagbunga ng malaking katiyakan.

Siyempre, sa likod ng patotoo ng mga labi ay naroon ang patotoo ng buhay. Ang pag-uugali ni Pablo sa gitna nila ay tulad ng isang taong namumuhay sa kapaligiran ng walang hanggan. Ang isang banal na lingkod ni Cristo na nangangaral ng malinaw na Ebanghelyo sa lakas ng Espiritu Santo ay tiyak na magkakaroon ng bunga. Ang ganoong tao ay isang napakalakas na sandata sa kamay ng Diyos para gibain ang mga muog ni Satanas. Pero hindi ang kabanalan ng mga mensahero ang nagbigay ng katiyakan sa mga unang mananampalatayang iyon. Ang mensahe mismo, na kanilang tinanggap sa pananampalataya, ang nagbigay nito.

Malaking pagkakamali na subukang isandal ang kaluluwa sa pagkatao ng sinumang mangangaral, gaano man siya kabanal sa tingin. Ang pananampalataya ay dapat nakasandal, hindi sa pinakamahusay sa mga lingkod ng Diyos, kundi sa Kanyang Salitang hindi nagbabago. Nakalulungkot, madalas mangyari na ang mga taong madaling maantig ay nadadala ng paghanga sa isang lingkod ni Cristo, at sa kanya sila umaasa, sa halip na sa katotohanang ipinahahayag.

“Si Billy Sunday mismo ang nagpabalik-loob sa akin!” sabi sa akin ng isang tao, bilang sagot sa tanong na, “Tiyak ka bang

ligtas ang iyong kaluluwa?”

Si G. Sunday ang pinakahuling taong maglalagay ng kanyang sarili sa lugar ni Cristo. Sa karagdagang pag-uusap, lumabas na ang taong iyon ay nadala lamang ng paghanga sa masigasig na ebanghelista at napagkamalan niyang ang “kilig ng isang pakikipagkamay” ay ang patotoo ng Espiritu. Kahit paano, tila wala siyang tunay na pagkaunawa sa plano ng Diyos para sa kaligtasan, na ipinangaral ni Billy Sunday nang may napakalaking kapangyarihan.

Kaya mabuti ring tandaan na ang isang matinding karanasang pandamdamin ay hindi matibay na batayan ng katiyakan. Ang dugo ni Cristo ang nagliligtas sa atin, at ang Salita ng Diyos ang nagbibigay sa atin ng katiyakan.

Ang Sagot ni Reyna Victoria

May isang kuwentong mukhang totoo tungkol sa dakilang Reyna Victoria, na matagal na naghari sa malawak na imperyo ng Britanya. Kapag siya’y nananatili sa kanyang kastilyo sa Balmoral, Scotland, nakaugalian niyang dalawin nang palakaibigan ang ilang taong nakatira sa maliliit na bahay sa paligid. Isang matandang babaeng taga-Highlands, na lubos na nagpapasalamat sa mga pagdalaw na ito at nakakakilala sa Panginoon, ay nag-aalala para sa kaluluwa ng reyna. Nang matapos ang panahon ng kanyang pananatili isang taon, huling dinalaw ng Kamahalan ang abang tahanan ng mahal na anak na ito ng Diyos. Matapos magpaalaman, mahiyaing nagtanong ang matandang babae, “Maaari po ba akong magtanong sa inyong mabait na Kamahalan?”

“Oo,” sagot ng reyna, “kahit ilan pa ang gusto mo.”

“Magkikita po ba tayo ng inyong Kamahalan sa Langit?”

Agad na sumagot ang maharlikang panauhin, “Oo, sa pamamagitan ng dugo ni Jesus na sapat sa lahat.”

Iyan lamang ang matibay na batayan ng katiyakan. Ang dugong ibinuhos sa Kalbaryo ay sapat para sa lahat ng uri ng tao, walang pinipili.

Noong unang panahon, nang paalis na ang Israel sa Egipto, at ang huli at kakila-kilabot na salot ay babagsak na sa lupaing iyon at sa mga tao nito, ang Diyos mismo ang naglaan ng paraan ng pagtakas para sa Kanyang sariling bayan. Kailangan nilang magkatay ng isang kordero, iwisik ang dugo nito sa mga haligi ng pinto at sa itaas na hamba ng kanilang mga bahay, pumasok sa loob, at isara ang pinto. Pagdaan ng anghel na mamumuksa nang gabing iyon, hindi siya papayagang pumasok sa alinmang pintong nawisikan ng dugo, sapagkat sinabi ni Jehova, “Pagkakita Ko sa dugo, lalampasan Ko kayo.” Sa loob ng bahay, maaaring may ilang nanginginig at may ilang nagagalak, pero *lahat* ay ligtas. Ang kanilang kaligtasan ay hindi nakasalalay sa kalagayan ng kanilang isip o damdamin, kundi sa katotohanang nakikita ng mata ng Diyos ang dugo ng kordero at sila’y nakakubli sa likod nito. Habang inaalaala nila ang Salitang ibinigay Niya tungkol dito at tunay na sinasampalatayanan ito, magkakaroon sila ng malaking katiyakan.

Ganoon din ngayon! Hindi natin nakikita ang dugong ibinuhos noong unang panahon sa Kalbaryo para sa ating pagkatubos, pero sa isang diwa, ito’y laging nasa harap ng mata ng Diyos. Sa sandaling ilagak ng isang nagsisising makasalanang kanyang tiwala kay Cristo, nakikita na siya ng Diyos na nakakubli sa likod ng hambang nawisikan ng dugo. Mula noon, ang kanyang kaligtasan mula sa paghatol ay hindi nakasalalay sa kakayahan

niyang tugunan ang matuwid na hinihingi ng Banal, kundi sa mapagpalang katotohanan na tinugunan na ito ni Cristo Jesus nang lubusan nang ibigay Niya ang Kanyang sarili bilang pantubos sa ating mga kasalanan, at sa gayon ay ginawang posible para sa Diyos na lampasan ang lahat ng ating pagkakasala at ariin tayong ganap sa lahat ng bagay.

Ang Kakila-kilabot na Gabing Iyon sa Egipto

Isipin ang isang binatang Judio nang gabing iyon sa Egipto na nangangatwiran nang ganito: “Ako ang panganay sa pamilyang ito, at sa libu-libong tahanan ngayong gabi ay mamamatay ang panganay. Sana’y makatiyak ako na ako’y ligtas at panatag, pero kapag naiisip ko ang marami kong pagkukulang, labis akong nababalisa at naguguluhan. Hindi ko nararamdaman na ako’y sapat na mabuti para maligtas samantalang ang iba ay kailangang mamatay. Napakatigas ng ulo ko, napakasuwail, napaka-hindi maaasahan, at ngayon ay balisang-balisa ako at nag-aalala. Duda ako kung aabutan ko pa ang liwanag ng umaga.”

Ilalantad ba siya sa paghatol ng kanyang pagkabalisa at paghatol sa sarili? Tiyak na hindi! Maaaring sabihin sa kanya ng kanyang ama, “Anak, totoo ang lahat ng sinasabi mo tungkol sa sarili mo. Wala ni isa sa atin ang naging lahat ng nararapat sa kanya. Lahat tayo ay karapat-dapat mamatay. Pero ang kamatayan ng kordero ay para sa iyo—ang kordero ay namatay bilang kahalili mo. Ang dugo ng kordero sa labas ng bahay ang humaharang sa pagitan mo at ng mamumuksa.”

Mauunawaan natin kung paano magliliwanag ang mukha ng binata habang bumubulalas siya, “Ah, nakikita ko na! Hindi kung ano ako ang nagliligtas sa akin sa paghatol. Ang dugo, at

ligtas ako sa likod ng pintong nawisikan ng dugo.” Sa gayon, magkakaroon siya ng “malaking katiyakan.” At sa ganoon ding paraan, tayo ngayon na nagtitiwala sa patotoong ibinigay ng Diyos tungkol sa gawang pantubos ng Kanyang Anak ay pumapasok sa kapayapaan at nalalamang malaya na tayo sa lahat ng kahatulan.

Baka may magtanong, “Pero wala bang pakialam ang Diyos kung ano ako? Maaari ba akong magpatuloy sa aking mga kasalanan at maligtas pa rin?” Hindi, tiyak na hindi! Pero ito’y nagpapasok ng ibang linya ng katotohanan. Sa sandaling sumampalataya ang isang tao sa Ebanghelyo, siya’y ipinanganak na muli at tumatanggap ng bagong buhay at kalikasan—isang kalikasang namumuhi sa kasalanan at umiibig sa kabanalan. Kung lumapit ka na kay Jesus at nagtiwala sa Kanya, hindi mo ba nakikita na totoo ito? Hindi mo ba kinamumuhian at kinasusuklaman ngayon ang masasamang bagay na dati ay nagbibigay sa iyo ng kaunting kasiyahan? Hindi mo ba nararamdaman sa iyong kalooban ang bagong pananabik sa kabutihan, ang paghahangad sa kabanalan, at ang pagkauhaw sa katuwiran? Lahat ng ito ay patunay ng isang bagong kalikasan. At habang lumalakad ka kasama ng Diyos, makikita mo na araw-araw ay bibigyan ka ng kapangyarihan ng Espiritu Santong nananahan sa iyo ng tunay na paglaya mula sa paghahari ng kasalanan.

Ang linyang ito ng katotohanan ay hindi tungkol sa usapin ng iyong kaligtasan. Ito ang bunga ng iyong kaligtasan. Una, ayusin mo muna ito: ikaw ay inaring-ganap hindi dahil sa anumang ginawa sa loob mo, kundi dahil sa ginawa ni Jesus para sa iyo sa krus. Pero ngayon, Siya na namatay para sa iyo ay gumagawa sa loob mo upang araw-araw kang iayon sa

Kanyang sarili, at upang bigyan ka ng kakayahang ipakita sa isang buhay na nakatalaga sa Kanya ang katotohanan ng Kanyang kaligtasan.

Ang mga taga-Tesalonica ay “nagbalik-loob sa Diyos mula sa mga diyus-diyosan upang maglingkod sa Diyos na buhay at tunay; at upang hintayin ang Kanyang Anak mula sa Langit.” Sa sandaling bumaling sila sa Kanya, sila’y naligtas, pinatawad, inaring-ganap, ibinukod para sa Diyos sa buong halaga ng gawa ng Krus at sa kasakdalan ng buhay na muling nabuhay ng Panginoong Jesus. Sila’y tinanggap sa Minamahal! Nakita sila ng Diyos kay Cristo. Dahil sinampalatayanan nila ito, mayroon silang malaking katiyakan.

Nang maayos na ang bagay na ito, isinuko nila ang kanilang sarili sa Diyos bilang mga nabuhay mula sa mga patay, upang paglingkuran Siya na gumawa ng napakarami para sa kanila, at araw-araw nilang hinihintay ang muling pagdating Niya na namatay para sa kanila, na binuhay ng Diyos mula sa mga patay at pinaupo sa Kanyang kanan sa pinakamataas na kaluwalhatian.

Ang paglilingkod na kalugud-lugod ay nagmumula sa kaalaman na ang usapin ng kaligtasan ay naayos na magpakailanman. Tayong naligtas sa biyaya, hiwalay sa lahat ng sariling pagsisikap, ay “nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na inihanda ng Diyos noong una pa upang lakaran natin.”

Hindi Naligtas sa Pamamagitan ng Mabubuting Gawa

Pansinin, hindi tayo naligtas sa *pamamagitan ng* mabubuting gawa, kundi *para sa* mabubuting gawa. Sa madaling salita, walang sinumang makapagsisimulang mamuhay ng buhay-Cristiano hangga’t wala pa siyang buhay-Cristianong

maipamumuhay. Ang buhay na ito ay mula sa Diyos at walang hanggan. Ibinibigay ito ng Diyos mismo sa taong sumasampalataya sa Ebanghelyo, gaya ng sinasabi sa atin ni apostol Pedro:

“Yamang kayo’y ipinanganak na muli, hindi sa binhing nasisira, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman. Sapagkat ang lahat ng laman ay gaya ng damo, at ang lahat ng kaluwalhatian ng tao ay gaya ng bulaklak ng damo. Natutuyo ang damo, at nalalagas ang bulaklak nito: ngunit ang salita ng Panginoon ay nananatili magpakailanman. At ito ang salitang sa pamamagitan ng Ebanghelyo ay ipinangaral sa inyo” (1 Pedro 1:23-25).

Kaya ang bagong kapanganakan ay sa pamamagitan ng Salita—ang mensahe ng Ebanghelyo—at ng kapangyarihan ng Espiritu Santo. “Ang ipinanganak ng laman ay laman; at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu.” Ito ang mga salita ng ating Panginoon kay Nicodemo. Ang taong ipinanganak na muli sa ganitong paraan ay may buhay na walang hanggan at hindi kailanman mapapahamak. Paano natin nalalaman? Dahil sinabi Niya ito sa atin.

Timbangin mong mabuti ang mahahalagang salita ng Juan 5:24, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang dumirinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa paghatol, kundi lumipat na sa buhay mula sa kamatayan”; at iugnay sa talatang ito ang Juan 10:27-30, “Dinirinig ng Aking mga tupa ang Aking tinig, at sila’y Aking nakikilala, at sila’y sumusunod sa Akin: at sila’y binibigyan Ko ng buhay na walang hanggan; at hindi sila malilipol kailanman,

at walang sinumang makaaagaw sa kanila mula sa Aking kamay. Ang Aking Ama, na sa Akin ay nagbigay sa kanila, ay lalong dakila kaysa sa lahat; at walang sinumang makaaagaw sa kanila mula sa kamay ng Aking Ama. Ako at ang Ama ay iisa.”

Pansinin na sa una sa mga talatang ito ay may limang kawing na magkakasama:

“Dumirinig”—“Sumasampalataya”—“May”—“Hindi papasok”—“Lumipat na.” Pag-aralan mong mabuti ang mga salitang ito at tingnan ang tunay nilang pagkakaugnay. Hindi sila dapat paghiwalayin kailanman. Sa mas mahabang talata, bigyang-pansin mong mabuti ang sinasabi tungkol sa mga tupa ni Cristo:

A—Dinirinig nila ang Kanyang tinig;

B—Sumusunod sila sa Kanya;

C—Mayroon silang buhay na walang hanggan;

D—Hindi sila kailanman malilipol;

E—Walang sinumang makaaagaw sa kanila mula sa mga kamay ng Ama at ng Anak.

Mayroon pa bang hihigit na kapanatagan kaysa rito, at mayroon pa bang salitang makapagbibigay ng mas malinaw na katiyakan ng ganap na kaligtasan ng lahat ng lumalapit sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Anak? Ang pagdudahan ang Kanyang patotoo ay paggawa sa Diyos na sinungaling. Ang sampalatayanan ang Kanyang patotoo ay pagkakaroon ng “malaking katiyakan.”

Sinasabi mo ba, “Susubukan kong maniwala”? Susubukang paniwalaan sino? Maglalakas-loob ka bang magsalita nang ganito tungkol sa Diyos na buhay na hindi kailanman babawiin

ang Kanyang mga salita? Kung ang isang kaibigan dito sa lupa ay magkuwento sa iyo ng isang kahanga-hangang bagay na mahirap paniwalaan, sasabihin mo ba, “Susubukan kitang paniwalaan”? Ang gawin iyon ay pag-insulto sa kanya nang harapan. At ganyan mo ba tatratuhin ang Diyos ng katotohanan, na ang mga kaloob at pangako ay hindi kailanman binabawi? Sa halip, tumingala ka sa Kanya, ipagtapat mo bilang kasalanan ang lahat ng di-pananampalataya mo noon, magtiwala ka sa Kanya ngayon, at sa gayon ay malaman mong isa ka sa mga tinubos.

Ilang taon na ang nakararaan sa St. Louis, may isang manggagawa na kumakausap sa isang lalaking nagpahayag ng pagnanais na maligtas sa pamamagitan ng pagpasok sa silid ng mga nagtatanong nang mag-anyaya ang ebanghelista. Sinikap ng manggagawa na ipakita sa lalaki na ang daan upang maligtas ay ang pagtanggap kay Cristo bilang kanyang Tagapagligtas at ang pagsampalataya sa pangako ng Diyos. Pero paulit-ulit na sinasabi ng lalaki: “Hindi ako makapaniwala; hindi ako makapaniwala!”

“Sino ang hindi mo mapaniwalaan?” sagot ng manggagawa.

“Sino ang hindi ko mapaniwalaan?” sabi ng lalaki.

“Oo, sino ang hindi mo mapaniwalaan? Hindi mo ba mapaniwalaan ang Diyos? Hindi Siya makapagsisinungaling.”

“Aba, oo,” sabi ng lalaki, “napaniniwalaan ko ang Diyos; pero hindi ko pa ito naisip nang ganyan dati. Akala ko kailangang may maramdaman ka.”

Pinipilit ng lalaki na pukawin sa sarili ang pakiramdam ng pananampalataya, sa halip na umasa sa tiyak na pangako ng Diyos. Sa unang pagkakataon ay naunawaan niya na dapat

niyang panghawakan ang Diyos sa Kanyang salita, at nang gawin niya iyon, naranasan niya ang kapangyarihan at katiyakan¹ ng kaligtasan.

*“Hindi tayo ligtas sa pagsisikap;
Sa sarili’y walang tulong na sapat;
Kundi sa dugo tayo’y umaasa,
Minsang ibinayad, pantubos sa sala.
Ito’y pagtingin kay Jesus lamang,
Ang Banal at Matuwid kailanman;
Ang dakila Niyang gawa ang nagliligtas—
Hindi ‘pagsikap’ kundi ‘pagtitiwala’ ang landas!*

*“Walang gawa natin ang kailangan
Upang dagdagan ang kay Cristong kabutihan:
Walang anyo ng isip o damdamin
Ang makadaragdag sa Kanyang yamang angkin;
Ito’y pagtanggap lamang sa Kanya,
Ang Banal at Matuwid na talaga;
Ito’y pagsampalataya lamang sa Kanya—
Hindi ‘pagsikap’ kundi ‘pagtitiwala’ tuwina!”*

Ikaapat na Kabanata: Lubos na Katiyakan ng Pananampalataya

Sa ikasampung kabanata ng Sulat sa mga Hebreo, mga talata 19 hanggang 22, matatagpuan ang mga salitang sama-sama nating pag-iisipan bilang paksa ng kabanatang ito. Basahin ninyo nang buong ingat at pagninilay ang buong talata: “Kaya nga, mga kapatid, yamang tayo’y may lakas ng loob na pumasok sa dakong banal sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, sa daang bago at buhay na binuksan Niya para sa atin, sa pamamagitan ng tabing, samakatuwid ay ng Kanyang laman; at yamang tayo’y may isang dakilang saserdote sa bahay ng Diyos; lumapit tayo na may tapat na puso, sa lubos na katiyakan ng pananampalataya, na ang ating mga puso ay winisikan at nalinis sa masamang budhi, at ang ating katawan ay hinugasan ng malinis na tubig” (Hebreo 10:19-22).

Napansin ba ninyo ang kahanga-hangang pananalitang iyan, “lubos na katiyakan ng pananampalataya”? Hindi ba nagagalak ang inyong kaluluwa habang binabasa ninyo ito? “Lubos na katiyakan!” Ano pa ang mas mahalaga kaysa rian? At para sa inyo ito kung nais ninyo, kailangan lamang ninyong tanggapin ito sa pamamagitan ng pananampalataya. Sapagkat pansinin ninyong mabuti, hindi ito ang lubos na katiyakan ng isang karanasang pandamdamin, ni ang lubos na katiyakan ng isang maingat na pinag-isipang sistema ng pilosopiya. Ito ang lubos na katiyakan ng pananampalataya.

Tama ang batang lalaki na sumagot sa tanong ng kanyang guro na, “Ano ang pananampalataya?” nang bumulalas siya, “Ang pananampalataya po ay ang paniniwala sa Diyos nang walang tanung-tanong.” Iyan nga mismo iyon. Ang pananampalataya ay

ang paniniwala sa Diyos sa Kanyang salita. Ito ang tunay na kahulugan ng napakagandang paliwanag na ibinigay sa pamamagitan ng pagkasi sa Hebreo 11:1—“Ang pananampalataya nga ay ang katiyakan ng mga bagay na inaasahan, ang katunayan ng mga bagay na hindi nakikita.” May sinasabi sa atin ang Diyos na lampas sa abot ng kaalaman ng tao. Ang pananampalataya ang nagbibigay ng katibayan doon. Ginagawa nitong mas totoo pa ang mga bagay na hindi nakikita kaysa sa mga bagay na nakikita ng mata. Umaasa ito nang may katiyakang walang pag-aalinlangan sa ipinahayag ng Diyos na totoo. At kapag may ganitong buong pagtitiwala sa pangako ng Diyos, nagpapatotoo ang Espiritu Santo sa katotohanan, kaya't ang mananampalataya ay may lubos na katiyakan ng pananampalataya.

Gayunman, ang pananampalataya ay hindi lamang basta pagtanggap ng isip sa ilang mga katotohanan. Kasama rito ang pagtitiwala at pag-asa sa mga katotohanang iyon, at ito'y nagbubunga ng salita ng pananampalataya at gawa ng pananampalataya. Kaya ang pananampalataya kay Cristo ay hindi lamang basta pagkilala sa mga pangyayaring makasaysayang ipinahayag tungkol sa ating pinagpalang Panginoon. Ito ay ang lubusang pagpapaubaya ng sarili sa Kanya, na umaasa sa Kanyang gawang pagtubos. Ang maniwala ay ang magtiwala. Ang magtiwala ay ang magkaroon ng pananampalataya. Ang magkaroon ng pananampalataya kay Cristo ay ang magkaroon ng lubos na katiyakan ng kaligtasan.

Dahil ganito nga, ang pananampalataya ay kailangang may mahahawakang tiyak, may malinaw at mahalagang mensaheng masasandalan. At ito mismo ang inihahayag sa Ebanghelyo, na siyang maayos na plano ng Diyos para sa kaligtasan ng mga

makasalanan na kung hindi ay mga ligaw, walang magawa at walang pag-asa.

Halimbawa, kapag apat na beses tayong sinasabihan sa ating Biblia na “ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya,” hindi ibig sabihin na basta lang tayo nabubuhay nang may positibong pananaw, isang pananalig o pag-asa na magiging maayos din ang lahat sa huli. At kapag binabanggit natin ang aral ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, hindi ibig sabihin na ang taong may matapang na puso ay ituturing nang matuwid dahil doon. Hindi ang pananampalataya ang tagapagligtas. Ang pananampalataya ay ang kamay na humahawak sa Kanya na siyang nagliligtas. Kaya kamangmangan ang pag-usapan ang mahinang pananampalataya laban sa malakas na pananampalataya. Ang pinakamahinang pananampalataya kay Cristo ay nakapagliligtas na pananampalataya. Ang pinakamalakas na pananampalataya sa sarili, o sa anumang bagay maliban kay Cristo, ay isa lamang panlilinlang at bitag, at iiwan nito ang kaluluwa sa huli na hindi ligtas at mapapahamak magpakailanman.

Kaya kapag tayo'y inaanyayahang lumapit sa Diyos na may tapat na puso sa lubos na katiyakan ng pananampalataya, ang ibig sabihin ay dapat tayong lubusang manalig sa ipinahayag ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak at sa Kanyang maluwalhating gawa para sa ating pagtubos. Napakagandang naipapaliwanag ito sa unang bahagi ng kabanatang ito sa Hebreo kung saan matatagpuan ang ating talata. Doon ay malinaw na ipinapakita ang malaking pagkakaiba ng maraming handog na inihahandog sa ilalim ng panahon ng Kautusan at ng iisang ganap at sapat

na sapat na handog ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Pansinin ang ilan sa mga pangunahing pagkakaiba:

1. Marami ang mga iyon at paulit-ulit na inihahandog. Iisa lamang ang sa Kanya, at wala nang iba pang kakailanganin kailanman.
2. Wala ang mga iyon ng sapat na halaga para lutasin ang usapin ng kasalanan. Ang sa Kanya ay may halagang walang hanggan, kaya nalutas na nito ang suliraning iyon magpakailanman.
3. Hindi kayang linisin ng mga iyon ang budhi ng mga nagdadala ng mga ito. Ang sa Kanya ay naglilinis sa lahat ng sumasampalataya, at nagbibigay ng ganap na budhi sapagkat ang lahat ng kasalanan ay naalis na sa paningin ng Diyos.
4. Hindi kayang buksan ng mga iyon ang daan patungo sa Kabanal-banalang Dako. Ang sa Kanya ay pumunit sa tabing, at nagbukas ng bago at buhay na daan patungo mismo sa harapan ng Diyos.
5. Hindi kayang gawing ganap ng mga iyon ang naghahandog ng mga ito. Ang iisa Niyang handog ay nagpasakdal magpakailanman sa mga pinaging-banal.
6. Sa mga iyon ay may muling pagpapaalaala ng mga kasalanan taun-taon. Ang sa Kanya ay nagbigay-daan upang masabi ng Diyos, “Ang kanilang mga kasalanan at ang kanilang mga kasamaan ay hindi Ko na aalalahanin pa.”
7. Hindi maaaring maalís ng dugo ng mga toro at ng mga kambing ang kasalanan. Ngunit nagawa ni Cristo ang mismong bagay na iyon sa pamamagitan ng paghahandog ng Kanyang sarili.

Dito nga nananalig ang pananampalataya, sa tapos nang gawa ni Cristo. Malaki ang maitutulong sa atin upang maunawaan ito kung titingnan natin sandali ang ipinahayag tungkol sa handog para sa kasalanan noong lumang panahon.

Isipin ang Nababagabag na Israelita

Isipin nating nakatayo tayo malapit sa dambana sa looban ng templo, habang dumarating ang isang nababagabag na Israelita dala ang kanyang handog. Inaakay niya ang isang kambing patungo sa lugar ng paghahandog. Maingat itong sinusuri ng saserdote, at nang makita niyang wala itong anumang panlabas na kapintasan, iniutos niyang patayin ito. Ang naghahandog mismo ang naglalagay ng kutsilyo sa leeg nito, matapos ipatong ang kanyang kamay sa ulo nito. Pagkatapos ay binabalatan ito at hinihiwa-hiwa, at maingat na sinusuri ang lahat ng lamang-loob nito. Kapag idineklarang walang kapintasan, ito'y tinatanggap at ang ilang bahagi ay inilalagay sa apoy ng dambana. Iwiniwisik ang dugo sa palibot ng dambana at sa apat na sungay nito, at pagkatapos ay ipinahahayag ng saserdote ang kapatawaran, at tinitiyak sa tao na siya'y pinatawad na.

Ito'y “anino lamang ng mabubuting bagay na darating,” at hindi talaga kayang alisin ang kasalanan. Ang hayop na iyon na walang kapintasan ay larawan ng walang-kasalanan. Tagapagligtas na naging dakilang Handog para sa Kasalanan. Ang Kanyang dugo ay gumawa ng lubos at ganap na pagbabayad-sala para sa kasamaan. Ang lahat ng lumalapit sa Diyos sa pamamagitan Niya ay pinatawad magpakailanman.

Kung nagkasala ang Israelita laban sa Panginoon, kinabukasan ay nangangailangan siya ng bagong handog. Hindi kailanman

naging ganap ang kanyang budhi. Ngunit ang iisang handog ni Cristo ay may halagang walang hanggan kaya nilulutas nito ang usapin ng kasalanan magpakailanman para sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya. “Sapagkat sa pamamagitan ng isang handog ay pinasakdal Niya magpakailanman ang mga pinaging-banal.” Ang maging banal sa ganitong kahulugan ay ang maibukod para sa Diyos sa buong halaga ng gawang pagtubos at ng personal na kasakdalan ni Cristo. Siya mismo ang ating kabanalan. Mula ngayon, tinitingnan na tayo ng Diyos sa Kanyang Anak.

Hindi ba ito isang napakaganda at napakahalagang katotohanan? Ito'y isang bagay na hindi kailanman mapapanaginip ng tao. Ang Diyos lamang ang nakapag-isip ng ganitong plano. Ang sumasampalataya sa Kanyang patotoo tungkol dito ay may lubos na katiyakan ng pananampalataya.

Hindi niya nalalaman na siya'y ligtas dahil masaya ang kanyang pakiramdam. Ngunit ang bawat tunay na mananampalataya ay magiging masaya na malamang siya'y ligtas.

Ang tiwalang nakasalalay sa isang karanasang pandamdamin ay mag-iiwan sa isang tao sa lubos na kalituhan kapag lumipas na ang damdaming iyon. Ngunit ang katiyakang nakasalalay sa Salita ng Diyos ay nananatili, sapagkat ang Salitang iyon ay hindi nagbabago.

Walang Kapayapaan ang Matandang Ginoo

Maraming taon na ang nakararaan, nagdaraos ako ng sunud-sunod na mga pagpupulong pang-Ebanghelyo sa isang maliit na paaralan sa probinsya, ilang milya ang layo mula sa Santa Cruz, California. Isang araw ay nagpapasyal kami sakay ng karwahe ng isang mabait na matandang ginoo na gabi-gabing

dumadalo sa mga pagtitipon, ngunit malayong-malayo pa sa pagiging tiyak ng kanyang sariling kaligtasan. Habang binabagtas namin ang isang maganda at paliku-likong daan, na talagang nalililiman ng malalaking puno, tinanong ko siya nang tuwiran, “May kapayapaan na po ba kayo sa Diyos?” Agad niyang hinila ang renda, pinahinto ang kabayo, at bumulalas, “Iyan nga ang dahilan kung bakit kita dinala rito. Hindi na ako uusad kahit isang hakbang hangga't hindi ko nalalaman na ako'y ligtas, o kaya'y malaman kong wala nang pag-asang makatiyak pa ako.”

“Paano po ninyo inaasahang malaman ito?” tanong ko.

“Iyan nga ang ipinagtataka ko. Gusto ko ng isang tiyak na patunay, isang bagay na hindi ako maaaring magkamali.”

“Ano po ba ang ituturing ninyong tiyak, isang pagkilos ng damdamin sa kalooban?”

“Hindi ko masabi, pero karamihan ng tao ay nagsasabing may naramdaman silang makapangyarihang pagbabago nang sila'y magkaroon ng relihiyon. Ilang taon ko nang hinahanap iyon, pero lagi na lang itong nakakawala sa akin.”

“Iba po ang pagkakaroon ng relihiyon; maaaring ibang-iba naman ang pagtitiwala kay Cristo. Pero halimbawa po, hinahanap ninyo ang kaligtasan, at biglang dumating sa inyo ang isang napakasayang pakiramdam, matitiyak na po ba ninyo na kayo'y ligtas?”

“Siguro, oo.”

“Kung gayon po, halimbawang dumaan kayo sa buhay na nakasandal sa karanasang iyon, at sa wakas ay dumating ang oras ng inyong kamatayan. Isipin po ninyong sinasabi sa inyo ni Satanas na kayo'y ligaw at malapit nang mawalan ng pag-asa sa

awa, ano po ang isasagot ninyo sa kanya? Sasabihin po ba ninyo sa kanya na alam ninyong maayos ang lahat, dahil nagkaroon kayo ng napakasayang karanasan sa damdamin maraming taon na ang nakalipas? Paano kung sabihin niya na siya ang nagbigay sa inyo ng masayang pakiramdam na iyon, para linlangin kayo, mapapatunayan po ba ninyo na hindi?”

“Hindi,” sagot niya nang nag-iisip, “hindi ko kaya. Nakikita ko na hindi sapat ang masayang pakiramdam.”

“Ano po ang magiging sapat?”

“Kung makatanggap ako ng isang tiyak na salita sa isang pangitain, o ng mensahe mula sa isang anghel, saka ako makatitiyak.”

“Pero halimbawa po, nakakita kayo ng pangitain ng isang maluwalhating anghel, at sinabi niya sa inyo na pinatawad na ang inyong mga kasalanan, sapat na po ba talaga iyon para sandalan?”

“Sa palagay ko, oo. Dapat makatiyak ang isang tao kung sinabi ng isang anghel na maayos na ang lahat.”

“Pero kung kayo'y naghihingalo at naroon si Satanas para guluhin kayo, at sinabi niya na kayo'y ligaw pa rin pala, ano po ang masasabi ninyo?”

“Aba, sasabihin ko sa kanya na sinabi sa akin ng isang anghel na ako'y ligtas.”

“Pero kung sabihin niya, ‘Ako ang anghel na iyon. Nag-anyong anghel ng liwanag ako para linlangin ka. At ngayon ay nasa kinalalagyan ka na kung saan kita gustong makita—mapapahamak ka magpakailanman.’ Ano na po ang masasabi ninyo?”

Nag-isip siya nang sandali, at saka sumagot, “Nakikita ko na, tama ka; hindi sapat ang salita ng isang anghel.”

“Pero ngayon po,” sabi ko, “may ibinigay ang Diyos na mas mabuti kaysa sa masasayang pakiramdam, isang bagay na mas maaasahan kaysa sa tinig ng isang anghel. Ibinigay Niya ang Kanyang Anak upang mamatay para sa inyong mga kasalanan, at nagpatotoo Siya sa Kanyang sariling Salitang hindi nagbabago na kung magtitiwala kayo sa Kanya ay wala na ang lahat ng inyong kasalanan. Pakinggan po ninyo ito: ‘Sa Kanya’y nagpapatotoo ang lahat ng mga propeta, na sa pamamagitan ng Kanyang pangalan ay tatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan ang bawat sumasampalataya sa Kanya.’ Ito ang mga salita ng Diyos na sinabi sa pamamagitan ng Kanyang apostol na si Pedro, gaya ng nakatala sa Mga Gawa 10:43.

“At narito pa po sa 1 Juan 5:13, na nagsasabing, ‘Ang mga bagay na ito ay isinulat ko sa inyo na sumasampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos, upang inyong malaman na kayo’y may buhay na walang hanggan.’ Para po ba sa inyo ang mga salitang ito? Sumasampalataya po ba kayo sa Pangalan ng Anak ng Diyos?”

“Oo, iho, oo, talagang oo! Alam kong Siya ang Anak ng Diyos, at alam kong namatay Siya para sa akin.”

“Kung gayon po, tingnan ninyo ang sinasabi Niya sa inyo, ‘Upang inyong *malaman* na kayo’y *may buhay* na walang hanggan.’ Hindi pa po ba sapat ito para sandalan? Isa itong sulat mula sa Langit na tahasang nakapangalan sa inyo. Paano po ninyo tatanggihan ang sinabi sa inyo ng Diyos? Hindi po ba ninyo Siya kayang paniwalaan? Hindi po ba Siya mas maaasahan kaysa sa isang anghel, o kaysa sa mga damdaming pinukaw? Hindi po ba ninyo Siya kayang paniwalaan sa

Kanyang salita at sumandal dito para sa kapatawaran ng inyong mga kasalanan?

“Ngayon po, halimbawang habang kayo'y naghihingalo ay dumating sa inyo si Satanas at ipinipilit na kayo'y ligaw, pero sumagot kayo, ‘Hindi, Satanas, hindi mo na ako matatakot ngayon. Nakasandal ako sa Salita ng buháy na Diyos at sinasabi Niya sa akin na ako'y *may* buhay na walang hanggan, at gayundin ang kapatawaran ng lahat ng aking mga kasalanan.’ Hindi po ba ninyo ito magagawa ngayon? Hindi po ba kayo yuyuko at sasabihin sa Diyos na magpapaligtas kayo ayon sa Kanyang mga kondisyon, sa paglapit sa Kanya bilang isang nagsisising makasalanan at pagtitiwala sa Kanyang salita tungkol sa Kanyang pinagpalang Anak?”

Yumuko ang matanda, at nakita kong labis siyang naantig. Gumagalaw ang kanyang mga labi sa panalangin. Bigla siyang tumingala at, habang marahang hinahagupit ng kanyang latigo ang kabayo, ay bumulalas, “Tsk, sulong! Malinaw na ang lahat ngayon. Ito ang matagal ko nang hinahangad sa loob ng maraming taon.”

Nang gabing iyon sa pagpupulong ay lumapit siya sa harapan at sinabi sa mga tagapakinig na ang walang saysay niyang hinanap sa kalahati ng kanyang buhay ay natagpuan niya nang sumampalataya siya sa mensahe ng salita ng Diyos tungkol sa ginawa ni Jesus upang iligtas ang mga makasalanan. Sa loob ng ilang taon ay palagi kaming nagsusulatan hanggang sa siya'y iuwi na ng Panginoon—isang masayang banal na ang lahat ng pag-aalinlangan at takot ay napawi nang sumandal siya sa tiyak na Salita ng Diyos. Nasa kanya ang lubos na katiyakan ng pananampalataya.

Ang Damdamin sa Pagbabagong-loob

At huwag po sana ninyo akong maunawaan nang mali. Hindi ko minamaliit ang damdamin sa pagbabagong-loob, pero iginigiit ko na hindi tamang sumandal dito bilang patunay na pinatawad na ang isang tao. Kapag ginising ng Espiritu ng Diyos ang isang tao upang mapagtanto niya kahit kaunti ang kanyang kalagayang ligaw at wasak, talagang kakatwa kung hindi mapukaw ang kanyang damdamin. Kapag siya'y inakay sa pagsisisi, iyon ay sa isang lubusang pagbabago ng pananaw tungkol sa kanyang mga kasalanan, tungkol sa kanyang sarili, at tungkol sa Diyos, hindi tayo dapat magtaka kung makita natin ang mga luha ng pagsisisi na umaagos sa kanyang mga pisngi. At kapag isinandal niya ang kanyang kaluluwa sa sinabi ng Diyos, at tinanggap sa pananampalataya ang patotoo ng Espiritu, “Ang kanilang mga kasalanan at ang kanilang mga kasamaan ay hindi Ko na aalalahanin pa,” hindi maiisip na hindi, tulad ni Wesley, mag-iinit nang kakaiba ang kanyang puso habang siya'y nagagalak sa kaligtasan ng Diyos.

Ngunit ang nais kong linawin ay ito: ang katiyakan ay hindi nakasalalay sa anumang pagbabago ng damdamin; anumang karanasan sa damdamin ang mayroon, iyon ay bunga ng pagtanggap sa patotoo ng Panginoon na ibinigay sa Kasulatan. Ang pananampalataya ay nakasandal sa payak na Salita ng Diyos. Ang Salitang iyon, kapag pinaniwalaan, ay nagbibigay ng lubos na katiyakan. Pagkatapos ay dumarating ang Espiritu Santo upang manahan sa puso ng mananampalataya at upang iayon siya kay Cristo. Kusang sumusunod ang paglago sa biyaya kapag ang kaluluwa ay nagtiwala na kay Cristo at pumasok na sa kapayapaan sa Diyos.

*“Nang ang lahat ko'y ipinagkatiwala
Sa dugong nagbayad-sala,
Ang Espiritu Santo'y pumasok
At ako'y isinilang ng Diyos.”*

Ikalimang Kabanata: Lubos na Katiyakan ng Pag-unawa

Nang sumulat si apostol Pablo sa mga Cristiano sa Colosas, na naligtas sa malaking bahagi sa pamamagitan ng ministeryo ni Epafras, ang taong iyon ng panalangin at debosyon, ganito ang kanyang sinabi: “Sapagkat ibig kong malaman ninyo kung gaano kalaki ang aking pakikipagpunyagi para sa inyo, at para sa mga nasa Laodicea, at para sa lahat ng hindi pa nakakikita ng aking mukha sa laman; upang maaliw ang kanilang mga puso, na magkakabuklod sa pag-ibig, at tungo sa lahat ng kayamanan ng lubos na katiyakan ng pag-unawa, sa pagkakilala sa hiwaga ng Diyos, at ng Ama, at ni Cristo; na sa Kanya'y nakatago ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman” (Colosas 2:1-3). Ang pananalitang nais kong bigyang-pansin nang lalo ay matatagpuan sa ikalawang talata: “ang lubos na katiyakan ng pag-unawa.”

Kapag nalutas na ang unang tanong ng kaligtasan, hindi dapat isipin ng isang tao na hindi na kailanman lilitaw ang iba pang pag-aalinlangan o kalituhan. Ang anak ng Diyos ay isang dayuhan at manlalakbay na dumaraan sa isang sanlibutang tila ilang na hindi palakaibigan, kung saan napapaligiran siya ng maraming kaaway na gagawin ang lahat ng paraan upang hadlangan ang kanyang paglakad. Mayroon pa rin siyang kaaway sa loob: ang lumang makalamang likas na palaging nakikipagdigma sa espirituwal na likas na ipinagkaloob sa pagkapanganak na muli.

At sa labas naman, ang ating kaaway, ang diyablo, ay gumagala na parang leong umuungal, na humahanap ng kanyang malalamon. Tinatawagan tayong labanan siya, na matibay sa

pananampalataya. Alam niyang hindi niya kailanman masisira ang buhay na nakatago kasama ni Cristo sa Diyos, pero gagawin niya ang lahat ng maisip ng katusuhang satanika upang hadlangan ang pagsulong ng mananampalataya sa espirituwalidad at pagbagalin ang kanyang paglago sa biyaya. Sa pamamagitan ng nag-aapoy na mga palaso ng pag-aalinlangan at mga panunukso sa makalamang kaligayahan, sisikapin niyang hadlangan ang pakikipag-isa sa Diyos at sa gayon ay sirain ang kagalakan ng Cristiano at pawalang-saysay ang kanyang patotoo. Kaya nga kailangan nating maitayo sa ating kabanal-banalang pananampalataya at maalagaan sa matibay na pagtuturo ayon sa Kasulatan. “Sa pamamagitan ng Iyong mga tuntunin,” sabi ni David, “ay nagkakaroon ako ng pag-unawa.”

Sa sandaling malaman ng isang tao na siya'y ligtas, dapat na siyang magsimula, na umaasa sa Espiritu Santo, ng maingat, palagian at maayos na pag-aaral ng Salita ng Diyos. Ang Biblia ay sulat ng ating Ama sa atin, sa Kanyang mga tinubos na anak. Dapat natin itong pahalagahan bilang siyang naghahayag ng Kanyang kaisipan at nagtuturo ng daang nais Niyang lakaran natin. “Ang lahat ng Kasulatan ay kinasihan ng Diyos, at mapapakinabangan sa pagtuturo, sa pagsaway, sa pagtutuwid, sa pagsasanay sa katuwiran: upang ang tao ng Diyos ay maging ganap, lubos na nasasangkapan sa bawat mabuting gawa” (2 Timoteo 3:16, 17). Ang pag-aaral ng Salita ay magtuturo sa akin ng katotohanan, ipapakita nito sa akin kung ano ang kailangang ituwid sa aking buhay at paglakad, lilinawin nito kung paano ako magiging matuwid sa harap ng Diyos, at papatnubayan ako nito sa mga landas ng katapatan. Walang Cristianong makapagpapabaya sa kanyang Biblia. Kung pababayaan niya ito, mababansot at mananatiling maliit ang

kanyang espirituwal na buhay, magiging biktima siya ng mga pag-aalinlangan at takot, at maaaring tangayin ng bawat hangin ng aral.

Ang Bagong Silang na Irlandes

Kung paanong ang mga sanggol na bagong silang ay nangangailangan ng gatas, gayundin ang kaluluwang ipinanganak na muli ay kailangang mapakain ng Salita. Narinig na kaya ninyo ang kuwento ng isang Irlandes na nagbagong-loob sa pagbabasa ng Bagong Tipan? Masayang-masaya sa bago niyang natagpuang kayamanan, kinagigiliwan niyang pag-aralan nang mabuti ang mga banal na pahina nito tuwing may pagkakataon.

Isang araw ay dinalaw siya ng kura paroko at nadatnan siyang nagbabasa ng mahalagang aklat na nagdala ng ganoong pagpapala sa kanyang kaluluwa.

“Pat,” mahigpit na tanong nito, “anong aklat iyang binabasa mo?”

“Aba, padre,” ang sagot, “ang Bagong Tipan po.”

“Ang Bagong Tipan! Naku, Pat, hindi iyan aklat na dapat basahin ng isang mangmang na tulad mo. Para iyan sa mga pari na nag-aaral sa kolehiyo at natututunan ang tunay na kahulugan nito at saka ibinibigay sa mga tao. Pero ang mga taong walang pinag-aralan na tulad mo ay magkakaroon lang ng kung anu-anong maling ideya mula riyon.”

“Pero, padre,” sabi ni Pat, “kababasa ko lang po rito, at ang pinagpalang apostol na si Pedro mismo ang nagsasabi, ‘Tulad ng mga sanggol na bagong silang, hangarin ninyo ang dalisay na gatas ng salita, upang sa pamamagitan nito ay lumago kayo,’

at aba, isang sanggol pa lang naman ako kay Cristo, at ang gatas ng Salita ang hinahanap ko, kaya nga binabasa ko ito nang ako mismo.”

“Tama naman iyan, Pat, sa isang banda, pero itinalaga ng Makapangyarihan sa lahat ang Kanyang mga pari na maging tagagatas, at kapag gusto mo ang gatas ng Salita ay dapat kang lumapit sa akin at ibibigay ko ito sa iyo ayon sa kaya mong tanggapin.”

“Naku, padre, alam naman po ninyo na may sarili akong baka roon sa kulungan, at noong may sakit ako ay umupa ako ng isang tao para gatasan siya para sa akin, at hindi nagtagal ay nalaman kong ninanakaw pala niya ang kalahati ng gatas at pinupuno ng tubig ang balde. Pero nang gumaling na ako ay pinaalis ko siya at ako na mismo ang gumagatas sa sarili kong baka, at ngayon ay malapot na krema ang nakukuha ko palagi. At, padre, noong umaasa ako sa inyo para sa gatas ng Salita, naku, gatas na hinaluan ng tubig ang ibinibigay ninyo sa akin, kaya ngayon ay ako na rin ang gumagatas sa sarili kong baka sa bagay na ito, at ang malapot na krema ng Salita ang kinakain ng aking kaluluwa araw-araw.”

Walang makapapalit sa kakulangan ng masipag na pag-aaral na ito ng Biblia nang kayo mismo. Hindi ninyo makakamit ang lubos na katiyakan ng pag-unawa kung wala ito. Ngunit habang sinasaliksik ninyo ang Kasulatan ay matutuklasan ninyo ang sunud-sunod na katotohanang nabubuksan sa kahanga-hangang paraan, kaya’t mapapawi ang mga pag-aalinlangan at tanong at ang katiyakang mula sa Diyos ang papalit sa mga ito.

Mga Pinanghihinaan ng Loob na Cristiano

Maraming mananampalatayang hindi naturuan ang pinanghihinaan ng loob dahil sa kanilang sariling mga pagkukulang, at sinasamantala ito ni Satanas upang isingit sa kanilang isip ang pag-aalinlangan kung hindi kaya nila nilililang ang kanilang sarili sa pag-aakalang sila'y mga Cristiano. Pero madalas na nakatutulong dito ang pagkaalam ng katotohanan tungkol sa dalawang likas ng mananampalataya. Mahalagang maunawaan na ang kasalanan sa laman, na likas sa lumang pagkatao, ay hindi nawawasak kapag ang isang tao ay ipinanganak na muli. Sa kabaligtaran, ang lumang simulain ng kasalanan ay nananatili sa mananampalataya hangga't siya'y nasa katawan. Ang nangyayari sa pagkapanganak na muli ay ipinagkakaloob ang isang bago at banal na likas. Nagtutunggalian ang dalawang likas na ito sa isa't isa.

Ngunit ang Cristianong lumalakad sa Espiritu ay hindi magbibigay-kasiyahan sa mga pita ng laman, kahit na kung minsan ay lumilitaw ang mga pitang iyon. Upang makalakad nang ganito, kailangang pumanig ang isang tao sa Diyos laban sa simulaing ito ng kasamaan na bahagi ng lumang likas ni Adan. Itinuturing ito ng Diyos na nahatulan na ng kamatayan sa krus ni Cristo; sapagkat ang Panginoong Jesus ay namatay, hindi lamang dahil sa ating ginawa kundi dahil sa kung ano tayo sa ating likas. Tinatanggap ito ng pananampalataya bilang totoo, at ang mananampalataya ay makabubulalas, "Ako'y napako sa krus na kasama ni Cristo: gayunma'y nabubuhay ako; hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman (samakatuwid ay sa katawan) ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng

Diyos, na umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin” (Galacia 2:20).

Pag-isipan ninyong mabuti ang itinuturo rito: Ako, ang ako na may pananagutan, ang lumang pagkatao, ang lahat ng kung ano ako bilang tao sa laman, kasama ang buo kong makasalanang likas,—“Ako’y napako sa krus na kasama ni Cristo.” Kailan iyon? Iyon ay nang mamatay si Jesus sa puno ng Kalbaryo labinsiyam na raang taon na ang nakararaan. Naroon Siya para sa akin. Naroon ako sa Kanya. Siya ang aking kinatawan, ang aking kahalili. Namatay Siya sa kamatayang nararapat sa akin. Kaya sa paningin ng Diyos, ang Kanyang kamatayan ay ang aking kamatayan. Kaya namatay na ako kasama Niya.

Ngayon ay tinatawagan akong gawing totoo ito sa aking sariling karanasan. Dapat kong ibilang ang aking sarili na tunay na patay na sa kasalanan, ngunit buháy sa Diyos (Roma 6:11). Wala nang karapatan sa akin ang lumang likas. Kung ipinipilit nito ang sarili at sinisikap akong alipinin, dapat akong pumanig sa Diyos laban dito. Hinatulan Niya ang kasalanan sa laman. Dapat ko rin itong hatulan. Sa halip na sumuko rito, dapat kong ihandog ang aking sarili sa Diyos bilang isang nabuhay mula sa mga patay, sapagkat ako’y napako sa krus sa pagkapako kay Cristo, ngunit nabubuhay ako nang panibago sa Kanyang pagkabuhay na muli. Binuhay akong kasama ni Cristo, na Siya mismong nabubuhay sa akin. Kung gayon, Siya ang aking bagong Panginoon. Siya ang mamamahala sa akin at kokontrol sa akin para sa Kanyang kaluwalhatian. Habang ako’y nakasuko sa Kanya, malaya ako sa kasalanan. “Sapagkat ang kasalanan ay hindi maghahari sa inyo: sapagkat wala kayo sa ilalim ng kautusan, kundi nasa ilalim ng biyaya” (Roma 6:14). Ang

matamis at nag-uudyok na kapangyarihan ng biyaya ang umaakay sa akin na ihandog ang aking katawan bilang isang handog na buháy, banal, kalugud-lugod sa Diyos, na siyang aking makatwirang paglilingkod (Roma 12:1).

Sa katotohanan, nasa katawan pa rin ako, ngunit ako'y kabilang sa bagong nilalang na ang ulo ay ang nabuhay na mag-uling Cristo. Ang pagkabigo lamang na kilalanin ito at kumilos ayon dito ang hahadlang sa akin sa isang buhay ng tagumpay.

Sabik si Pablo na mapagtanto ng mga mananampalataya sa Colosas at Laodicea ang kanilang lugar at pananagutan sa bagong nilalang na ito. Sinabi niya sa kanila na talagang naghirap ang kanyang espiritu upang maunawaan nila ang katotohanang ito, at sa gayon, sa pamamagitan ng pagtutuon ng puso kay Cristo, ay matagpuan ang lubos na kalayaan mula sa kapangyarihan ng sanlibutan, ng laman, at ng diyablo. Ipinakita niya sa kanila na si Cristo mismo ang panlunas sa pilosopiya ng tao, sa legalismo, sa ritwalismo, at sa asetisismo, na lahat ng ito ay madalas na binabalingan ng tao kapag hinahanap niya ang kalayaan mula sa kapangyarihan ng kasalanan, ngunit wala ni isa man sa mga ito ang may tunay na pakinabang laban sa pagpapalayaw sa laman.

Ang pagtutuon sa isang nabuhay na mag-uli at niluwalhating Tagapagligtas, ang ating dinakilang Ulo sa Langit, ang nagbibigay ng tagumpay na ating hinahangad. Bilang mga nabuhay na mag-uling kasama Niya, tayo'y pinapayuhang hanapin ang mga bagay na nasa itaas, kung saan nakaupo si Cristo sa kanan ng Diyos. “Sapagkat kayo'y namatay, at ang inyong buhay (ang inyong tunay na buhay bilang bagong nilalang) ay nakatagong kasama ni Cristo sa Diyos” (Colosas 3:3, R. V.).

Sumigaw ng “Luwalhati” ang Isa Pang Irlandes

Naikuwento ko na ang isang Irlandes na natagpuan ang kanyang kagalakan sa Salita ng Diyos. Hayaan ninyong ikuwento ko naman ang isa pa na nagkamit ng lubos na katiyakan ng pag-unawa nang matutunan niya ang katotohanang sinisikap kong ipaliwanag. Tunay siyang nagbagong-loob. Alam niyang siya'y ligtas at sa loob ng ilang panahon ay puno siya ng kagalakan dahil dito. Ngunit isang araw ay dumating ang isang nakakatakot na isipin, “Paano kung magkasala ako sa paraang mawawala ang lahat ng ito, at mapahamak din pala ako sa huli?” Pakiramdam niya ay napakasama, higit pa sa masasabi, ang minsang makilala ang Panginoon at pagkatapos ay mahulog mula sa mataas na kalagayang iyon ng pribilehiyo, at sa gayon ay malunod sa walang hanggang kapighatian. Pinag-isipan niya ito araw at gabi, at labis siyang nabagabag. Ngunit isang gabi sa isang pagpupulong ay narinig niya ang pagbasa ng mga salita mula sa Colosas 3:1-4, na nabanggit ko na. Ibinibigay ko ang mga ito nang buo rito: “Kung kayo nga'y binuhay na mag-uling kasama ni Cristo, hanapin ninyo ang mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Cristo, na nakaupo sa kanan ng Diyos. Ilagak ninyo ang inyong pagmamahal sa mga bagay na nasa itaas, hindi sa mga bagay na nasa lupa. Sapagkat kayo'y namatay na, at ang inyong buhay ay nakatagong kasama ni Cristo sa Diyos. Kapag si Cristo, na siyang ating buhay, ay mahayag, kayo nama'y mahahayag na kasama Niya sa kaluwalhatian.”

Habang naririnig niya ang mahahalagang talatang ito at sinusundan ng kanyang mga mata, may bahagi ng pinagpalang katiyakan ng mga ito ang tumimo sa kanyang kaluluwa, at nakalimutan niyang nasa isang pampublikong pagtitipon siya, kaya sumigaw siya nang malakas, na ikinagulat ng mga nasa

paligid niya, “Luwalhati sa Diyos! Sino ba naman ang nakarinig ng taong nalunod na ganoon kataas ang ulo sa ibabaw ng tubig!”

Baka mapangiti kayo sa tila kasimplehan ng kanyang pagkaunawa, pero nakita niya ang katotohanang nagbibigay ng lubos na katiyakan ng pag-unawa. Napagtanto niya ang kanyang pagkakaisa kay Cristo, at nakita niyang dahil ang kanyang Ulo ay nasa Langit na, siya'y ligtas magpakailanman. Naku, napakalaking katotohanan nito na nagpapalaya sa kaluluwa! Kung paano nito pinalalaya ang tao mula sa pagtutuon sa sarili at kung paano nito niluluwalhati si Cristo!

Ang praktikal na bunga nito ay makikita sa mga talatang kasunod (Colosas 3:5-17), kung saan tayo'y pinapayuhang patayin (ibig sabihin, ilagay sa kamatayan, sa pamumuhay) ang ating mga bahagi ng katawan na nasa lupa, na hinahatulan ang bawat marumi at hindi banal na hilig bilang walang lugar sa bagong nilalang, at kaya hindi dapat pagtiisan kahit isang saglit bilang isang bagay na hamak at mababa. Pagkatapos ay sinasabi sa atin kung anong mga ugali at asal ang dapat nating hubarin, gaya ng mga itinapong damit na hindi karapat-dapat sa bagong pagkatao; at itinuturo sa atin kung ano ang dapat nating isuot bilang angkop na katangian ng isang taong nasa kay Cristo. Pakibasa po ninyo ang kabanata nang kayo mismo.

Sinabi ng Panginoong Jesus, “Inyong makikilala ang katotohanan, at ang katotohanan ang magpapalaya sa inyo.” Kaya gaano kahalaga para sa Kanyang mga tinubos na pag-aralan ang Kanyang Salita na umaasa sa Kanyang Espiritu Santo, upang mapalaya sila kapwa mula sa mga takot na bunga ng kamangmangan sa Kanyang katotohanan at sa kapalaluang bunga ng pagtitiwala sa sarili. Ang Salitang nagpapalaya

lamang ang magbibigay ng lubos na katiyakan ng pag-unawa sa tapat at nakasukong kaluluwa na nagsasaliksik dito nang may panalangin, upang ito ang mamahala sa kanyang buhay, sapagkat nasusulat: “Ang pagpasok ng Iyong mga salita ay nagbibigay ng liwanag; nagbibigay ito ng unawa sa mga walang muwang.”

Sulong! Sulong! Sulong!

Kaya habang sumusulong ang isang tao sa buhay Cristiano, at lumilitaw ang iba't ibang suliranin at kalituhan, matutuklasan niyang ang Salita ng Diyos ang magbibigay ng sagot sa lahat ng iyon, hangga't kalooban Niya na maunawaan natin ang mga ito rito sa lupa. Laging may mga hiwagang lampas sa ating pang-unawa, sapagkat ang mga daan ng Diyos ay hindi natin mga daan, at ang Kanyang mga isipan ay hindi natin mga isipan. Ngunit ang kaluluwang nagtitiwala ay natututong makuntento sa Kanyang ipinahayag, at sa gayon ay tahimik na iniwan ang iba pa upang ihayag sa darating na araw kapag makikita na natin Siya kung ano Siya, at sa Kanyang liwanag ay makakakita tayo ng liwanag, at makakikilala gaya ng pagkakilala Niya sa atin.

*“Pagkagising ko sa magandang umagang iyon,
Na pagkasikat ay di na babalik ang gabi kailanman,
At sa kaluwalhatian nito'y nag-aalab ang walang hanggang araw,*

Ako'y masisiyahan.

*“Pagkatagpo ko sa mga minahal ko,
Mayakap ang mga mahal na matagal nang nawalay,
At makita kung gaano Ka naging tapat sa akin,
Ako'y masisiyahan.”*

Hanggang sa panahong iyon, ang Salita ay magiging ilawan sa ating mga paa at liwanag sa ating landas, upang sa pamamagitan nito ay makalakad tayo nang ligtas at panatag sa isang sanlibutang pinaghaharian ng kasalanan at kalungkutan, at kung saan may mga hiwagang hindi maarok sa bawat panig, na hindi malulutas ng talino ng tao, na nalalamang mabuti ang lahat para sa mga kilala ng Diyos at mga tinawag ayon sa Kanyang layunin ng biyaya na ipinahayag kay Cristo Jesus. Sapat na ang inihayag sa Kanyang Salita upang bigyan ng kapahingahan ang ating mga puso, at upang ingatan sa kapayapaan ang ating mga kaluluwa habang tinatamasa natin ang “lubos na katiyakan ng pag-unawa.” Ang iba pa ay maiiwan natin sa Kanya na gumagawa ng lahat ng bagay nang mabuti, at umiibig sa atin ng walang hanggang pag-ibig.

“Hindi ako marunong umunawa

Sa niloob ng Diyos, sa Kanyang balak at gawa;

Ang alam ko lang, sa Kanyang kanan ay naroon

Ang Isang aking Tagapagligtas!

“Pinaniniwalaan ko Siya sa Kanyang salita:

‘Namatay si Cristo para sa makasalanan,’ ito’y aking nabasa;

Sapagkat sa aking puso’y may pangangailangan

Na Siya’y maging aking Tagapagligtas!”

Ikaanim na Kabanata: Lubos na Katiyakan ng Pag-asa

Sinabi sa atin ng isa sa mga matatalinong manunulat ng sanlibutang ito na “laging bumubukal ang pag-asa sa dibdib ng tao.” Maaaring totoo ito sa ilang bahagi ng buhay, pero tungkol sa walang-hanggang hinaharap, sinasabi sa atin ng Salita ng Diyos na noong hindi pa tayo ipinanganak na muli, wala tayong pag-asa. Sa Efeso 2:11, 12, mababasa natin: “Kaya nga alalahanin ninyo na noong una, kayong mga Hentil ayon sa laman, na tinatawag na Di-tuli ng mga tinatawag na Pagtutuli, na ginawa ng mga kamay sa laman; na nang panahong yaon kayo ay walang Cristo, mga hiwalay sa bayan ng Israel, at mga dayuhan sa mga tipan ng pangako, na walang pag-asa at walang Diyos sa sanlibutan.”

Pero kapag nagtiwala ang isang tao kay Cristo, nagbabago ang lahat ng ito. Mula sa sandaling iyon, may “mabuting pag-asa sa pamamagitan ng biyaya” ang mananampalataya. Sa Roma 8:24, 25, sinasabi sa atin: “Sapagkat tayo ay naligtas sa pag-asa: ngunit ang pag-asang nakikita ay hindi pag-asa: sapagkat ang nakikita ng tao, bakit pa niya aasahan? Ngunit kung inaasahan natin ang hindi natin nakikita, ay hinihintay nga natin ito nang may pagtitiyaga.”

Pansinin ninyo, hindi nito sinasabing umaasa tayong maliligtas, kundi tayo ay *naligtas na* sa pamamagitan ng pag-asa, o mas tama sigurong sabihin, sa pag-asa. Ang taong may lubos na katiyakan ng pananampalataya at ng pag-unawa, at nakaaalam, batay sa salita ng Isang hindi makapagsisinungaling, na inaring-ganap na siya at ligtas na magpakailanman ngayon pa lamang, ay may pag-asang nakalagay sa harapan niya: ang

pagtubos sa kanyang katawan sa pagbabalik ng Panginoong Jesus, kung kailan lubos na siyang gagawing kalarawan ng Anak ng Diyos. Ang pag-asang ito ang nagpapalutang sa kanya habang hinaharap niya ang sari-saring pagsubok at pagbabago ng buhay, at nagbibigay sa kanya ng lakas ng loob na magtiis na parang nakikita ang Isang hindi nakikita.

Angkop na banggitin dito ang simula ng ikalimang kabanata ng Roma (talata 1-5): “Kaya, yamang inaring-ganap tayo sa pamamagitan ng pananampalataya, mayroon tayong kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo: na sa pamamagitan Niya ay nakapasok din tayo sa pananampalataya sa biyayang ito na ating kinatatayuan, at nagagalak tayo sa pag-asa ng kaluwalhatian ng Diyos. At hindi lamang gayon, kundi nagagalak din tayo sa mga kapighatian: yamang nalalaman natin na ang kapighatian ay nagbubunga ng pagtitiis; at ang pagtitiis, ng karanasan; at ang karanasan, ng pag-asa: at ang pag-asa ay hindi nakahihiya; sapagkat ang pag-ibig ng Diyos ay ibinuhos sa ating mga puso sa pamamagitan ng Espiritu Santo na ibinigay sa atin.”

Nakita na natin na ang ating katiyakan ay hindi nakasalalay sa damdamin o karanasan, kundi sa “Ganito ang sabi ng Panginoon.” Pero hindi natin dapat maliitin ang karanasan. Ang taong binago ay nakararanas ng tunay na karanasang Cristiano, na nagmumula sa pagkakilala kay Cristo bilang Siyang umaagapay sa kanya sa lahat ng sari-saring pagsubok sa daan. Ang mga pagsubok na ito ay itinakda ng Diyos upang magkakasamang gumawa sa paghubog ng ugaling Cristiano. Kaya malaking pagkakamali ang umiwas sa kahirapan, o ang manalanging huwag tayong dumaan sa kapighatian.

Pananalangin para sa Pagtitiis

Madalas nang ikuwento ang tungkol sa isang batang Cristiano na humingi ng payo at tulong sa isang nakatatandang kapatid, isang lingkod ni Cristo. “Ipanalangin po ninyo ako,” pakiusap niya, “na mabigyan ako ng higit na pagtitiis.” Lumuhod silang dalawa, at nagsumamo ang lingkod sa Diyos, “O Panginoon, padalhan Mo po ang kapatid na ito ng higit pang kapighatian at pagsubok!”

“Teka po,” bulalas ng isa, “hindi ko po hiniling na ipanalangin ninyong magkaroon ako ng kapighatian, kundi ng pagtitiis.”

“Naintindihan kita,” sagot niya, “pero sinasabi sa atin ng Salita na ‘ang kapighatian ay nagbubunga ng pagtitiis.’”

Ito ay aral na mabagal matutunan ng karamihan sa atin. Pero pansinin ninyo ang mga hakbang na ibinigay sa talatang nasa itaas: kapighatian, pagtitiis; karanasan, pag-asa; at sa gayon ang kaluluwa ay hindi napapahiya, kundi nagpapainit sa kasiyahan ng pag-ibig ng Diyos na ibinuhos sa puso ng Espiritu Santo na nananahan sa loob.

Kapag hawak natin ito, madali na nating mauunawaan kung ano ang ibig sabihin ng “lubos na katiyakan ng pag-asa” na mababasa natin sa Hebreo 6:10-12. “Sapagkat ang Diyos ay hindi liko upang kalimutan ang inyong gawa at ang pagpapagal ng pag-ibig, na inyong ipinakita sa Kanyang pangalan, sa paglilingkod ninyo sa mga banal, at naglilingkod pa kayo. At ninanais namin na ang bawat isa sa inyo ay magpakita ng gayon ding sipag tungo sa lubos na katiyakan ng pag-asa hanggang sa wakas: upang huwag kayong maging tamad, kundi maging mga tagatulad sa kanila na sa pamamagitan ng pananampalataya at pagtitiis ay nagmamana ng mga pangako.”

Habang lumalakad ang isang tao kasama ng Diyos, at natututong magdusa at magtiis na parang nakikita ang Isang hindi nakikita, ang mga bagay na walang-hanggan ay nagiging mas totoo sa kanya kaysa sa mga bagay ng panahong ito at ng pandama, na siya namang lahat-lahat para sa taong likas lamang. Kaya dumarating sa puso ang **isang** panatag na pagtitiwala, isang lubos na katiyakan, na nakasalalay hindi lamang sa inihayag na Salita kundi pati sa personal na pagkakilala sa pakikipag-isa sa Diyos, na nagbibigay ng buong pagtitiwala tungkol sa buhay na ito at sa lahat ng darating pa.

May isang taong minsang tinanong, “Paano mo nalalamang buhay si Jesus—na talagang ibinangon Siya mula sa mga patay?”

“Aba,” sagot niya, “kagagaling ko lang sa kalahating oras na pakikipag-usap sa Kanya. Alam kong hindi ako maaaring magkamali.”

At ang patotoong ito ay maaaring paramihin ng milyun-milyong tao na, sa lahat ng siglo ng Cristianismo, ay nagpatotoo sa katotohanan ng personal na pakikisama ni Cristo Jesus sa pamamagitan ng Espiritu—na humihila sa puso tungo sa pag-ibig at debosyon, at sumasagot sa panalangin sa paraang hindi na maaaring pagdudahan ang Kanyang magiliw na pag-aalaga.

Ang Binatang Napaniwala

Ikinuwento sa akin ng yumaong si Robert T. Grant na minsan, habang naglalakbay siya, nakaupo siya sa Pullman at nagbabasa ng kanyang Biblia, at napansin niya ang mga tao sa paligid; marami ang walang ginagawa. Binuksan niya ang kanyang bag at kumuha ng ilang gospel tract, at pagkatapos ipamigay ang

mga ito ay naupo siyang muli. Isang binata ang umalis sa sarili niyang upuan, lumapit sa mangangaral, at nagtanong, “Bakit po ninyo ito ibinigay sa akin?”

“Aba, mensahe ito mula sa Langit para sa iyo, para mabigyan ng kapahingahan ang iyong kaluluwa,” sagot ni G. Grant.

Ngumisi ang binata at sinabi, “Naniniwala ako sa mga ganyan noon, maraming taon na ang nakalipas, pero nang mag-aral ako at makapag-aral nang mataas, itinapon ko na lahat iyan. Natuklasan kong walang kuwenta iyan.”

“Papayag ka bang basahin ko sa iyo ang isang bagay na binabasa ko kani-kanina lang?” tanong ni G. Grant. “Ang PANGINOON ang aking pastor; hindi ako mangangailangan.’ Wala bang kuwenta iyan, iho? Maraming taon ko nang nararanasan ang pagpapala niyan. Wala ba iyang kuwenta?”

Sumagot ang binata, “Sige po, basahin ninyo ang kasunod.”

“‘Pinahihiga Niya ako sa sariwang pastulan: inaakay Niya ako sa tabi ng tahimik na tubig. Pinanunumbalik Niya ang aking kaluluwa: inaakay Niya ako sa mga landas ng katuwiran alang-alang sa Kanyang pangalan.’ Wala bang kuwenta iyan?”

“Pasensiya na po, ginoo, gusto ko pang makarinig,” sabi ng binata.

“‘Oo, bagaman ako’y lumakad sa libis ng lilim ng kamatayan, hindi ako matatakot sa kasamaan: sapagkat Ikaw ay kasama ko; ang Iyong pamalo at ang Iyong tungkod ay umaaliw sa akin.’ Wala bang kuwenta iyan?”

Saka napasigaw ang binata, “Naku, patawarin po ninyo ako, ginoo, nariyan ang lahat-lahat! Namatay ang nanay ko na ang mga salitang iyan ang nasa kanyang mga labi, at nakiusap siya

sa akin na magtiwala sa kanyang Tagapagligtas, pero napalayo na ako nang husto sa Kanya. Ibinalik ninyo ang lahat ng iyon. Magkuwento pa po kayo.”

At habang ipinapaliwanag ng lingkod ng Diyos ang katotohanan tungkol sa daan ng kaligtasan, ang binatang dati’y pabaya at di-sumasampalataya ay nakumbinsi sa kanyang kasalanan, at naakay na magtiwala kay Cristo at ipahayag Siya bilang sarili niyang Tagapagligtas, doon mismo sa Pullman na iyon.

Oo, nariyan ang lahat-lahat sa mapagpalang pakikisama ni Cristo, ang Panginoon, sa buhay man at sa kamatayan, at ito ang nagbibigay ng lubos na katiyakan ng pag-asa.

Pero sa kasamaang-palad, ang katiyakang ito ay maaaring matakpan ng ulap at medyo mawala dahil sa espirituwal na kapabayaan at kawalang-ingat sa panalangin at sa pagkain sa Salita. Kaya kailangan natin ang ganitong payo na nasa harapan natin, na humihimok sa atin na “magpakita ng gayon ding sipag tungo sa lubos na katiyakan ng pag-asa hanggang sa wakas.”

Ang Malungkot na Tumalikod

Binabanggit ni Pedro ang ilan na, dahil sa pagkaligaw, ay napalayo nang husto sa pakikipag-isa sa Diyos kaya nakalimutan na nilang nilinis na sila sa kanilang mga dating kasalanan. Malungkot na kalagayan ito. Ito ang karaniwang tinatawag sa Lumang Tipan na “pagtalikod.” At “ang tumatalikod sa puso ay mabubusog ng sarili niyang mga lakad” (Kawikaan 14:14). Sinasabi noon ng isang matandang mangangaral na kilala ko noong bata pa ako, “Ang pagtalikod ay laging nagsisimula sa tuhod.” At totoong-totoo ito. Ang pagpapabaya sa panalangin ay mabilis na magpapapurool sa

talas ng espirituwal na pakiramdam ng isang tao, at magpapadali sa isang mananampalataya na maanod sa kamunduhan at sa pagkamakalaman; dahil dito, lalabo ang paningin ng kanyang kaluluwa at mawawala sa kanya ang makalangit na pangitain.

Ang tumalikod ay malabo ang paningin sa malayo. Nakikita niya nang napakalinaw ang mga bagay ng kawawang sanlibutang ito, pero hindi na niya matanaw ang malayo, gaya noong mga araw ng dati niyang masayang kalagayan. Sa ganitong tao dumarating ang payo, “Pahiran mo ng pamahid ang iyong mga mata, upang ikaw ay makakita.” Bumalik ka sa iyong Biblia at bumalik ka sa iyong pagluhod. Hayaan mong ihayag ng Espiritu Santo sa iyong nagsisising puso ang lugar kung saan ka lumihis at iniwan mo ang iyong unang pag-ibig, at hatulan mo ito nang tiyakan sa harap ng Diyos. Aminin mo ang mga kasalanan at kabiguang nagpawala ng halaga sa mga bagay na walang-hanggan. Sumigaw ka kasama ni David, habang ipinapahayag mo ang iyong mga pagkaligaw, “Ibalik Mo sa akin ang kagalakan ng Iyong pagliligtas.” At Siya na asawa ng tumalikod ay muling magpapadama sa iyo ng pagpapala ng pakikipag-isa sa Kanya, at muling dadaloy na parang ilog ang iyong kapayapaan, at mapapasaiyo ang lubos na katiyakan ng pag-asa.

Habang lumalakad ka kasama ng Diyos, lalago nang lubos ang iyong pananampalataya, lalawak nang malaki ang iyong pag-ibig sa lahat ng banal, at ang pag-asang nakalaan para sa iyo sa Langit ay pupuno sa paningin ng iyong nabuksang mga mata, habang ang iyong puso ay nakatuon sa Panginoon mismo na nagpanumbalik sa iyong kaluluwa.

Sapagkat mabuting alalahanin na Siya mismo ang ating pag-asa. Bumalik Siya sa bahay ng Ama upang ipaghandá tayo ng

lugar, at nangako Siyang babalik upang tanggapin tayo sa Kanyang sarili, upang kung saan Siya naroroon ay doon din tayo.

Ito ay pag-asang naglilinis. Sinasabi ito sa atin ng Espiritu ng Diyos sa 1 Juan 3:1-3: “Masdan ninyo kung anong uri ng pag-ibig ang ipinagkaloob sa atin ng Ama, na tayo ay tawaging mga anak ng Diyos: kaya hindi tayo kilala ng sanlibutan, sapagkat hindi Siya nito nakilala. Mga minamahal, ngayon ay mga anak tayo ng Diyos, at hindi pa nahahayag kung ano tayo sa hinaharap: ngunit nalalaman natin na, kapag Siya ay nahayag, tayo ay magiging katulad Niya; sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya. At ang bawat taong may ganitong pag-asa sa Kanya ay naglilinis ng kanyang sarili, gaya ng Siya ay malinis.” Ang ikatlong talata ay isinalin din nang ganito, “Ang bawat taong may ganitong pag-asang nakatuon sa Kanya ay naglilinis ng kanyang sarili, at iba pa.” Kapag ang isip natin ay nakatuon, hindi sa mga tanda ng panahon, o sa katotohanan ng propesiya lamang, kundi sa Siyang darating na ating Pag-asa, tiyak na lalo’t lalo tayong magiging katulad Niya. Matututunan nating kamuhian ang mga bagay na hindi Niya masasang-ayunan, at sa gayon, habang nililinis natin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, sisikapin nating maging ganap sa kabanalan habang hinihintay natin ang Kanyang nalalapit na pagbabalik.

*“Kaya’t may pag-asang nagpapasaya,
At may tatak ng Espiritu
Na lahat ng sala’y pinatawad na
Sa Kanya na sugat ay nagpagaling;
Bilang dayuhan at manlalakbay,
Walang lugar sa lupa na amin,*

*Kundi naghihintay, nagbabantay na lingkod
Hanggang ang Panginoon ay dumating.”*

Ang pag-asang ito ang magiging pinakabukal ng ating katapatan sa Kanya na pinananabikan nating makita. Pinapayuhan tayong maging “gaya ng mga lingkod na naghihintay sa kanilang Panginoon” at abala para sa Kanya, upang dumating man Siya sa umaga, sa tanghali, o sa gabi, lagi tayong handang sumalubong sa Kanya, at sa gayon ay hindi mapahiya sa harap Niya sa Kanyang pagdating. “Mapalad ang lingkod na iyon na sa pagdating ng kanyang panginoon ay masumpungang gumagawa ng gayon” (Mateo 24:46).

Hindi kataka-taka na ito ay tinatawag na “mapalad na pag-asa,” gaya ng nasa Tito 2:11-14: “Sapagkat ang biyaya ng Diyos na nagdudulot ng kaligtasan ay nahayag sa lahat ng tao, na nagtuturo sa atin na, sa pagtanggì sa kasamaan at sa mga makamundong pita, tayo ay mamuhay nang may katinuan, nang matuwid, at nang maka-Diyos, sa kasalukuyang sanlibutang ito; na hinihintay ang mapalad na pag-asang iyon, at ang maluwalhating pagpapakita ng dakilang Diyos at ating Tagapagligtas na si Jesu-Cristo; na nagbigay ng Kanyang sarili para sa atin, upang tubusin tayo sa lahat ng kasamaan, at linisin para sa Kanyang sarili ang isang bayang tangi, masigasig sa mabubuting gawa.”

Ang Dakilang Paaralan ng Biyaya

Hindi lamang tayo naligtas na ngayon sa pamamagitan ng biyaya; nasa paaralan din tayo ng biyaya, narito upang matutunan kung paano kumilos sa paraang laging sinasang-ayunan Niya na umangkin sa atin bilang Kanya. Kaya ang biyaya ay ipinakikita rito bilang ating guro, na nagtuturo sa

atin ng kahalagahan ng pagtangga sa sarili, at ng pagtakwil sa lahat ng salungat sa kalooban ng Diyos, upang maipakita natin, sa pamamagitan ng malinis at banal na pamumuhay, ang katotohanan ng pananampalatayang ating ipinahahayag, habang laging nasa harap ng ating kaluluwa ang mapalad na pag-asang iyon ng pagpapakita ng kaluwalhatian ng ating dakilang Diyos at Tagapagligtas na si Jesu-Cristo.

Sa Kanyang unang pagdating, namatay Siya upang tubusin tayo sa lahat ng kalikuan, upang malinis Niya tayo para sa Kanyang sarili, bilang isang bayang sarili Niyang pag-aari, masigasig sa lahat ng mabubuting gawa. Sa Kanyang ikalawang pagdating, tutubusin Niya ang ating mga katawan at gagawin tayong lubos na katulad Niya sa lahat ng bagay. Napakagandang pag-asa nito! At habang namumuhay tayo sa kapangyarihan nito, napakalaking katiyakan ang taglay natin sa di-nagbabagong pag-ibig Niya na ang mukha ay malapit na nating makita!

Madalas, kapag inihihimlay ang mga namatay kay Cristo, ipinaaalala sa atin na ipinagkakatiwala natin sa libingan ang kanilang mahal na mga katawan “sa tiyak at siguradong pag-asa ng isang maluwalhating pagkabuhay na muli.” At ito ay napakapalad na katotohanan. Sapagkat kapag natupad na ang pag-asa ng pagbabalik ng Panginoon, ang mga banal ng lahat ng nakaraang panahon na namatay sa pananampalataya ay makikibahagi, kasama ng mga buhay pa sa lupa sa panahong iyon, sa kamangha-manghang pagbabagong magaganap kapag “ang Panginoon mismo ay bababa mula sa Langit na may sigaw, na may tinig ng arkanghel, at may trumpeta ng Diyos: at ang mga patay kay Cristo ay unang babangon: pagkatapos tayong mga buhay na naiwan ay kasama nilang aagawin sa mga ulap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin: at sa gayon ay

makakasama na tayo ng Panginoon magpakailanman” (1 Tesalonica 4:16, 17). Napakaliwanag na pag-asa nito, at sino ang nakaaalam kung gaano kaaga ito matutupad! Huwag tayong manghina, ni padala sa pagdududa o kawalan ng pananampalataya, kundi magsikap tayong panatilihin ang “lubos na katiyakan ng pag-asa” hanggang ito’y mapalitan ng lubos na katuparan.

Madalas nating maramdaman na “ang pag-asang naantala ay nagpapasakit ng puso,” pero tiyak ang katuparan. Samantala, maging abala tayo sa paglilingkod sa ating Panginoon, lalo na sa pagsisikap na maakay ang iba, upang makibahagi sila sa atin sa kagalakan ng pagliligtas ng Diyos. Kapag natapos na sa wakas ang ating maikling araw ng paglilingkod dito, wala ni isa man sa atin ang makararamdam na napakarami ang isinuko natin para kay Cristo, o magsisisi na napakasigasig ng ating pagpapagal para sa Kanyang kaluwalhatian; pero ako’y nangangamba na marami sa atin ang magbibigay noon ng buong mundo, kung atin lamang iyon, makabalik lamang sa lupa at maisabuhay muli ang ating buhay, nang may katapatan at walang pag-iimbot, na ang hinahanap lamang ay ang karangalan Niya na tumubos sa atin.

Mas mabuti nang maligtas na parang dumaan sa apoy kaysa hindi maligtas kailanman, pero tiyak na wala ni isa man sa atin ang gugustuhing humarap sa ating Panginoon nang walang dala, kundi sa halip ay “dumating na may kagalakan” sa Kanyang harapan kapag natupad na ang ating pag-asa, dala-dala ang ating mga bigkis ng ani. Kaya alalahanin natin na mayroon na lamang tayong

“Kaunting panahon na lang upang ikuwento ang kahanga-hangang balita

*Tungkol sa Kanya na umako ng aming sala at sumpa:
Kaunting panahon na lang hanggang makita namin ang
Kanyang kaluwalhatian,
At makaupong kasama Niya sa Kanyang trono.”*

Kaya nawa'y lagi nating sundin ang Kanyang utos, “Mangalakal kayo hanggang sa Aking pagdating.”

Ikapitong Kabanata: Katiyakan sa Lahat ng Tao

Sa kahuli-hulihan, ang tunay at pinakasaligang batayan ng katiyakang ito, hindi lamang ng kaligtasan ng bawat mananampalataya kundi pati ng tuluyang pagkatupad ng buong plano ng Diyos, ay nakasalalay lamang sa muling pagkabuhay ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Ito ang idiniin ni apostol Pablo sa kanyang dakilang sermon sa mga pilosopo ng Atenas sa burol ng Areopago (Mars Hill), na nakatala sa Mga Gawa 17. Doon, matapos niyang ipakita kung gaano kawalang-katuturan at kasamang kahangalan ang pagsamba sa diyus-diyosan, ipinahayag niya ang katotohanan tungkol sa Diyos na hindi nila kilala, ang Lumikha ng langit at lupa, at idinagdag pa: “Ang mga panahon ng kamangmangang ito ay pinalampas na ng Diyos; ngunit ngayon ay iniuutos Niya sa lahat ng tao sa lahat ng dako na magsisi: sapagkat nagtakda Siya ng *isang* araw, na doon ay Kanyang hahatulan ang sanlibutan sa katuwiran sa pamamagitan ng taong itinalaga Niya; na tungkol dito ay nagbigay Siya ng katiyakan sa lahat ng tao, nang Siya'y Kanyang buhayng muli mula sa mga patay” (Mga Gawa 17:30, 31).

Si Pablo mismo ay nakatanggap ng patunay na nakita ng sarili niyang mga mata tungkol sa muling pagkabuhay na kanyang ipinangangaral. Nagpakita sa kanya ang muling nabuhay na Cristo nang siya'y bumagsak sa lupa sa daan patungong Damasco, dahil sa isang di-pangkaraniwang liwanag mula sa langit. At nang panahong iyon ay buhay pa ang maraming saksi ng pinakadakilang himala sa lahat ng panahon, sapagkat nang sumulat siya sa iglesya sa Corinto, ilang taon pagkatapos ng

pagdalaw niya sa Atenas, binanggit niya ang mahigit limandaang tao na makapagpapatotoo nang tiyak sa muling pagkabuhay ng ating Panginoon, “na ang karamihan sa kanila,” dagdag niya, “ay nabubuhay pa hanggang ngayon, ngunit ang ilan ay natulog na” (1 Corinto 15:5, 6).

Sinabi ni Horace Bushnell na ang muling pagkabuhay ni Jesu-Cristo ang pinakamahusay na napatunayang pangyayari sa sinaunang kasaysayan. Isipin ninyo ang mga mapagkakatiwalaang pinagmulan ng balita tungkol sa alinmang tanyag na pangyayari, at ihambing ninyo ang mga iyon sa mga patunay ng muling pagkabuhay, at makikita ninyong makatarungan ang pahayag na ito.

Ang mga sumulat ng apat na Ebanghelyo ay mga taong lubhang maka-Diyos at tapat, gaya ng pinatutunayan ng kanilang mga isinulat. Nagkakaisa sila sa pagbibigay ng buo at walang-pasubaling patotoo sa muling pagkabuhay ni Cristo. Ang iba pang sumulat ng Bagong Tipan, sina Pablo, Santiago, Pedro at Judas, ay malinaw na bumanggit o nagpahiwatig ng parehong maluwalhating katotohanan. Lahat sila ay nagsasalita tungkol kay Cristo Jesus bilang ang Isang buháy, na minsang namatay dahil sa ating mga kasalanan. Saang iba pang sinaunang pangyayari sa kasaysayan makapagbabanggit ng patotoo ng ganito karaming nakasaksi mismo?

Maging ang mga kaaway ng Ebanghelyo ay napilitang magpatotoo sa muling pagkabuhay sa pamamagitan ng kanilang palpak na pagsisikap na ipaliwanag, para sa sarili nilang kapakinabangan, ang walang-lamang libingan nang unang Linggo ng Pagkabuhay na iyon. Alam nilang sinabi ni Jesus na Siya'y babangon sa ikatlong araw, kaya pumunta sila kay Pilato at hiniling na gumawa ng hakbang upang hindi

nakawin ng Kanyang mga alagad ang bangkay ng kanilang Guro. Binigyan sila ni Pilato ng mga bantay at ipinag-utos na tatakan ang libingan, at mabagsik na idinagdag, “Higpitan ninyo hangga’t kaya ninyo!” Ngunit nawalan ng saysay ang lahat ng kanilang pagsisikap. Nang dumating ang takdang oras, sinira ng mga kamay ng anghel ang tatak ng emperador ng Roma at iginulong ang bato, at nakita ang libingang walang laman—wala roon ang katawan. Tiyak na walang kaaway Niya ang nanloob sa libingang iyon. Determinado silang panatilihin doon ang katawan ni Jesus hanggang sa katapusan ng panahon. At kung nailabas lang sana nila ang katawang iyon pagkatapos, upang pasinungalingan ang balita ng muling pagkabuhay, tiyak na ginawa nila iyon.

At kahibangan ang paniwalaan ang kuwentong ipinakalat ng mga tusong saserdote na dumating daw ang Kanyang mga alagad sa gabi at ninakaw ang Kanyang katawan, sapagkat kahit sila ay “hindi pa nakauunawa ng kasulatan, na kinakailangang Siya’y magbangon mula sa mga patay.” Ang nakamamangha ay naalala ng Kanyang mga kaaway ang nakalimutan ng Kanyang mga kaibigan. Ang walang-lamang libingan ay isang malaking pagkabigla sa mga nagmamahal kay Jesus, gaya rin ng pagiging nakakatakot na babala nito sa mga napopoot sa Kanya.

Totoo ang Muling Pagkabuhay ni Cristo sa Katawan

Ang mga personal na pagpapakita lamang ng muling nabuhay na Cristo ang nakakumbinsi sa kanila na totoo ang Kanyang muling pagkabuhay. Ang apatnapung araw na Siya’y nagpakita sa kanila nang maraming beses, at nagturo sa kanila tungkol sa kaharian ng Diyos, ay sapat na patunay na talagang nagtagumpay Siya laban sa kamatayan. At ang maluwalhating katotohanang ito ang nagbigay sa kanila ng tibay ng loob na

tumayo laban sa lahat ng pagsalungat, at magpatotoo sa bawat tao na binuhay ng Diyos ang Kanyang katawan mula sa libingan. Nakita nila Siya nang Siya'y iakyat mula sa kanila patungo sa langit sa katawan ding iyon, at matapos nilang tanggapin ang kapangyarihan noong Pentecostes, humayo sila at nagpatotoo nang may dakilang kapangyarihan tungkol sa muling pagkabuhay ng kanilang Panginoon.

Ito ang pangunahing mensahe ng Iglesia. Ang Siyang namatay dahil sa ating mga kasalanan ay muling nabuhay para sa ating pagkaaring-ganap. Ang muling pagkabuhay ng tunay na katawang may laman at buto ang patunay na nasisiyahan ang Diyos sa gawang pagtubos ng Kanyang Anak. Ipinahahayag nito na ang Diyos ngayon ay makapagiging makatarungan at siyang nagpapaaring-ganap sa sumasampalataya sa Panginoong Jesus. Hindi sapat na sabihing kahit patay si Cristo sa katawan ay buháy naman Siya sa espiritu. Maaaring totoo iyan sa sinumang tao. Hindi iyon magiging katibayan na nasisiyahan ang Diyos sa Kanyang gawa.

Ilang taon na ang nakararaan, isang mahusay magsalitang mangangaral sa New York, na tumatanggi sa pisikal na muling pagkabuhay ng Tagapagligtas, ang nagsabi, “Ang katawan ni Jesus ay natutulog pa rin sa isang di-kilalang libingan sa Syria, ngunit ang Kanyang kaluluwa ay patuloy na nagmamartsa!” Marami ang pumalakpak dito, na para bang napakagandang paliwanag ito sa impluwensiya ni Jesus sa paglipas ng mga panahon. Ngunit ito'y lubos na kasinungalingan at maling pangangatwiran. Kung ang katawan ni Jesus ay nakahimlay pa rin sa libingan, hindi Siya ang inaangkin Niyang Siya, at wala Siyang kapangyarihang magligtas.

Ang erehiyang ito (sapagkat erehiya nga ito) ay hindi bago. Lumaganap na ito sa ilang grupo kahit noong panahon pa ng mga apostol, gaya ng pinatutunayan ng 1 Corinto 15. Sa iglesya sa Corinto ay may ilang tumanggap sa turo ng mga Saduceo at tumanggi na may tunay at literal na muling pagkabuhay. Mahigpit silang hinamon ni Pablo sa kilalang mga salitang ito: “Ngayon kung ipinangangaral na si Cristo ay nagbangon mula sa mga patay, bakit sinasabi ng ilan sa inyo na walang pagkabuhay na muli ng mga patay? Ngunit kung walang pagkabuhay na muli ng mga patay, si Cristo man ay hindi rin nagbangon: at kung si Cristo ay hindi nagbangon, ay walang kabuluhan ang aming pangangaral, at wala ring kabuluhan ang inyong pananampalataya. Oo, at kami ay nasusumpungang mga bulaang saksi ng Diyos; sapagkat kami ay nagpatotoo tungkol sa Diyos na Kanyang binuhay si Cristo: na hindi Niya binuhay, kung tunay na ang mga patay ay hindi binubuhay. Sapagkat kung ang mga patay ay hindi binubuhay, si Cristo man ay hindi rin binuhay: at kung si Cristo ay hindi binuhay, ang inyong pananampalataya ay walang kabuluhan; kayo’y nasa inyong mga kasalanan pa. Kung gayon, ang mga natulog din naman kay Cristo ay napahamak. Kung sa buhay na ito lamang tayo may pag-asa kay Cristo, tayo sa lahat ng tao ang lalong kahabag-habag” (1 Corinto 15:12-19).

Napakatibay na pangangatwiran nga ito, at kinasihan pa ng Espiritu Santo. Kung hindi muling nabuhay si Cristo, wala tayong Ebanghelyong maipangangaral, at walang mensahe ng paglaya para sa mga kawawang naliligaw na makasalanang nakabilanggo sa tanikala ng kasamaan. Ang pananampalataya sa isang patay na Cristo ay hindi makapagligligtas kaninuman. Ang Ebanghelyo ay kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas sapagkat ipinahahayag nito ang isang buháy at mapagmahal na

Manunubos na naghihintay na ipakita ang Kanyang kapangyarihan para sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya.

Ang Pinatutunayan ng Muling Pagkabuhay ni Cristo

Kaya't tingnan nating mabuti kung ano ang sinasabi sa atin ng Salita ng Diyos tungkol sa maluwalhating katotohanang ito.

Una: Pinatutunayan ng muling pagkabuhay ng Panginoong Jesus na totoo ang Kanyang mga inangkin tungkol sa Kanyang pagka-Diyos at sa Kanyang misyon. Sinabi Niya sa Kanyang mga kaaway, “Gibain ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay itatayo Ko.” Ngunit ang tinutukoy Niya ay ang templo ng Kanyang katawan. Sinabi Niya sa Kanyang mga alagad, “Walang taong makaaagaw nito (ng Aking buhay) sa Akin, kundi kusa Kong iniaalay. May kapangyarihan Akong ialay ito, at may kapangyarihan Akong kunin itong muli. Ang utos na ito ay tinanggap Ko sa Aking Ama.” Malinaw Niyang sinabi sa kanila na ang Anak ng tao ay ipagkakanulo sa mga kamay ng mga makasalanan, at idinagdag Niya, “Siya'y kanilang hahampasin, at papatayin: at sa ikatlong araw ay muli Siyang babangon” (Lucas 18:33).

Kaya't kung hindi Siya lumabas sa libingan sa isang muling nabuhay at tunay na katawang may laman at buto, mawawalan ng bisa ang lahat ng inangkin Niya tungkol sa Kanyang sarili at sa Kanyang kapangyarihang magligtas. Ngunit hindi Siya nabigo! Hindi maaaring Siya'y mapigil ng kamatayan. Tinupad Niya ang Kanyang Salita sa pagbangon Niyang muli sa ikatlong araw.

Ikalawa: Pinatutunayan ng Kanyang muling pagkabuhay na totoo ang mga hula ng Kasulatan. Punô ang Lumang Tipan ng mga hula tungkol sa kamatayan at muling pagkabuhay ng

Mesiyas. Sa Awit 16, inihula ni David tungkol sa Kanya, “Hindi Mo iiwan ang Aking kaluluwa sa impiyerno (Sheol, o Hades, ang tahanan ng mga patay); ni hindi Mo titiisin na ang Iyong Banal ay makakita ng kabulukan.” Kapwa ipinakita sa atin nina Pedro at Pablo na ang talatang ito ay natupad sa muling pagkabuhay ni Cristo.

Isinulat ni Isaias pitong daang taon bago Siya ipanganak, “Kapag ginawa Mong handog dahil sa kasalanan ang Kanyang kaluluwa, makikita Niya ang Kanyang binhi, pahahabain Niya ang Kanyang mga araw, at ang kaluguran ng PANGINOON ay uunlad sa Kanyang kamay” (Isaias 53:10). Kahanga-hangang pahayag ito. Hindi tatapusin ng kamatayan ang gawain ng Lingkod ni Jehova. Matapos Niyang ibigay ang Kanyang buhay bilang handog dahil sa kasalanan, pahahabain Niya ang Kanyang mga araw, at sa gayon, sa muling pagkabuhay, Siya ang mangangasiwa sa dakilang plano ng Diyos para sa pagpapala ng sangkatauhan.

Ikatlo: Ang muling pagkabuhay ng Panginoong Jesus ay pagpapakita ng walang-hanggang kapangyarihan alang-alang sa atin. Sa Efeso 1:17-23 ay mababasa natin ang panalangin ng apostol para sa lahat ng mananampalataya. Hinihiling niya na mabuksan ang mga mata ng kanilang puso, upang makilala nila ang pag-asa ng Kanyang pagtawag; ang kayamanan ng kaluwalhatian ng Kanyang mana sa mga banal; at “ang dakilang kalakhan ng Kanyang kapangyarihan sa atin na sumasampalataya, ayon sa paggawa ng lakas ng Kanyang kapangyarihan, na Kanyang ginawa kay Cristo nang Siya’y Kanyang buhaying muli mula sa mga patay.” Ang mismong dakilang lakas na ginamit upang buhaying muli ang katawan ni Jesus, at ibangon Siya mula sa mga patay, ay siya ring

kapangyarihang bumubuhay sa mga patay na kaluluwa tungo sa panibagong buhay, at nagpapalakas sa mga anak ng Diyos upang makapamuhay sila, kahit dito pa sa lupa, ng isang makalangit na buhay ng tagumpay laban sa kasalanan, habang lumalakad sila sa pakikisama sa Kanya sa ilalim ng pamamahala ng Kanyang Espiritu Santo.

Ikaapat: Ang muling pagkabuhay ni Cristo ang patunay na ang usapin ng kasalanan ay naayos na sa ikasisiya ng Diyos. Sa krus ay ipinasan sa Kanya ang ating mga kasalanan. Kusa Niyang inako ang pananagutan para sa mga iyon. Pinasan Niya ang mga iyon sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno. “Siya’y ibinigay dahil sa ating mga pagsalangsang, at muling binuhay dahil sa (o, alang-alang sa) ating pagkaaring-ganap” (Roma 4:25). Nang buhayang muli ng Diyos ang Kanyang Anak mula sa kamatayan, iyon ang paraan Niya ng pagpapahayag na kinikilala Niya ang kasakdalan ng Kanyang tapos nang gawa. Kung hindi naalis magpakailanman ang kasalanan, hindi sana Siya lumabas sa libingang iyon; ngunit dahil binayaran Niya para sa atin ang huling sentimo, wala nang karapatan ang kamatayan sa Kanya. Sa pagbuhay sa Kanya, ipinahayag ng Diyos sa lahat ng nilalang na may pang-unawa ang Kanyang lubos na pagsang-ayon at pagtanggap sa gawa ng Kanyang pinagpalang Anak.

Ikalima: Kaya’t ang muling pagkabuhay ni Cristo ang katiyakan ng sumasampalatayang makasalanan na malinis na ngayon ang kanyang talaan. Ang Diyos mismo ay walang anumang paratang laban sa nagtitiwala kay Jesus. Kaya mababasa natin sa Roma 8:32-34: “Siya na hindi ipinagkait ang Kanyang sariling Anak, kundi ibinigay Siya para sa ating lahat, paanong hindi rin naman Niya ibibigay nang walang bayad sa atin ang lahat ng

mga bagay kasama Niya? Sino ang magsasakdal laban sa mga hinirang ng Diyos? Ang Diyos ang umaaring-ganap. Sino ang hahatol? Si Cristo ang namatay, oo, at higit pa rito, ay muling nabuhay, na nasa kanan pa ng Diyos, na Siya ring namamagitan para sa atin.” Pansinin na wala nang tinig na maaaring tumayo ngayon upang hatulan ang taong nagpapahinga sa tapos nang gawa ni Cristo. Ang Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay ay tuluyang humahadlang na buksang muli ang usapin ng kasalanan, pagdating sa sinumang mananampalataya. Ang muling pagkabuhay ay parang resibo na nagsasabing bayad na ang lahat. Sa krus ay nabayaran ang napakalaking utang natin. Sinasabi sa atin ng muling nabuhay na Cristo na natugunan na ang bawat singil, at wala nang anumang laban ang Diyos sa mananampalataya.

*“Nakikita natin ngayon sa pagtanggap kay Cristo
Ang sukat din ng pagtanggap sa atin,
Siyang nakahiga sa ilalim ng hatol natin
Ngayo'y nakaupo sa trono sa kaitaasan.”*

Ikaanim: Ang Kanyang muling pagkabuhay ay tanda na sa pamamagitan Niya ay hahatulan ng Diyos ang sanlibutan. Ang paghatol na iyon ay nakabatay sa pagtingin ng tao sa Isang ikinagagalak ng Ama na parangalan. Kung tatanggapin Siya ng mga tao bilang Panginoon at Tagapagligtas, hindi na sila kailanman haharap sa paghuhukom dahil sa kanilang mga kasalanan, sapagkat Siya ang hinatulan kapalit nila. Ngunit kung tatanggihan Siya ng mga tao at hahamakin ang Kanyang biyaya, hindi lamang sila mananagot sa harap Niya para sa lahat ng kanilang mga kasalanan, kundi bukod pa sa lahat ng

iyon, hahatulan sila dahil sa pagtanggap nila sa Kanya na namatay upang iligtas sila.

Panghuli: Ang Kanyang muling pagkabuhay lamang ang nagbibigay ng bisa sa mensahe ng Ebanghelyo at nagpapalaya sa mananampalataya mula sa takot sa kamatayan. Bumaling tayo ngayon sa 2 Timoteo 1:8-10, at mababasa natin ang mahalagang paalalang ito: “Kaya’t huwag mong ikahiya ang patotoo ng ating Panginoon, ni ako na Kanyang bilanggo: kundi makibahagi ka sa mga kahirapan ng Ebanghelyo ayon sa kapangyarihan ng Diyos; na Siyang nagligtas sa atin, at tumawag sa atin ng isang banal na pagtawag, hindi ayon sa ating mga gawa, kundi ayon sa Kanyang sariling layunin at biyaya, na ibinigay sa atin kay Cristo Jesus bago pa nagsimula ang sanlibutan, ngunit ngayon ay nahayag sa pagpapakita ng ating Tagapagligtas na si Jesu-Cristo, na Siyang pumawi sa kamatayan, at nagdala sa liwanag ng buhay at ng kawalang-kamatayan sa pamamagitan ng Ebanghelyo.”

Nakikiusap ako sa inyo, huwag ninyong basahin nang pabaya ang mga salitang ito. Basahin ninyo nang paulit-ulit, hanggang sa ang lakas, ang kabigatan at ang kahalagahan ng mga ito ay tumimo sa inyong kaluluwa. Ang buo nating kaligtasan ay nakasalalay sa katotohanang ang ating Tagapagligtas na si Jesu-Cristo ay pumawi (ibig sabihin, nagpawalang-bisa sa kapangyarihan) ng kamatayan, at nagdala sa liwanag ng buhay at ng kawalang-kamatayan sa pamamagitan ng Ebanghelyo. Lumusong Siya sa madilim na ilog ng kamatayan. Dumaan sa ibabaw Niya ang lahat ng alon at daluyong nito. Ngunit umahon Siya sa buhay ng muling pagkabuhay, at hindi na muling mamamatay. Kaya para sa atin ay naitulak na pabalik ang tubig ng Jordang ito, at may tuyong daan na sa gitna ng

kamatayan para sa lahat ng sumasampalataya. Pakinggan ninyo ang Kanyang mga salita ng tagumpay: “Ako ang pagkabuhay na muli, at ang buhay: ang sumasampalataya sa Akin, bagaman siya’y mamatay, ay mabubuhay: at ang sinumang nabubuhay at sumasampalataya sa Akin ay hindi kailanman mamamatay. Sinasampalatayanan mo ba ito?” (Juan 11:25, 26.) Hindi ba’t sumasagot ang inyong puso, “Opo, Panginoon, sumasampalataya ako; ipinapahinga ko ang aking kaluluwa magpakailanman sa Inyong tiyak na patotoo, at ipinahahayag ko Kayo bilang aking Tagapagligtas at aking Panginoon”?

Ang Katiyakan ng Diyos na Muling Nabuhay si Cristo

Ganito nagbibigay ang Diyos ng katiyakan sa lahat ng tao, sa pagbuhay Niyang muli kay Cristo mula sa mga patay. Kung susubukan kayong panghinaan ng loob ni Satanas sa pamamagitan ng pagpapaisip sa inyo tungkol sa inyong sariling kawalang-karapatan at sa inyong halatang mga pagkukulang, huwag na kayong makipagtalo sa kanya; sa halip, tumingala kayo sa trono ng Diyos at pagmasdan doon ang Isang muling nabuhay, na minsang nakabitin bilang duguang Handog sa krus ng kahihyan, at na ang walang-buhay Niyang katawan ay minsang nakahimlay sa bagong libingan ni Jose. Tandaan ninyo, hindi Siya maaaring naroon sa kaluwalhatian kung may kahit isang kasalanang hindi pa naaayos. Kaya’t ang bawat mananampalataya ay makaaawit nang may katiyakan:

*“Ang Panginoon’y nabuhay, kasama Niya tayo’y bumangon,
At sa Kanyang kamatayan, lahat ng kaaway natin ay
nalupig.*

Ang Panginoon’y nabuhay, tayo’y lampas na sa hatol

Ng lahat ng ating kasalanan, dahil sa libingang walang laman ni Jesus.”

Tama ang batang bagong mananampalataya na nagsabi, nang ihayag sa kanya ng Espiritu ang katotohanang ito: “Kung may sinuman mang hahadlangan na makapasok sa Langit dahil sa aking mga kasalanan, si Jesus iyon, sapagkat inako Niya ang lahat ng iyon at ginawa Niya ang Kanyang sarili na mananagot para roon. Ngunit nasa Langit na Siya, at hindi na kailanman paaalisin doon, kaya alam ko na ngayon na ligtas ako habang Siya’y nabubuhay, ang Isang minsang namatay kapalit ko.”

Eksaktong-eksakto ang pagkasabi nito, sapagkat ang pananampalataya ay pagsasabi lamang ng “Amen” sa ipinakilala ng Diyos sa Kanyang Salita. Tinatakan ng mananampalataya na ang Diyos ay tapat, at sa gayon ay isinasandal niya ang lahat para sa walang-hanggan sa katotohanang si Cristo, na namatay dahil sa ating mga kasalanan sa krus ng kahihyan, ay binuhay tungo sa buhay na walang katapusan.

Kapansin-pansin na ang buong Trinidad ng pagka-Diyos ay may bahagi sa kamangha-manghang pangyayaring ito, at ang bawat Persona ng Diyos ay nakibahagi sa pagbangon ng ating Panginoon mula sa mga patay.

Gaya ng nakita na natin, ang Kanyang muling pagkabuhay ay iniuugnay sa Kanya mismo: “Iniaalay Ko ang Aking buhay, upang ito’y kunin Kong muli.” Sinabi rin Niya, “Gibain ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay itatayo Ko.”

Iniuugnay din ito sa Ama: “Ang Diyos ng kapayapaan, na nagbalik mula sa mga patay sa ating Panginoong Jesus, ang dakilang pastor ng mga tupa.”

Kinikilala rin ang Espiritu Santo bilang tuwirang Gumawa ng napakadakilang himalang ito: “Ngunit kung ang Espiritu Niya na bumuhay kay Jesus mula sa mga patay ay nananahan sa inyo, Siya na bumuhay kay Cristo mula sa mga patay ay bubuhayin din naman ang inyong mga katawang may kamatayan sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu na nananahan sa inyo.”

At sa gayon, ang bawat Persona ng pagka-Diyos ay may bahagi sa pagpapahayag ng patotoo tungkol kay Jesus at sa Kanyang muling pagkabuhay sa mga lalaki at babae sa lahat ng dako—sa mga patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan, hanggang sila'y buhayin ng parehong dakilang kapangyarihang bumuhay sa ating pinagpalang Panginoon at nagluklok sa Kanya sa kanan ng Diyos sa kataas-taasang Langit.

*“Sinumang nakadama ng Espiritu ng Kataas-taasan,
Hindi Siya maipagkakamali, mapag-aalinlanganan o
maikakaila:*

*Oo, kahit tumanggi ka, O sanlibutan, nang iisang tinig,
Tumayo ka sa panig na iyan, sapagkat ako'y nasa panig na
ito”*

Ikawalong Kabanata: Katiyakan ng Puso

May isang napakahalagang katotohanang inilalahad sa Unang Sulat ni Juan na may kinalaman sa karanasan ng buhay Cristiano. Sa ikatlong kabanata, talata 18 at 19, tayo ay pinapayuhan at pinalalakas ang loob sa ganitong mga salita: “Mumunti kong mga anak, huwag tayong umibig sa salita, ni sa dila lamang; kundi sa gawa at sa katotohanan. Dito natin malalaman na tayo ay sa katotohanan, at mapapanatag natin ang ating mga puso sa harapan Niya.”

Ngayon, ang katiyakang ito ng puso ay bunga ng gawa ng Espiritu sa mananampalataya, na kasunod ng lubos na katiyakan ng pananampalataya. Sa sandaling paniwalaan ko ang Diyos sa Kanyang Salita at magtiwala ako sa Panginoong Jesus bilang aking Tagapagligtas, mayroon na akong buhay na walang hanggan, at alam ko ito batay sa awtoridad ng Banal na Kasulatan, na paulit-ulit na nag-uugnay sa pag-aari natin ngayon ng buhay na ito at sa pananampalataya sa Kanya na ibinigay ng Diyos upang maging pampalubag-loob para sa ating mga kasalanan. At habang nagpapatuloy ako sa buhay Cristiano, napakarami kong patunay, sa pamamagitan ng patuloy na gawa ng Espiritu Santo sa kaibuturan ng aking pagkatao, na ito ay higit na higit pa sa isang aral na tinanggap ko lamang. Araw-araw ay nakakakita ako ng tiyak na patunay na ako nga ay isang bagong tao, “nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na inihanda ng Diyos noong una pa upang ating lakaran.” Kaya lumalalim ang aking katiyakan. Bagaman sa simula ay isinandal ko ang lahat para sa walang hanggan sa payak na Salita ng Diyos lamang, habang nagpapatuloy ako sa pananampalataya ay nakikita ko ang

napakaraming pagpapatunay ng katotohanan ng Salitang iyon, sa mga palatandaan ng buhay na walang hanggan na tunay na ibinigay sa akin, isang makasalanang, sa pamamagitan ng biyaya.

Tingnan nating mabuti ang ilan sa mga patunay na ito na nagpapanatag sa ating mga puso sa harapan Niya.

Una: Napapansin ng mananampalataya na may likas na pag-ibig na sa kanya para sa kalooban ng Diyos. “At dito natin nalalaman na Siya’y ating nakikilala, kung tinutupad natin ang Kanyang mga utos. Ang nagsasabing, Siya’y aking nakikilala, at hindi tinutupad ang Kanyang mga utos, ay sinungaling, at ang katotohanan ay wala sa kanya. Ngunit ang sinumang tumutupad ng Kanyang salita, sa kanya ay tunay na naging ganap ang pag-ibig ng Diyos; dito natin nalalaman na tayo ay nasa Kanya” (1 Juan 2:3-5). Hindi likas sa hindi mananampalataya ang matuwa sa kalooban ng Diyos. Mahal ng taong hindi ligtas ang sarili niyang daan, at ayaw niyang hilingin sa kanya na isuko ang kanyang kalooban sa iba.

Isang Abogadong Ingles na Nagpayo sa Isang Binata

Si Mr. Montague Goodman, isang kilalang abogadong Ingles na kilala rin sa maraming lugar bilang lingkod ni Cristo, ay nagkuwento kamakailan ng pangyayaring ito na naglalarawan sa puntong ito:

“Isang gabi, may kasama akong binata sa aking silid-aralan, na kilala ko na mula pa noong maliit siyang bata. Paalis na siya papunta sa Malayong Silangan at dumaan para magpaalam. Nag-usap kami nang tapat at magiliw, at sinikap kong irekomenda sa kanya si Cristo. Hindi ko madaling malilimutan ang isinagot niya. Sinabi niya ito nang walang anumang bahid ng galit o hinanakit. Sabi niya, ‘Gusto kong gawin ang gusto ko.

Hindi ko makita kung bakit ko isusuko ang kalayaan ko kay Jesu-Cristo, o kaninuman.'

"Sa pagsasabi niya nito, ipinahayag lamang niya ang isip ng buong lahi ng tao na kinabibilangan niya. Sapagkat ito ang katotohanan tungkol sa lahat ng tao: 'Tayo ay lumihis, bawat isa, sa kanyang sariling daan.' Ito ang hatol sa tao sa harapan ng Diyos; ayaw niyang pasakop sa kalooban ng Diyos. Gusto niyang masunod ang sarili niyang gusto, at ayaw niyang may humadlang dito. Para bang sinasabi niya sa Diyos, 'Huwag ang kalooban Mo, kundi ang akin ang mangyari.' Ang gusto niya ang sinusunod niya, at totoo ito sa lahat, maging bastos man o pino ang kaloobang iyon, makalaman o makaisip, tapat o hindi tapat, malupit o mabait. Inaangkin niya ang karapatang maging panginoon ng sarili niyang kapalaran, kapitan ng sarili niyang kaluluwa."

Sinipi ko ito sapagkat wala akong maisip na mas mabuting halimbawa ng nais kong ipaliwanag, ni mas matibay na mga salita upang idiin ito.

Ngunit ngayon, isipin natin kung ano ang nangyayari sa pagbabagong-loob. Nagtitiwala ako kay Cristo bilang aking Tagapagligtas at kinikilala ko Siya bilang aking Panginoon. Ang Kanyang pag-ibig na yumayakap sa lahat ay umaakit sa aking puso. Isinusuko ko ang aking kalooban sa Kanya. Mula noon, gaano man kadalas kong mapansin ang araw-araw kong pagkukulang, nakikita ko na ang pinakamalalim na nais ng aking puso ay gawin ang gusto Niyang gawin ko. Mahal ko ang Kanyang mga utos. Napakatotoong ipinapahayag ito ng magandang lumang himno ni Bonar:

"Ako'y tupang naliligaw,

Ayaw ko sa kulungan,
Ayaw ko sa tinig ng aking Pastol,
Ayaw kong mapigilan;
Ako'y anak na suwail,
Ayaw ko sa tahanan,
Ayaw ko sa tinig ng aking Ama,
Gusto kong gumala sa malayo.
“Hinanap ng Pastol ang Kanyang tupa,
Hinanap ng Ama ang Kanyang anak;
Sinundan Niya ako sa lambak at burol,
Sa mga disyertong tigang at mailap:
Natagpuan Niya akong halos patay na,
Gutom, nanghihina, at nag-iisa;
Tinalian Niya ako ng tali ng pag-ibig,
Iniligtas Niya ang naligaw.

*“Si Jesus ang aking Pastol;
Siya ang umibig sa kaluluwa ko,
Siya ang naghugas sa akin sa Kanyang dugo,
Siya ang nagpagaling sa akin nang buo:
Siya ang humanap sa nawawala,
Na natagpuan ang tupang naligaw;
Siya ang nagdala sa akin sa kulungan,
Siya pa rin ang nag-iingat araw-araw.
“Ako'y tupang naliligaw,
Ayaw kong mapigilan,*

*Ngunit ngayon mahal ko ang tinig ng aking Pastol,
Mahal ko, mahal ko ang kulungan:
Ako'y anak na suwail,
Dati'y gusto kong gumala;
Ngunit ngayon mahal ko ang tinig ng aking Ama,
Mahal ko, mahal ko ang Kanyang tahanan!"*

Ang Nabagong Saloobin ay Nagbibigay ng Katiyakan

Ang pagbabagong ito ng saloobin ang nagbibigay sa akin ng katiyakan ng puso na ako ngayon ay anak na ng Diyos sa pamamagitan ng ikalawang kapanganakan. Walang ibang makapagpapaliwanag nang tama kung bakit napasuko ang dati kong mapagmataas na kalooban, at kung bakit taimtim kong nais sundin ang mga utos ng Diyos ayon sa nakasulat sa Kanyang Salita.

Sana ay walang sinumang mag-isip nang mangmang na ang salitang “mga utos” na ginamit ni Juan ay tumutukoy lamang sa Sampung Salitang ibinigay sa Sinai. Higit pa roon ang saklaw nito. Ang katuwiran ng kautusan ay natutupad sa atin, na hindi lumalakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu. Ngunit higit pa rito, mayroon tayong mga utos ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sumasaklaw sa lahat ng itinuro Niya noong narito pa Siya sa lupa tungkol sa pamumuhay ng Kanyang mga alagad; at gayundin ang ipinahayag Niya pagkatapos sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu, ayon sa nakasulat sa Kasulatan ng Bagong Tipan. Ang taong ipinanganak na muli ay nananabik na gawin ang mga bagay na nakalulugod sa kanyang Panginoon; at habang lumalakad siya sa pagsunod, ang banal na pag-ibig na ipinakita nang buong kasakdalan sa krus ay bumubukal sa sarili

niyang puso, habang lalong nagiging mahalaga sa kanya si Cristo habang lalo niya Siyang nakikilala.

Ikalawa, tingnan natin ang nakasulat sa 1 Juan 3:9: “Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi gumagawa ng kasalanan; sapagkat ang Kanyang binhi ay nananatili sa kanya: at hindi siya makapagkasala, sapagkat siya ay ipinanganak ng Diyos.” Marami nang pabayang mambabasa ang naguluhan dito, at maging ang ilang mas maingat. Ginamit pa ito ni Satanas mismo upang pahirapan ang mga minamahal na anak ng Diyos, gayong nais ng Diyos na ito ay umaliw sa mga maramdamin at mapagbantay sa budhi. Sinasabi ng diyablo sa ganitong tao, “Alam mong hindi ka walang kasalanan. Madalas kang magkulang sa isip, sa salita at sa gawa, kaya gumagawa ka ng kasalanan, at kaya hindi ka maaaring maging anak ng Diyos.” Ang nababagabag na isip ay madaling tumanggap nito na para bang malinaw at makatwiran, kahit ang pusong nagtiwala kay Cristo ay tumututol dito, at likas na nararamdaman na may mali at panlilinlang sa ganitong pangangatwiran.

Makatutulong sa atin na makita na ang panahunan ng pandiwa rito ay ang tinatawag na “kasalukuyang tuluy-tuloy.” Hindi ito tungkol sa paminsan-minsan, o kahit madalas na pagkukulang na labis na pinagsisisihan at ikinalulungkot. Sa halip, tumutukoy ito sa isang takbo ng pamumuhay na nakagawian. Dahil dito, mabuting bumalik tayo sa talata 6 at basahin ang buong bahagi ayon sa isang maingat na salin: “Ang sinumang nananatili sa Kanya ay hindi namumuhay sa kasalanan; ang sinumang namumuhay sa kasalanan ay hindi pa nakakita sa Kanya, ni nakakilala sa Kanya. Mumunting mga anak, huwag kayong padaya kaninuman; ang namumuhay sa katuwiran ay matuwid, gaya ng Siya ay matuwid. Ang namumuhay sa

kasalanan ay sa diyablo; sapagkat ang diyablo ay namumuhay sa kasalanan mula pa sa pasimula. Dahil dito nahayag ang Anak ng Diyos, upang Kanyang sirain (o pawalang-bisa) ang mga gawa ng diyablo. Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi namumuhay sa kasalanan, sapagkat ang Kanyang binhi ay nananatili (o tumatahan) sa kanya at hindi siya maaaring patuloy na mamuhay sa kasalanan, sapagkat siya ay ipinanganak ng Diyos. Dito nahahayag ang mga anak ng Diyos at ang mga anak ng diyablo: ang sinumang hindi namumuhay sa katuwiran ay hindi sa Diyos, gayundin ang hindi umiibig sa kanyang kapatid.”

Kung Paano Kumikilos ang Dalawang Magkaibang Pamilya

Tingnan kung paano inilalarawan dito ang dalawang pamilya, ang hindi ipinanganak na muli at ang ipinanganak na muli. Ang mga taong hindi ligtas ay namumuhay sa kasalanan. Anumang magagandang katangian ang mayroon sila ayon sa pamantayan ng sanlibutan, natutuwa silang masunod ang sarili nilang gusto. Ito ang pinakadiwa ng kasalanan. “Ang kasalanan ay pagsuway sa batas.” Sumasang-ayon ang lahat ng maingat na iskolar na ito ay mas wastong salin kaysa sa “Ang kasalanan ay paglabag sa kautusan.” Sinasabi sa atin na “hanggang sa kautusan ay nasa sanlibutan na ang kasalanan,” at bagaman hindi pa ibinibilang ang kasalanan bilang paglabag dahil wala pang naibibigay na nakasulat na pamantayan, nahayag pa rin ang kasalanan bilang pagsunod sa sariling kalooban, o pagsuway sa batas, at nakita ito saanman sa nagkasalang sangkatauhan. Ang pagsuway sa batas ay ang pagtanggì ng tao na ipasakop ang kanyang kalooban sa Iba, maging sa Diyos. Mismo, na may karapatang humingi ng kanyang buong

pagsunod. Dito malinaw na ipinapakita ng mga anak ng diyablo kung saang pamilya sila kabilang.

Ngunit iba sa mananampalataya. Sa pagbaling niya kay Cristo, siya ay ipinanganak mula sa itaas, gaya ng nakita na natin, at kaya may bago na siyang kalikasan. Ang bagong kalikasang ito ay namumuhi sa kasalanan, at mula noon ay naghahari sa kanyang mga hangarin at sa kanyang pag-iisip. Nagiging kasuklam-suklam sa kanya ang kasalanan. Nasusuklam siya sa sarili dahil sa mga kahangalan at kasamaan ng kanyang nakaraan, at nananabik siya sa kabanalan. Pinalalakas ng Espiritu Santo, nabago ang takbo ng kanyang buhay.

Namumuhay siya sa katuwiran. Bagaman madalas niyang mapansin ang kanyang pagkukulang, nabago ang buong takbo ng kanyang buhay. Ang kalooban ng Diyos ang kanyang kagalakan at kaluguran. At habang lalo niyang natututuhan kung gaano kahalaga ang manatili kay Cristo, lumalago siya sa biyaya at sa kaalaman, at napagtatanto niyang binibigyan siya ng kapangyarihan ng Diyos upang lumakad sa landas ng pagsunod. Nakasusumpung ng kagalakan ang kanyang bagong kalikasan sa pagsuko kay Jesus bilang Panginoon, kaya ang kasalanan ay hindi na nagiging tatak ng kanyang buhay at pagkatao.

Ito ang nagdadala sa atin sa ikatlong patunay ng bagong kapanganakan. “Nalalaman natin na tayo ay lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay, sapagkat iniibig natin ang mga kapatid. Ang hindi umiibig sa kanyang kapatid ay nananatili sa kamatayan” (1 Juan 3:14).

May pagkakaiba ang pag-ibig na binabanggit dito at ang pagmamahal na pantao lamang. Dalawang magkaibang salita ang ginamit sa Griyegong Bagong Tipan upang ipakita ang

dalawang uring ito ng pag-ibig. Ang salitang pinili rito ng Espiritu ay ginagamit sa kabuuan upang tukuyin ang pag-ibig na ibinigay ng Diyos. Higit na higit ito sa likas na pagmamahal lamang. Itinanim ito sa atin kapag tayo ay ipinanganak na muli.

Kahanga-hanga ang pag-ibig na ito na ibinuhos sa ating mga puso ng Espiritu Santo na ibinigay sa atin! Iniugnay tayo nito sa lahat ng banal saanmang dako. Likas na nararamdaman ng bagong-ligtas na kaluluwa na kabilang na siya sa isang bagong pamilya, at itinuturing niyang mga kapatid kay Cristo ang lahat ng ligtas. Bago dumating ang malaking pagbabago, umiiwas siya sa mga Cristiano at mas gusto niyang makisama sa mga makasanlibutan. Ngayon ay hinahanap niya ang kapwa mananampalataya, gaya ng mga tao noong una, na tungkol sa kanila ay mababasa natin, “at nang sila’y pakawalan, nagtungo sila sa kanilang mga kasamahan.”

Lumilina ang Hangganang Naghihiwalay

At hindi ito panandaliang damdamin lamang, sapagkat habang lumilipas ang mga taon ay lalo pang tumitibay ang hangganang naghihiwalay. Paunti nang paunti ang pang-akit ng sanlibutan, at palalo nang palalo ang halaga ng pamilya ng mga tinubos. Ang pag-ibig sa mga kapatid ay isang nananatiling patunay ng bagong buhay, kaya napapanatag ang puso sa harapan ng Diyos. Ang pag-ibig na ito ay napakapraktikal. Ang tunay na anak ng Diyos ay hindi masisiyahan sa pag-ibig sa salita o sa dila lamang. Ipapakita niya ang pag-ibig sa aktibong kabutihan at sa magiliw na pakikitungo. Sa buong Unang Sulat na ito ni Juan, idinidiin saanman ang katotohanang ito. “Mga minamahal, mag-ibigan tayo sa isa’t isa: sapagkat ang pag-ibig

ay sa Diyos; at ang bawat umiibig ay ipinanganak ng Diyos, at nakakikilala sa Diyos” (4:7).

Kapansin-pansin, gayunman, na matapos idiin nang napakalinaw ang mga panloob na patunay na ito ng bagong kapanganakan sa unang bahagi ng kanyang sulat, bumabalik ang apostol sa mga huling bahagi sa dakila at pangunahing katotohanan na ang pinakatiyak na patunay sa lahat ay ang payak na pananampalataya sa patotoo ng Diyos. Ito ay sapagkat habang lalong maingat ang budhi ng isang kaluluwa, lalo siyang hindi nagtitiwala sa sarili niya at sa kanyang mga karanasan, kaya hindi tama na magtayo sa mga karanasang ito nang hiwalay sa mga dakilang saligang katotohanan ng Ebanghelyo.

Kaya sa 1 Juan 4:13-16 ay sinasabi sa atin: “Dito natin nalalaman na tayo ay nananahan sa Kanya, at Siya sa atin, sapagkat binigyan Niya tayo ng Kanyang Espiritu. At nakita namin at pinatotohanan na sinugo ng Ama ang Anak upang maging Tagapagligtas ng sanlibutan. Ang sinumang magpahayag na si Jesus ay Anak ng Diyos, ang Diyos ay nananahan sa kanya, at siya sa Diyos. At nakilala at sinampalatayanan namin ang pag-ibig ng Diyos sa atin. Ang Diyos ay pag-ibig; at ang nananahan sa pag-ibig ay nananahan sa Diyos, at ang Diyos sa kanya.”

Sa pagbasa nito, maaaring itanong ng isa, “Ngunit paano ko malalaman na ibinigay Niya sa akin ang Espiritu?” Ang sagot ay ang Espiritu ang nagpapatotoo sa walang hanggang mga katotohanan ng Ebanghelyo. Nananahan Siya sa lahat ng nagtiwala kay Cristo bilang kanilang sariling Tagapagligtas. Kung nagawa mo ito at ipinapahayag mong si Jesus ay Anak ng Diyos, maaari mong malaman na ang Diyos, sa pamamagitan ng Espiritu, ay nananahan sa iyo, at ikaw sa Diyos. Ang

Kanyang pag-ibig ay nahayag sa Ebanghelyo. Ipinapakita ng kalikasan ang Kanyang kapangyarihan at karunungan. Ang Krus ang nagpapahayag ng Kanyang pag-ibig at biyaya. Si Dr. Horatius Bonar, na ang isa sa mga kilalang himno ay sinipi natin sa itaas, ay napakalinaw na naglahad nito sa isa pang tula na hindi gaanong kilala.

“Nababasa Ka namin sa mga bulaklak, sa mga puno,

Sa sariwang simoy na mabango,

Sa awit ng mga ibong lumilipad,

Sa saya ng tag-araw at tagsibol na kay galak.

Ngunit pinakamalinaw Ka naming nababasa sa Kanya na dumating

Upang pasanin para sa amin ang Krus ng kahihiyan,

Sinugo ng Ama mula sa kaitaasan,

Upang ipamuhay ang aming buhay, upang mamatay ang aming kamatayan “

Nang matapos ng ating Tagapagligtas ang paglilinis ng mga kasalanan, Siya ay iniakyat sa Langit at umupo sa kanan ng Diyos. Pagkatapos ay bumaba ang Espiritu Santo sa lupa upang bigyan ng kapangyarihan ang patotoo sa gawaing napakapalad na naganap, nang tusukin ng sibat ng Romano ang tagiliran ng patay na si Cristo, at “pagdaka’y lumabas ang dugo at tubig.” Ang dugo at tubig na iyon ay tahimik na saksi sa Kanyang banal na buhay na ibinigay para sa mga makasalanan. Dito idinaragdag ng Espiritu ang Kanyang banal na patotoo. Kaya, gaya ng sinasabi sa atin sa 1 Juan 5:8, “May tatlong nagpapatotoo, ang Espiritu, at ang tubig, at ang dugo: at ang tatlo ay nagkakaisa” (R. V.).

Kaya nagbigay ang Diyos ng masaganang patotoo sa kasakdalan ng gawaing pagtubos ng Kanyang Anak. At ngayon ay tinatawagan Niya ang tao na tanggapin ang patotoong iyon sa pananampalataya at sa gayon ay maligtas magpakailanman. Pinaniniwalaan natin ang patotoo ng mga taong pinagtitiwalaan natin, kahit nagsasalita sila tungkol sa mga bagay na lampas sa ating kaalaman o sa ating kakayahang patunayan. Kung gayon, tiyak na dapat nating tanggapin nang walang pag-aalinlangan ang patotoong ibinigay ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak! Ang gawin ang iba, ang tumangging magtiwala sa Kanyang patotoo, ay paggawa sa Kanya na sinungaling. Ang paniwalaan ang patotoo ay ang pagtanggap sa mensaheng ito na ibinigay ng Diyos sa kaibuturan mismo ng puso at kaluluwa. Kaya sinasabi sa atin ni Juan, “Ang sumasampalataya sa Anak ng Diyos ay may patotoo sa kanyang sarili.” At sa gayon ay ibinabalik tayo ni Juan sa pinagbulay-bulayan natin sa isang naunang kabanata ng aklat na ito: “Isinulat ko ang mga bagay na ito sa inyo na sumasampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos; upang malaman ninyo na kayo ay may buhay na walang hanggan, kayo na sumasampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos” (1 Juan 5:13, literal na salin).

Malinaw kung gayon na ang katagang “ang mga bagay na ito” ay sumasaklaw sa lahat ng inilahad sa atin ng iginagalang na apostol sa Sulat na ito ng Liwanag at Pag-ibig. Basahin mo itong muli. Isa-isahin mo ang bawat punto. Sundan mo ang paglalahad ng Espiritu sa “mensahe” mula talata hanggang talata at mula paksa hanggang paksa. Tanggapin mo ito ayon sa tunay na kalagayan nito, ang mismong Salita ng buhay na Diyos, at malaman mo nang walang anumang pagtutol o pag-aalinlangan na ikaw ay ipinanganak mula sa itaas at may buhay

na walang hanggan ngayon din. At sa gayon ay mapapanatag ang iyong puso sa harapan Niya.

*“Pinagpalang katiyakan, si Jesus ay akin!
O anong patikim ng banal na kaluwalhatian!
Tagapagmana ng kaligtasan, binili ng Diyos,
Ipinanganak ng Kanyang Espiritu, hinugasan sa Kanyang
dugo.”*

Ikalawang Bahagi, Unang Kabanata: Mga Hadlang sa Lubos na Katiyakan

Ngayon, nais kong pag-usapan ang ilan sa mga suliranin at kalituhang pumipigil sa mga kaluluwa na pumasok sa kapayapaan at maranasan ang lubos na katiyakan ng kaligtasan. Ang mga tanong at pagtutol na ito ay paulit-ulit na dumating sa akin mula sa mga taong taimtim na naghahanap ng liwanag. Kaya may mabuti akong dahilan para maniwala na ito ang mga karaniwang bumabagabag na kaisipang humahadlang sa marami na makita kung gaano kasimple ang daan ng Diyos tungo sa buhay, gaya ng inihahayag sa Kanyang banal na Salita. Kung ikaw, mahal kong mambabasa, ay wala pang panatag na kapahingahan sa puso at budhi, baka matagpuan mo rito ang mismong suliranin mong pinagdaraan.

1. "Paano ko matitiyak na sapat na ang aking pagsisisi?"

Kadalasan, ang tunay na suliranin ay nagmumula sa maling pagkaunawa sa kahulugan ng pagsisisi. Walang kaligtasan kung walang pagsisisi, pero mahalagang makita kung ano talaga ang ibig sabihin ng salitang ito. Hindi ito dapat ipagkamali sa pagdadalamhati, na siyang kalungkutan dahil sa kasalanan; ni sa penitensiya, na siyang pagsisikap na makabayad sa kasalanan; ni sa pagbabagong-buhay, na siyang pagtalikod sa kasalanan. Ang pagsisisi ay pagbabago ng pagtingin sa kasalanan, sa sarili, at sa Diyos. Ang orihinal na salita (sa Griyegong Bagong Tipan) ay literal na nangangahulugang "pagbabago ng isip." Pero hindi lang ito basta pagbabago ng opinyon sa isip; ito ay ganap na pagbaligtad ng iyong saloobin.

Ngayon, subukin mo ang iyong sarili sa ganitong paraan. Dati, namumuhay ka sa kasalanan at mahal mo ito. Ngayon ba ay nais mo nang makalaya rito? Dati, tiwala ka sa sarili mo at umaasa sa inaakala mong kabutihan mo. Ngayon ba ay hinahatulan mo na ang sarili mo bilang makasalanan sa harap ng Diyos? Dati, pinagtataguan mo ang Diyos at naghihimagsik ka laban sa Kanyang kapamahalaan. Ngayon ba ay tumitingala ka na sa Kanya, nais mo Siyang makilala, at nais mong isuko ang sarili mo sa Kanya? Kung tapat mong masasagot ng "Oo" ang mga tanong na ito, nagsisi ka na. Ang iyong saloobin ay ibang-iba na sa dati.

Inaamin mong ikaw ay makasalanan, na hindi mo kayang linisin ang sarili mong kaluluwa, at handa kang maligtas sa paraan ng Diyos. Iyan ang pagsisisi. At tandaan mo, hindi ang dami ng pagsisisi ang mahalaga: ang katotohanang tumalikod ka sa sarili at bumaling sa Diyos ang naglalagay sa iyo sa lugar kung saan umiiral ang Kanyang biyaya sa pamamagitan ni Jesu-Cristo.

Kung tutuusin, wala ni isa man sa atin ang nakapagsisi nang sapat. Wala ni isa sa atin ang lubos na nakaunawa sa laki ng ating pagkakasala gaya ng pagtingin ng Diyos. Pero kapag hinatulan natin ang ating sarili at nagtiwala sa Tagapagligtas na Kanyang inilaan, tayo ay naliligtas dahil sa Kanyang kabutihan at ginawa. Bilang mga tumanggap ng Kanyang kagandahang-loob, lalalim pa ang ating pagsisisi at magpapatuloy ito araw-araw, habang lalo nating natututuhan ang Kanyang walang-hanggang halaga at ang ating sariling kawalang-karapatan.

*"Hindi ang luha ng pagsisisi mo, ni mga panalangin,
Kundi ang dugong tumutubos sa kaluluwa;*

*Sa Kanya na nagbuhos nito'y maaari mo nang ngayon din
Ipasan ang bigat ng iyong mga sala."*

2. "Hindi ko nararamdamang karapat-dapat ako sa Diyos;
napakaliit at napakadumi ko, natatakot akong hindi Niya
ako tatanggapin."

Napakalungkot ng kalagayan mo kung inaakala mong karapat-dapat ka, sa ganang sarili mo, para sa Langit, o na karapat-dapat ka sa ganoong pag-ibig na ipinakita ng Diyos! Dahil nga hindi ka karapat-dapat kaya namatay si Cristo para tubusin ka. Dahil nga ang nararapat lang sa iyo ay walang-hanggang paghatol kaya Siya na "hindi nakakilala ng kasalanan" ay ginawang kasalanan para sa iyo, upang ikaw ay maging katuwiran ng Diyos sa Kanya. Kung may sarili kang pagkakarapat-dapat, hindi mo na kakailanganin ang Tagapagligtas.

Nang hingin ng senturiong Romano ang nakapagpapagaling na kapangyarihan ni Jesus para sa kanyang alipin, pinapunta niya sa Panginoon ang matatanda ng mga Judio para mamagitan para sa kanya. Sinabi nila, "Siya'y karapat-dapat na gawin Mo ito sa kanya; sapagkat iniibig niya ang aming bansa, at siya ang nagpatayo sa amin ng sinagoga." Pero nang humarap na ang senturion sa Panginoon, sinabi niya, "Hindi ako karapat-dapat na pumasok Ka sa ilalim ng aking bubong."

Sinabi nila, "Siya'y karapat-dapat"; sinabi naman niya, "Hindi ako karapat-dapat," at ito ang umantig sa puso ni Jesus, kaya't sinabi Niya, "Hindi Ako nakasumpong ng ganito kalaking pananampalataya, wala, kahit sa Israel."

Hangga't itinuturing ng isang tao na karapat-dapat siya, walang kaligtasan para sa kanya; pero kapag, sa pagsisisi,

inamin niyang hindi siya karapat-dapat, may agarang pagliligtas para sa kanya sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo. Kung walang pagsisisi, hindi makasasampalataya ang makasalanan tungo sa kaligtasan.

*"Huwag hayaang budhi mo'y magpaantala,
Ni mangarap na ika'y karapat-dapat na;
Ang tanging hinihingi Niyang pagkakarapat-dapat,
Ay madama mong Siya'y kailangan mong tunay."*

3. "Natatakot ako na masyadong malaki ang kasalanan ko para maligtas pa."

Pero si Cristo ay hindi naparito upang tawagin ang mga matuwid, kundi ang mga makasalanan sa pagsisisi. Hindi Siya namatay para sa mabubuting tao, at ang totoo, walang taong likas na mabuti sa sanlibutan. "Walang gumagawa ng mabuti, wala, kahit isa." Pero kung may nag-aakalang mabuti sila sa ganang sarili nila, walang kaligtasan para sa kanila. "Hindi nangangailangan ng manggagamot ang mga walang sakit, kundi ang mga may sakit." Ang kasalanan ay parang isang malubhang sakit na kumakapit sa buong pagkatao, pero si Jesus ang dakilang Manggagamot na nagpapagaling kahit sa pinakamalalang kaso. Walang sinumang masyadong marumi, o masyadong makasalanan, o masyadong masama para sa Kanya. Walang hangganan ang Kanyang galing. Natutuwa Siyang magpakita ng dakilang biyaya sa malalaking makasalanan. Si Saulo ng Tarso ang pinakapangulo sa mga makasalanan, pero naligtas siya sa mismong sandaling nagtiwala siya sa Panginoong Jesus.

Habang lumalaki ang iyong pagiging makasalanan, lalo mong kailangan ang Tagapagligtas; at habang lumalala ang kalagayan

mo, lalong napapatunayan na ikaw nga ang isa sa mga pinagkamatayan Niya. Ipinasan ng Diyos ang lahat ng ating kasalanan sa Kanyang Anak nang Siya'y nakabitin sa krus ng Kalbaryo. Nagdusa Siya para sa lahat ng iyon. Wala ni isa man sa mga kasalanan mo ang nakaligtaan. Napakalaki, walang hanggan, ng halaga ng Kanyang gawang pantubos kaya ngayon ay maibibigay na ang biyaya kahit sa pinakamasamang makasalanan sa balat ng lupa, kung tatanggapin lang niya ang Panginoong Jesus sa pananampalataya bilang kanyang personal na Tagapagligtas.

*"Ang sala ko—oh, kay ligaya ng dakilang isiping ito!
Ang sala ko—hindi bahagi lang kundi lahat nga,
Ipinako na sa Kanyang krus, at 'di ko na pasan ito,
Purihin ang Panginoon, purihin, kaluluwa ko!"*

4. "Pero paano kung hindi ako isa sa mga hinirang?"

Madali mong masasagot iyan mismo. Nang hindi na sinisikap na halukayin ang mga hiwaga ng mga utos at paunang kaalaman ng Diyos, sapat nang sabihin na ang lahat ng lumalapit sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Anak ay hinirang. Napakalinaw itong ipinakita ng ating Panginoon sa Juan 6:37. Sinabi Niya, "Ang lahat ng ibinibigay sa Akin ng Ama ay lalapit sa Akin; at ang lumalapit sa Akin ay hindi Ko itataboy sa anumang paraan." Ngayon, huwag kang masyadong magtagal sa unang kalahati ng talata. Maging malinaw ka sa ikalawang kalahati, dahil naroon ang iyong pananagutan. Lumapit ka na ba kay Jesus? Kung oo, nasa iyo ang Kanyang pangakong salita na hindi ka Niya itataboy. Ang paglapit mo mismo ang nagpapatunay na ibinigay ka ng Ama kay Cristo.

Kaya makatitiyak kang kabilang ka sa maluwalhating kalipunan ng mga hinirang.

Napakasimple ng paliwanag noon ni D. L. Moody: "Ang mga hinirang ay ang mga 'sinumang may ibig'; ang mga hindi hinirang ay ang mga 'sinumang ayaw.'" Ganyan mismo ang itinuturo ng Kasulatan. Ang paanyaya ay para sa lahat. Ang mga tumatanggap nito ang mga hinirang. Tandaan mo, kailanman ay hindi sinabi sa atin na si Cristo ay namatay para sa mga hinirang. Pero ano ang sinasabi ng Salita? "Si Cristo ay namatay para sa mga masasama." Ikaw ba ay masama? Kung gayon, namatay Siya para sa iyo. Angkinin mo ang pangakong iyan at pumasok ka sa kapayapaan.

Pagbulay-bulayan mo ang pahayag ng Espiritu Santo sa pamamagitan ni apostol Pablo: "Tapat ang pananalitang ito, at karapat-dapat tanggapin ng lahat, na si Cristo Jesus ay naparito sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanan; na ako ang pinakapangulo." Wala saanmang sinabi sa atin na si Cristo ay naparito upang iligtas ang mga hinirang. Ang salitang "mga makasalanan" ay sumasaklaw sa lahat, sapagkat "ang lahat ay nagkasala, at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos." Sigurado ka bang makasalanan ka? Kung gayon, makatitiyak kang *mayroong* kaligtasan para sa iyo. Huwag mong pagurin ang sarili mo sa mga bagay na masyadong mataas para sa iyo. Maging simple ka lang at paniwalaan ang Diyos sa Kanyang salita.

"Mga makasala'y tatanggapin ni Jesus:
Ipahayag ang biyaya sa lahat ng tao,
Sa mga lumihis sa landas ng Langit,
Sa nag-aatubili, sa nadapang lahat.

Awitin ito nang paulit-ulit:

Mga makasala'y tinatanggap ni Cristo."

5. "Minsan natatakot ako na itinakda na akong mapahamak; kung ganoon, wala na akong magagawa para baguhin ang kakila-kilabot kong kalagayan."

Walang sinumang itinakda kailanman na mapahamak. Ang pagtatalaga (*predestination*) ay isang mahalagang katotohanan na walang katumbas ang halaga at aliw, kapag tama ang pagkaunawa. Hindi mo ba bubuksan ang iyong Biblia at babasahin mismo ang tanging dalawang kabanata kung saan matatagpuan ang salitang "itinalaga"? Ang una ay Roma 8:29, 30—"Sapagkat ang mga nakilala Niya nang una pa, ay itinalaga rin Niya na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak, upang Siya ang maging panganay sa maraming magkakapatid. At ang mga itinalaga Niya, ay tinawag din Niya: at ang mga tinawag Niya, ay inaring-ganap din Niya: at ang mga inaring-ganap Niya, ay niluwalhati din Niya."

Ang isa pang kabanata ay Efeso 1. Sa talatang 5 ay mababasa natin: "Na tayo'y itinalaga Niya sa pagkukupkop bilang mga anak sa pamamagitan ni Jesu-Cristo para sa Kanyang sarili, ayon sa mabuting kaluguran ng Kanyang kalooban." At sa talatang 11, sinasabi: "Na mga itinalaga ayon sa layunin Niya na gumagawa ng lahat ng bagay ayon sa payo ng Kanyang sariling kalooban."

Mapapansin mo na walang binabanggit ang apat na talatang ito tungkol sa Langit o sa Impiyerno, kundi tungkol sa pagiging katulad ni Cristo balang-araw. Wala saanman sa Kasulatan na sinabi sa atin na itinalaga ng Diyos ang isang tao para maligtas at ang iba naman para mapahamak. Ang tao ay maliligtas o

mapapahamak magpakailanman dahil sa kanyang saloobin sa Panginoong Jesu-Cristo. "Ang sumasampalataya sa Anak ay may buhay na walang hanggan: at ang hindi sumasampalataya sa Anak ay hindi makakakita ng buhay; kundi ang poot ng Diyos ay nananatili sa kanya" (Juan 3:36). Ang ibig sabihin ng pagtatalaga ay balang-araw, ang lahat ng tinubos ay magiging katulad na katulad ng Panginoong Jesus! Hindi ba't napakaganda niyan? Huwag mong gawing panakot ang bagay na ibinigay para magdulot ng kagalakan at aliw sa mga nagtitiwala sa Tagapagligtas. Magtiwala ka sa Kanya, at malalaman mong itinalaga ka ng Diyos na lubos na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak.

"Totoo nga ba, magiging katulad ako ng 'Yong Anak, Ito ba ang biyayang para sa aki'y Kanyang kinamit? Ama ng kaluwalhatian, isiping higit sa lahat ng isip, Sa kaluwalhatia'y dadalhin sa Kanyang pinagpalang wangis."

6. "Sinisikap kong sumampalataya, pero wala akong katiyakan ng kaligtasan"

Sinisikap mong paniwalaan ang sino? Mangangahas ka bang sabihing sinisikap mong paniwalaan ang Isang hindi makapagsisinungaling? Hindi ba't iyan ay pag-insulto sa Diyos nang harapan? Halimbawa, may isang mahal kang kaibigan na nagkuwento sa iyo ng isang kakaibang pangyayari at sinabi niyang totoo ito. Sasabihin mo ba sa kanya, "Susubukan kong paniwalaan ka"? Hindi ba't para mo na ring sinabing hindi ka talaga naniniwala sa kanya? Kaya nakikiusap ako sa iyo, huwag mo nang sabihing sinisikap mong sumampalataya, gayong ibinigay na ng Diyos ang Kanyang sariling patotoo tungkol sa

Kanyang Anak, at nangako Siyang magbibigay ng buhay na walang hanggan sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya.

Ang totoo, alinman sa naniniwala ka sa Kanya, o hindi. Kung hindi ka naniniwala sa Kanya, para mo na rin Siyang ginagawang sinungaling. Kung ganito ang ginagawa mo hanggang ngayon, hindi ka ba lalapit agad sa Kanya at ikumpisal ang malaking kasamaang ito na iyong nagawa, at sabihin sa Kanya na mula ngayon ay magpapahinga ka na sa simpleng pananampalataya sa Kanyang salita? Hindi ito usapin ng pakiramdam o damdamin, kundi ng "paniniwala sa Diyos nang hindi na nagtatanong," gaya ng sinabi ng batang lalaking iyon nang tanungin siya, "Ano ang pananampalataya?"

*"Ako'y nananalig, nananalig na ngayon,
Na si Jesus ay namatay para sa akin,
Na sa krus ay ibinuhos Niya ang dugo
Upang ako'y palayain sa kasalanan."*

7. "Pero hindi ba dapat may maramdaman akong kakaiba?"

Kapansin-pansin na ang salitang "kapain" (*feel*) ay minsan lang matatagpuan sa Bagong Tipan, at iyon ay sa sermon ni Pablo sa mga taga-Atenas, kung saan sinaway niya sila sa pag-aakalang ang Diyos ay katulad ng pilak at ginto, at ipinakita niyang ang tunay na Diyos ang Lumikha ng lahat ng bagay, "at ginawa Niya mula sa iisang dugo ang lahat ng bansa ng mga tao upang manirahan sa buong ibabaw ng lupa, at itinakda Niya ang mga panahong itinalaga, at ang mga hangganan ng kanilang tahanan; upang hanapin nila ang Panginoon, baka sakaling Siya'y kanilang kapain, at masumpungan, bagaman hindi Siya malayo sa bawat isa sa atin: sapagkat sa Kanya tayo'y nabubuhay, at kumikilos, at umiiral; gaya ng sinabi rin ng ilan

sa inyong mga makata, Sapagkat tayo rin ay Kanyang lahi" (Mga Gawa 17:26-28). Ngayon, makikita mo ang salitang "kapain" sa mismong gitna ng talatang ito, pero wala itong kinalaman sa Ebanghelyo, kundi sa mga pagano na nangangapa sa dilim, "baka sakaling kapain nila ang Diyos." Wala ka sa kanilang kalagayan ng kamangmangan. Narinig mo na ang Ebanghelyo. Kilala mo ang iisang buhay at tunay na Diyos. Hindi sinasabi sa iyo na may maramdaman ka, kundi na paniwalaan mo ang Kanyang patotoo.

Baka interesado ka ring malaman na ang salitang "pakiramdam" (*feeling*) ay dalawang beses lang matatagpuan sa Bagong Tipan, at wala kailanmang kinalaman sa mensahe ng kaligtasan. Sa Efeso 4:19, inilalarawan ng Espiritu ng Diyos ang kalagayan ng ilang Hentil na hindi sumasampalataya sa ganitong mga salita: "Na palibhasa'y wala nang pakiramdam ay ibinigay ang kanilang sarili sa kalibugan, upang gawin ang lahat ng karumihan nang may kasakiman." Ganyan ang nagagawa sa tao ng patuloy na pagpapakasasa sa kasalanan. Nawawalan sila ng pakiramdam — "wala nang pakiramdam," kaya't tumitigil nang gumana ang budhi, habang sumusubsob sila sa isang kalabisan at kasamaan pagkatapos ng isa pa.

Ang tanging iba pang lugar kung saan mababasa natin ang "pakiramdam" ay sa ibang-ibang konteksto. Sa Hebreo 4:15, ang ating pinagpalang Panginoon mismo ang inihaharap sa atin sa isang napakagandang talata: "Sapagkat wala tayong dakilang saserdote na hindi maaaring makiramay sa pakiramdam ng ating mga kahinaan; kundi tinukso sa lahat ng paraan na gaya natin, gayunma'y walang kasalanan."

Wala na saanman sa buong Bagong Tipan natin mababasa ang tungkol sa pakiramdam! Pero oh, kay daming beses nating

mababasa ang tungkol sa pagsampalataya, sa pananampalataya, sa pagtitiwala, sa pag-asa nang may tiwala! Oo, ito ang mga salitang para sa atin. Huwag mo nang pansinin ang iyong damdamin, at sabihin mo sa Panginoong Jesus ngayon din na magtitiwala ka sa Kanya at ipahahayag mo Siya sa harap ng mga tao.

*"Jesus, magtitiwala ako sa 'Yo,
Ipagkakatiwala ko ang kaluluwa ko;
Pagod, hapo at walang magawa,
Kaya Mo akong gawing buo.
Wala sa Langit ni isa man,
Ni sa lupa na katulad Mo;
Namatay Ka para sa makasalanan,
Kaya, Panginoon, para sa akin."*

8. "Nakikita kong ginawa na ng Diyos ang Kanyang bahagi sa gawain ng aking kaligtasan, pero hindi ba dapat gawin ko rin ang bahagi ko kung nais kong makinabang sa Kanyang ginawa?"

Narinig mo na ba ang kuwento tungkol sa isang lalaking itim na kamangha-manghang naligtas at tumayo sa isang pulong ng kanilang grupo para magpatotoo tungkol sa bago niyang kagalakan? Puspos ng Cristo ang kanyang puso, at si Cristo lang, at wala nang iba, ang binabanggit ng kanyang mga labi, bilang kanyang Manunubos at Panginoon. Ang namumuno sa grupo ay isang legalista, at nang matapos ang lalaki ay sinabi niya, "Ikinuwento sa atin ng ating kapatid ang ginawa ng Panginoon para sa kanya, pero nakalimutan niyang sabihin kung ano ang ginawa niya para maligtas. Ginagawa ng Diyos ang Kanyang bahagi kapag ginawa natin ang ating bahagi.

Kapatid, hindi mo ba ginawa ang bahagi mo bago ka iniligtas ng Diyos?" Agad na tumayo ang lalaki at sinabi, "Aba, ginawa ko talaga ang bahagi ko. Tumakbo ako palayo sa Diyos nang kasimbilis ng kayang itakbo sa akin ng mga kasalanan ko. Iyon ang bahagi ko. At hinabol ako ng Diyos hanggang sa maabutan Niya ako. Iyon naman ang bahagi Niya."

Oo, ikaw at ako ay pareho nang nakagawa ng ating bahagi, at napakalungkot na bahagi iyon. Tayo ang gumawa ng lahat ng pagkakasala, at Siya ang dapat gumawa ng lahat ng pagliligtas. Pagkatapos nating maligtas, maaari na tayong magpagal araw at gabi para ipakita ang ating pasasalamat sa Kanya sa ginawa ng Kanyang biyaya.

*"Hindi sinabing magpagal ako
Upang alisin ang aking sala;
Hangal, mahina at walang magawa,
Hindi ko kailanman masisimulan.
Pero, pinagpalang katotohanan, alam ko ito,
Bagaman sira dahil sa pagkahulog,
Nagdusa si Cristo para sa sala ko,
Oo, si Cristo ang gumawa ng lahat."*

9. "Hindi naman sa hindi ako nagtitiwala sa Diyos, pero hindi ako makatiyak sa sarili ko; natatakot ako na pati ang pananampalataya ko ay hindi totoo."

Ang pananampalataya ay hindi ang Tagapagligtas: si Cristo ang Tagapagligtas. Siya ang Isang hindi nagbabago—"Si Jesu-Cristo ay siya ring kahapon, at ngayon, at magpakailanman." Ang pananampalataya ay ang kamay lang na humahawak sa Kanya. Hindi hinihiling sa iyo na magtiwala sa sarili mo. Mas mabuti nga kung mas kaunti ang tiwala mo sa sarili mo. Ilagay mo ang

lahat ng iyong tiwala sa Panginoong Jesus. Siya ay *hindi* huwad, at kung ang pananampalataya mo ay nakasentro sa Kanya, magiging maayos ang lahat, ngayon at magpakailanman.

*"Jesus, sa 'Yo ako'y nagpapahinga,
Sa 'Yo ang sarili ko'y itinatago;
Pasan ang sala at kahirapan,
Saan pa ako magpapahinga?
Sa 'Yong maamo at mababang dibdib
Ang pagal kong kaluluwa'y nakasusumpong ng pahinga."*

10. "Pero sinasabi ng Biblia na ang pananampalataya ay kaloob ng Diyos at hindi lahat ng tao ay may pananampalataya; baka hindi kalooban ng Diyos na bigyan ako ng nagliligtas na pananampalataya."

Ang pananampalataya ay kaloob ng Diyos sa ganitong diwa: sa pamamagitan lang ng Kanyang Salita ito natatanggap. "Ang pananampalataya ay nanggagaling sa pakikinig, at ang pakikinig ay sa pamamagitan ng salita ng Diyos." Ang lahat ng tao ay maaaring magkaroon ng pananampalataya kung gugustuhin nila; pero sayang, marami ang tumatangging makinig sa Salita ng Diyos, kaya naiiwan sila sa kanilang di-pagsampalataya. Inihaharap ng Espiritu Santo ang Salita, pero maaaring labanan ng isang tao ang Kanyang mapagbiyayang pagkilos. Sa kabilang banda, maaaring makinig ang isang tao sa Salita at paniwalaan ito. Iyan ang pananampalataya. Totoong ito ay kaloob ng Diyos, dahil ibinibigay ito sa pamamagitan ng Kanyang Salita.

*"Hindi ang lahat ng dugo ng mga hayop
Na pinatay sa mga dambana ng Judio,*

*Ang makapagbibigay sa nagkasalang budhi ng kapayapaan,
O makapaghuhugas ng mantsa.*

*"Kundi si Cristo, ang makalangit na Kordero,
Ang nag-aalis ng lahat ng ating sala;
Isang handog na may mas dakilang pangalan
At mas mahalagang dugo kaysa sa kanila.
"Ipapatong ng aking pananampalataya ang kamay
Sa mahal Mong ulong iyan,
Habang ako'y nakatayo bilang nagsisisi,
At doo'y ikinukumpisal ang aking sala.
"Sa pananalig, ako'y nagagalak
Na makitang naaalis ang sumpa,
At pinupuri ang Kordero nang may masayang tinig,
At inaawit ang pag-ibig na tumubos."*

—Isaac Watts

11. "Ang bumabagabag sa akin ay hindi ako sigurado kung tinanggap ko na si Cristo."

Ang tanggapin si Cristo ay ang tanggapin Siya sa pananampalataya bilang iyong Panginoon at Tagapagligtas. Pero, kung tutuusin, ang mahalagang makita ay tinanggap na ng Diyos si Cristo. Pinasan Niya ang ating mga kasalanan, at namatay upang maging pantubos para sa mga iyon. Pero muli Siyang binuhay ng Diyos mula sa mga patay at iniakyat sa kaluwalhatian. Tinanggap Niya Siya bilang tanda ng Kanyang lubos na kasiyahan sa Kanyang gawa. Kapag pinaniwalaan ito, pumapasok ang kaluluwa sa kapayapaan. Nagpapahinga lang ako sa iniisip ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak.

*"Kapayapaan sa Diyos ay si Cristong nasa kaluwalhatian,
Ang Diyos ay liwanag at ang Diyos ay pag-ibig;*

*Namatay si Jesus upang isalaysay ang balita,
Upang ang mga kaaway ay dalhin sa Diyos sa itaas."*

12. "Minsan naniniwala akong nagtiwala na ako kay Jesus at inaring-ganap na sa harap ng Diyos, pero hindi ko makalimutan ang mga kasalanan ko; lumilitaw sila sa harap ko araw at gabi. Tiyak na kung talagang pinatawad na ako, makakalimutan ko na ang nakaraan!"

Ah, mahal kong nababagabag na kaibigan, habang lalo kang lumalapit kay Cristo, at habang lalong lumalalim ang pagsisisi mo sa iyong mga kasalanan, lalo mong kasusuklaman ang sarili mo dahil nagawa mo ang mga iyon. Pero hayaan mong ang aliw mo ay nasa pinagpalang kaisipang ito—kinalimutan na sila ng Diyos! Sinabi Niya, "Ang kanilang mga kasalanan at mga katampalasan ay hindi Ko na aalalahanin pa." Kaya kapag sumagi sila sa isip mo para bagabagin at pahirapan ka, magpahinga ka lang sa katotohanang kinalimutan na sila ng Diyos, at hinding-hindi na Niya uungkat in pang muli. Nabayaran na ni Cristo ang lahat ng kasalananang iyon. Paniwalaan mo ito at mapanatag ka.

*"Nabayaran na magpakailanman ang mabigat na singil ng sala,
Luwalhati kay Jesus, purihin ang Kanyang pangalan;
Walang kalahating hakbang ang ibinibigay ng Kanyang biyaya,
Tapos na ang gawa, nang mamatay si Cristong Tagapagligtas."*

13. "Madalas ay umaabot na ako sa puntong magpapasya na para kay Cristo, pero umaatras ako dahil natatakot akong

hindi ako makapagpapatuloy."

Kung nakasalalay ito sa sarili mong kakayahang magpatuloy, may dahilan ka ngang matakot. Wala kang sariling lakas na makapagpapatuloy sa iyo. Pero sa sandaling lubos kang magtiwala sa Panginoong Jesus, ipinanganak kang muli. Pagkatapos, papasok ang Espiritu Santo upang manahan sa iyong puso at maging kapangyarihan ng bagong buhay. Bibigyan ka Niya ng kakayahang labanan ang tukso at mamuhay para sa kaluwalhatian ng Diyos. "Ang Diyos ang gumagawa sa inyo ng pagnanais at ng paggawa, ayon sa Kanyang mabuting kalooban." Huwag kang umasa sa sarili mo kahit kaunti. Hayaan mo Siyang kumilos. Aakayin ka Niya sa tagumpay habang isinusuko mo ang sarili mo sa Kanya.

*"Ligtas sa Panginoon, walang alinlangan,
Dahil sa bisa ng dugo:
Sapagkat walang makasisira sa buhay
Na nakatago kasama ni Cristo sa Diyos!"*

14. "Pero hindi ba dapat kumapit ako hanggang sa wakas kung nais kong maligtas sa huli?"

Maaari ko bang, nang walang kawalang-galang, subukang isalaysay muli sa ibang paraan ang isang kuwento sa Biblia? Kung ganito ang naging kuwento ni Noe at ng baha, ano ang iisipin mo? Ipagpalagay nating pagkatapos mabuo ang arka ay sinabi ng Diyos kay Noe, "Ngayon, kumuha ka ng walong malalaking pakong bakal at ibaon mo ang mga iyon sa tagiliran ng arka." At kumuha nga si Noe ng mga pako at ginawa ang iniutos sa kanya. Pagkatapos ay dumating sa kanya ang salita, "Ikaw at ang buong sambahayan mo ay pumarito at kumapit sa mga pakong ito." At si Noe at ang kanyang asawa, at ang tatlong

anak na lalaki at ang kanilang mga asawa, ay humawak bawat isa sa isang pako. At bumuhos ang ulan at dumating ang baha, at habang inaangat ng tubig ang arka, banat na banat ang kanilang mga kalamnan sa pagkapit sa mga pako. Isipin mong sinasabi ng Diyos sa kanila, "Kung kakapit kayo hanggang matapos ang baha, maliligtas kayo!" Maiisip mo man lang ba na may isa sa kanilang makaliligtas nang buo?

Pero oh, kay laking pagkakaiba ng simpleng kuwento sa Biblia. "At sinabi ng PANGINOON kay Noe, Pumasok ka at ang buong sambahayan mo sa arka." Ah, ibang-iba iyan sa pagkapit! Sa loob ng arka, ligtas sila hangga't nakatatagal ang arka sa bagyo. At bawat mananampalataya ay nasa kay Cristo at kasing-ligtas ng kayang gawin sa kanya ng Diyos. Kaya tumingin ka nang palayo sa lahat ng pagsisikap ng sarili at magtiwala sa Kanya lamang. Magpahinga ka sa Arka at magalak sa dakilang kaligtasan ng Diyos.

At siguraduhin mong tandaan na si Cristo ang humahawak sa iyo, hindi ikaw ang humahawak sa Kanya. Sinabi Niya, "Hindi kita iiwan kailanman, ni pababayaang man." "Sapagkat kung, noong tayo'y mga kaaway pa, ay ipinagkasundo tayo sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng Kanyang Anak, lalo pa ngayong mga ipinagkasundo na, tayo ay maliligtas sa pamamagitan ng Kanyang buhay" (Roma 5:10). Siya na namatay para sa iyo ay nabubuhay ngayon sa kanan ng Diyos upang ingatan ka, at nakikita ka ng Ama sa Kanya. "Ginawa Niya tayong tinanggap sa Minamahal." May hihigit pa bang tiyak kaysa riyang?

*"Ang gawang sinimulan ng Kanyang kabutihan,
Tatapusin ng bisig ng Kanyang lakas;*

*Ang pangako Niya'y Oo at Amen,
At kailanma'y hindi pa nabigo."*

15. "Hindi ba dapat akong magpunyagi kung nais kong pumasok sa makipot na pintuan? Parang masyadong madali ang basta sumampalataya lang."

Ang mga salita ng ating Panginoon ay talagang dapat magpahinto at magpaisip sa atin. Pero kailanma'y hindi nilayon ang mga ito para isipin natin na kailangan ang mabigat na pakikipagbuno para maligtas. Ang nais Niyang maunawaan natin ay walang sinumang maliligtas kailanman kung hindi siya taimtim. Ang karamihan sa mga tao ay basta nagpapaanod nang walang direksiyon at walang pakialam, nilalampasan nang hindi pinapansin ang pintuan ng buhay, at ang tanging hangad ay mabigyang-kasiyahan ang kanilang makalaman at makamundong pagnanasa. Ang nais maligtas ay dapat gumising sa napakalaking kahalagahan ng mga espirituwal na bagay. Dapat niyang unahin ang dapat unahin. Sa ganitong diwa siya nagpupunyaging pumasok sa makipot na pintuan.

Magiging katulad siya ng Pilgrim ni Bunyan na, nang magising sa kanyang panganib at madama ang kakila-kilabot na pasanin ng kasalanan, ay tumangging pakinggan ang mga pakiusap ng kanyang mga dating kasama, at habang tinatakpan ng mga daliri ang kanyang mga tainga, ay sumigaw, "Buhay, buhay, buhay na walang hanggan!" habang tumatakas siya mula sa Lungsod ng Pagkawasak. Ikaw rin ay dapat magpasya na walang anumang hahayaang humadlang sa pag-aayos ng napakahalagang usapin ng kaligtasan ng iyong kaluluwa.

Pero hindi mo kailangang makipagbuno sa Diyos para iligtas ka. Naghihintay Siya na gawin mismo iyon. Oo, at gagawin Niya

ito para sa iyo sa sandaling tumigil ka sa lahat ng pagsisikap ng sarili at magtiwala kay Cristo. Ang magpunyaging pumasok ay ang magpasya na walang anumang pipigil sa iyo sa pagtanggap sa mapagbiyayang paanyaya ng Panginoong Jesus, na nag-aanyaya sa iyong lumapit sa Kanya dala ang lahat ng iyong pangangailangan at pagkakasala, upang ihanda ka Niya para sa kaluwalhatian ng Langit sa paglilinis sa iyo sa bawat mantsa. Huwag na huwag kang palilihis dito; sa halip, itabi mo ang bawat hadlang at isuko mo ang iyong puso sa Tagapagligtas ngayon din.

*"Sinasabi Niya sa akin ang mga salitang nagliligtas sa akin,
Itinuturo Niya ang isang bagay na nagawa na,
Natapos sa Bundok ng Kalbaryo
Ng Kanyang minamahal na Anak;
Na doo'y walang lugar ang aking mga gawa,
Kundi'y ang biyayang may gawa'y hindi na biyaya."*

16. "Hindi ba dapat hintayin ko ang panahon ng Diyos? Wala akong magagawa hangga't hindi pa Siya handang iligtas ako."

Pero ang panahon ng Diyos ay ngayon. Malinaw Niyang sinasabi sa atin, "Narito, ngayon ang panahong kaaya-aya; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan." Hindi mo na kailangang maghintay kahit isang sandali pa. Hindi na Siya magiging mas handang iligtas ka kaysa sa mismong sandaling binabasa mo ang mga salitang ito, at hindi ka na magiging mas karapat-dapat lumapit sa Kanya kaysa sa mismong sandaling ito. Bawat araw na naghihintay ka, nadaragdagan mo ang kakila-kilabot na listahan ng iyong mga kasalanan. Bawat oras na patuloy mo Siyang tinatanggihan, pinalalaki mo ang iyong pagkakasala sa

pagtanging tanggapin ang Kanyang pinagpalang Anak. Bawat sandaling lumalayo ka sa Kanya, nagkakasala ka laban sa Kanyang pag-ibig. Bakit hindi mo na tapusin ang masamang talaang ito ngayon din, sa pagpapatirapa sa harap Niya, at habang inaamin ang iyong pangangailangan, tanggapin ang kaloob ng Diyos, na siyang buhay na walang hanggan?

*"Dati'y naghihintay ako ng kapatawaran,
Umaasa akong maligtas balang-araw;
Naghihintay, kahit puso ko'y tumitigas,
Umaasang ang panganib ay malalampasan.
Hanggang sa katotohanan ng Diyos ako'y napahiya,
Ako, isang makasalanang, ay umamin;
Saganang umapaw noon ang Kanyang biyaya,
Binigyan ako ni Jesus ng ganap na kapahingahan."*

17. "Gusto ko talagang lumapit kay Jesus, pero parang hindi ko alam kung paano."

Nakapagtataka kung paano tayo natitised sa mismong kasimplehan ng paanyaya ng Ebanghelyo. Si Cristo Jesus ay isang buhay, mapagmahal na Persona, Diyos at tao—tunay na gaya noong narito pa Siya sa lupa. Siya mismo ang nag-aanyaya sa ating lumapit. Alam mo ba kung ano ang lumayo? Kung gayon, tiyak na hindi ka mahihirapang gawin ang mismong kabaligtaran! Itaas mo ang iyong puso sa Kanya sa panalangin. Sabihin mo sa Kanya na ikaw ang makasalang pinagkamatayan Niya, at ngayon ay tinatanggap mo na ang Kanyang mapagbiyayang paanyaya: "Halikayo, sapagkat handa na ang lahat ng bagay." Pagkatapos ay maniwala kang tinatanggap ka Niya, sapagkat sinabi Niyang gagawin Niya ito, at lagi Niyang tinutupad ang Kanyang salita.

Baka narinig mo na ang kuwento ni Charlotte Elliot, ang manunulat ng mga himno. Noong dalaga pa siya, nababagabag at nababalisa siya tungkol sa kanyang kaluluwa, pero napakatahimik at mahiyain niya pagdating sa paghingi ng tulong sa iba. Pero isang pastor na Pranses, na dumadalaw sa kanyang ama, ang tuwirang nagtanong sa kanya, "Lumapit ka na ba kay Jesus?" Sumagot siya, "Gusto kong lumapit, pero hindi ko alam kung paano." Ang simpleng sagot niya, "Lumapit ka nang kung ano ka." Tumakbo siya sa kanyang silid na umiiyak, at paglabas niya pagkaraan ay isa na siyang kaluluwang naligtas. Isinulat niya ang kilalang mga linyang nakasulat sa ibaba bilang pagpapahayag ng sarili niyang paglapit. Hindi mo ba sila gagawing iyo rin?

*"Gaya ko, walang anumang dahilan,
Kundi ang dugo Mo'y ibinuhos para sa akin,
At inaanyayahan Mo akong lumapit sa 'Yo,
O Kordero ng Diyos! Ako'y lalapit, lalapit!
"Gaya ko, ang pag-ibig Mong 'di masukat
Ay gumiba sa bawat hadlang;
Ngayon upang maging Iyo, oo, Iyo lamang,
O Kordero ng Diyos, ako'y lalapit, lalapit!"*

18. "Hindi ba dapat akong manalangin nang manalangin hanggang matanggap ko ang patotoo na ako'y ligtas?"

Wala saanman sa Biblia na sinabi sa tao na kailangan nilang manalangin para maligtas. Totoo na ang likas na ginagawa ng isang kaluluwang nagising at nababalisa ay ang manalangin. Pero walang ganoong bagay sa Kasulatan na "manalangin nang manalangin hanggang makalusot" para maligtas. Ang hinihingi ay ang makasalanang nakumbinsi sa kanyang kasalanan ay

sumampalataya sa Ebanghelyo. Ipagpalagay nating umuwi ka nang pagod at gutom, at sinabi mo sa iyong asawa, "Puwede bang maghapunan na tayo nang maaga hangga't maaari?" Agad siyang sumunod at naghain ng mesa, at tinawag ka para kumain ng inihanda niya. Pero sa halip na kumain, matagal at taimtim kang nakiusap, talagang nagmamakaawa para sa pagkain. Ano kaya ang iisipin niya sa iyo?

At ano kaya ang iniisip ng Diyos kapag naihain na Niya ang piging ng Ebanghelyo para sa mga nagugutom na makasalanan at inanyayahan ang lahat na "pumarito at kumain," pero sa halip na sundin ang Kanyang tinig, ang mga tao ay lumuluhod at nagmamakaawa at nakikiusap para sa Kanyang awa at biyaya, at hindi tinatanggap ang Kanyang paanyaya at hindi kumakain ng Tinapay ng Buhay na inilaan para sa kanilang kaligtasan.

Ang patotoo ng Espiritu ay nararanasan lamang ng mga naniniwala sa Kanya sa Kanyang Salita sa ganitong paraan. Natanggap ng mananampalataya ang patotoo *para sa* kanya gaya ng ibinigay sa Salita ng Diyos (Hebreo 10:15). Nasa kanya ang patotoo *sa loob* ng kanyang sarili dahil tinanggap na ng kanyang puso ang katotohanan (1 Juan 5:10). Nararanasan niya ang pagpapatotoo ng Espiritu *kasama* ng kanyang espiritu, kapag, sa pagsampalataya, ang Espiritu Santo ay pumapasok upang manahan sa kanyang kalooban (Roma 8:16). Ang patotoo ay hindi isang masayang pakiramdam. Ito ang patotoong ibinibigay ng Espiritu sa pamamagitan ng Salita. Na ang patotoong ito, kapag pinaniwalaan, ay nagdudulot ng kagalakan at kasiyahan ay hindi na dapat pagdudahan. Hindi ko nalalamang ligtas ako dahil masaya ang pakiramdam ko. Kundi masaya ang pakiramdam ko dahil alam kong ligtas ako. Isang

matandang ebanghelista na nakilala ko noong bata pa ako ang madalas magsabi, "Ang pananalig ang ugat; ang damdamin ang bunga." Napakagandang paglalarawan nito.

*"O ang kapayapaang bigay ng Tagapagligtas ko,
Kapayapaang 'di ko naranasan noon;
At ang daan ay lalo pang lumiwanag,
Mula nang matuto akong lalo Siyang pagtiwalaan."*

19. "Minsan natatakot ako na nasayang ko na ang araw ng biyaya para sa akin, sapagkat bagaman matagal ko nang hinahanap ang Panginoon, parang hindi ko Siya matagpuan."

Walang sinumang nakalampas na sa kanyang araw ng biyaya kung mayroon pa siyang pagnanais na maligtas. Ang pagnanais na iyan ay itinanim ng Diyos mismo. Kung hinahanap mo ang Diyos, iyan ay dahil hinahanap ka Niya. Pero ano ba talaga ang ibig mong sabihin kapag sinasabi mong hinahanap mo ang Panginoon pero hindi mo Siya matagpuan? Hindi Siya nagtatago. Dumating Siya na may pag-ibig sa mga makasalanan, gaya ng mabuting Pastol na hinahanap ang nawawalang tupa.

Minsan, tinanong ang isang batang lalaki, "Iho, natagpuan mo na ba si Jesus?" Tumingala siya na gulat na gulat at sumagot, "Naku, ginoo, hindi ko po alam na nawawala pala Siya. Ako po ang nawawala, at ako ang natagpuan Niya." Napakagandang pagpapahayag, hindi ba?

Noong panahon ng Lumang Tipan, sinabi ng Diyos sa pamamagitan ng propeta, "Hanapin ninyo ang PANGINOON habang Siya'y masusumpungan, tumawag kayo sa Kanya

habang Siya'y malapit"; at may diwa na angkop pa rin ang mga salitang ito hanggang ngayon. Pero hindi nito naipapahayag ang buong katotohanan ng Ebanghelyo. Sinabi ni Jesus, "Ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala" (Lucas 19:10). Nawawala ka ba? Kung gayon, hinahanap ka Niya. "Tumigil kayo, at tingnan ninyo ang pagliligtas ng Panginoon." Huminto ka diyan mismo kung nasaan ka, at itaas mo ang iyong puso sa Kanya bilang isang nagsisising makasalan, at makikita mong naghihintay Siya at handang tanggapin ka.

At tungkol naman sa pangambang nakalampas ka na sa iyong araw ng biyaya, hindi ba't sinabi Niya, "Sinumang may ibig ay makalalapit"? Hindi ka ba kasama sa dakilang salitang iyan na "sinuman"? Hangga't hindi mo mapapatunayang hindi ka kasama roon, abot ka pa rin ng biyaya ng Diyos. Huwag kang makinig sa sinungaling na tinig ng kaaway ng iyong kaluluwa na nagsasabing wala nang pag-asa ang kalagayan mo. Sa halip, pakinggan mo ang malumanay na paanyaya ng Siyang ang Daan, ang Katotohanan, at ang Buhay, habang inaanyayahan ka Niya ngayon na sumampalataya sa Kanyang pangalan.

*"At kung Siya'y hinahanap ko ngayon,
Sa pag-ibig, ako'y Kanyang hinanap,
Noong ako'y lumayo sa Kanya
Sa kasalanan at paghihirap;
Binuksan Niya ang aking tainga
Upang ang tawag Niya'y aking marinig;
Hinanap Niya ako't natagpuan—
Oo, si Cristo ang gumawa ng lahat."*

20. “Pero paano ko po matitiyak na sapat ang lakas ng aking pananampalataya para iligtas ang aking kaluluwa?”

Hindi ang pananampalataya ang nagliligtas sa kaluluwa. Ang nagliligtas ay ang Isa na inilagay ng Diyos bilang pinagtutuunan ng ating pananampalataya. Totoo na inaaring-ganap tayo sa pamamagitan ng pananampalataya bilang daluyan, pero ang totoo, inaaring-ganap tayo sa pamamagitan ng Kanyang dugo. Ang pinakamahinang pananampalataya kay Jesus ay nakapagliligtas. Pero ang pinakamatibay na pananampalataya sa sarili, o sa mabubuting gawa, o sa iglesia, o sa mga seremonya nito, ay mag-iiwan pa rin sa iyo na nawawala at walang pag-asa.

Minsan, si James Parker ng Plainfield, N. J., ay dumalaw sa isang ospital. Itinuro sa kanya ng isang nars ang isang kamang napapaligiran ng mga puting tabing, at bumulong, “Kawawang lalaki, naghihingalo na siya. Dumalaw na ang pari at ibinigay na ang huling sakramento. Hindi na siya magtatagal.” Nakiusap si Mr. Parker na makapasok sa loob ng tabing, at pinayagan naman siya. Habang nakatingin siya sa naghihingalong lalaki, napansin niya ang isang krusipiho sa dibdib nito. Yumuko siya at itinaas ito. Iminulat ng maysakit ang kanyang mga mata at mukhang nabahala. “Ibalik mo iyan,” bulong niya, “gusto kong mamatay na nasa dibdib ko iyan.” Itinuro ng dumadalaw ang larawang nakapako sa krus, at buong-puso niyang sinabi, “Napakagandang Tagapagligtas Niya!”

“Oo, oo, mahal ko ang krusipiho. Pakibalik mo na, pakiusap. Sana’y tulungan ako nitong mamatay nang maayos.”

“Hindi ang krusipiho,” ang sagot sa kanya, “kundi ang Isa na namatay sa krus, ang Panginoong Jesus. Namatay Siya para iligtas ka.”

Mukhang naguluhan ang lalaki, pero pagkatapos ay lumiwanag ang kanyang mukha: “Ah, naiintindihan ko na. Hindi ang krusipiho, kundi ang Isa na namatay. Namatay Siya para sa akin. Naiintindihan ko na, ginoo, naiintindihan ko na. Ngayon ko lang ito naunawaan.”

Halatang may pananampalatayang sumibol sa kanyang kaluluwa. Ibinalik ni Mr. Parker ang krusipiho, nag-alay ng maikling panalangin, at umalis. Makalipas lamang ang ilang minuto, nakita niyang inilalabas na ng silid ang bangkay ng lalaki.

Nang ikuwento niya ito sa akin pagkatapos, bulalas niya, “Alam kong napakataas ng pagpapahalaga ng Diyos sa gawa ng Kanyang Anak, kaya’t dadalhin Niya sa Langit ang bawat isang magbibigay sa Kanya ng kahit anong dahilan para dalhin sila roon!” Napakapalad na katotohanan iyan. Ang pagtingin ng pananampalataya sa Ipinako sa Krus ay nakapagliligtas, kahit na ito ay pinakamahinang uri ng pananampalataya.

*“May buhay sa pagtingin sa Ipinako sa krus,
May buhay sa sandaling ito para sa iyo;
Kaya tumingin ka, makasalanan, tumingin ka sa Kanya’t
maligtas,
Sa Kanya na ipinako sa puno.”*

21. “Pero hindi po ba kailangan kong sundin ang Kautusan para maligtas?”

Sundin ang Kautusan! Aba, nilabag mo na ang mga banal na utos na iyon nang hindi na mabilang na beses. Suriin mong mabuti ang Sampung Utos; alin sa mga iyon ang hindi mo pa nalalabag, sa titik man o sa diwa? Isa-isahin mo ang mga ito, at

harapin mo nang tapat at buong katapatan sa harapan ng Diyos na nagbigay ng mga ito, ang Diyos na nagsabi, “Ang taong gumagawa ng mga ito ay mabubuhay sa mga ito”; pero nagsabing rin, “Sumpain ang bawat isa na hindi nananatili sa lahat ng bagay na nakasulat sa aklat ng Kautusan upang gawin ang mga ito.” Pag-isipan natin ang mga ito nang seryoso:

1. Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap Ko.

Talagang hindi Siya pumapayag na may kahati! Siya lamang ang dapat sambahin! Pero naibigay mo ba sa Kanya ang lugar na ito sa iyong buhay? Hindi ba’t marami pang ibang diyos ang naging kahati Niya sa iyong pag-ibig at paggalang? Iniutos sa atin na ibigin ang Panginoon nating Diyos ng buong puso, isip, kaluluwa, at lakas. Naabot mo na ba iyan kahit minsan? Kung hindi, aminin mong may sala ka sa unang paratang, at tumuloy tayo sa susunod.

2. Huwag kang gagawa para sa iyo ng anumang larawang inukit ... Huwag mong yuyukuran ang mga iyon, ni paglilingkuran man.

Maaaring hindi ka kailanman nagkasala ng lantarang pagsamba sa diyus-diyosan, na talagang sumasamba sa mga imahen; pero mababasa natin sa Kasulatan ang ilang naglagay ng mga diyus-diyosan sa kanilang puso. At ang mga ito ay kasingsuklam-suklam sa Diyos gaya ng mga diyus-diyosang yari sa kahoy, o bato, o metal. Ano ang ilan sa kanilang mga pangalan? Sarili, Kayamanan, Katanyagan, Kalayawan, at marami pang iba. Ang mga deboto ng mga huwad na diyos na ito ay tunay na sumasamba sa diyus-diyosan, gaya rin ng mga pagano na yumuyukod sa mga inukit at hinulmang imahen. Nagkasala ka ba ng ganitong huwad na pagsamba? Kung oo, yumukod ka

nang may pagpapakumbaba sa harap ng nag-iisang tunay at buháy na Diyos, at muling sumigaw, “May sala ako.”

3. Huwag mong babanggitin sa walang kabuluhan ang pangalan ng PANGINOON mong Diyos.

Napakalaganap ng masamang ugali ng paglapastangan sa pangalan ng Diyos! “Huwag kayong manumpa kailanman” ang utos ng Banal na Kasulatan. Pero iilan lamang ang hindi nagkasala sa bagay na ito. Tandaan mo, hindi laging kailangang gumamit ng bastos at masamang pananalita para lapastanganin ang pangalan ng Panginoon. Kapag ginagamit ang pangalang iyon nang pabaya, nang basta-basta, nang walang wastong paggalang at pagpipitagan, nalalabag ang utos na ito nang tunay din gaya ng kapag sinasamahan ito ng panunumpa at pagmumura. At marami ang nagmumura sa isip kahit hindi kailanman nadungisan ng pagmumura ang kanilang mga labi. Kaya mo bang harapin nang tapat ang ikatlong utos na ito at sumigaw, “Wala akong sala”?

4. Alalahanin mo ang araw ng Sabbath, upang ipangilin ito.

Inaangkin ng Diyos ang ikapitong bahagi ng panahon ng tao. Binibigyan Niya tayo ng anim na araw para sa kapaki-pakinabang na paggawa at matuwid na kasiyahan. Hinihingi Niya na ibukod ang isang araw para sa Kanya. “Ang Sabbath ay ginawa para sa tao, at hindi ang tao para sa Sabbath.” Pero anong laking kawalan ng utang na loob ang ipinakita natin dito! Ang pagwawalang-bahala sa banal na araw ng Diyos ay isa lamang patunay ng paghihimagsik ng puso ng tao laban sa lahat ng awtoridad ng Diyos. Ano ang masasabi mo para sa iyong sarili tungkol dito? May sala ka ba o wala? Sagutin mo na para bang nakatayo ka sa harap ng hukuman ng walang hanggang katarungan, nakikiusap ako sa iyo!

5. Igalang mo ang iyong ama at ang iyong ina.

Isa sa mga pinakatanyag na kasalanan ng mga huling araw ay ang “pagsuway sa mga magulang.” Kitang-kita kahit saan ang pagsunod sa sariling kalooban. Nasaan ang anak na palaging masunurin at tapat sa tungkulin? Halos hindi na itinuturing na kasalanan ang kawalan ng paggalang sa magulang. Pero ang ating halimbawa ay ang Siyang noong narito sa lupa ay nagpasakop sa Kanyang ina at sa Kanyang tagapag-alagang ama. Gaano tayo kalayo sa kasakdalang nakita sa Kanya! Maging lubos na tapat ka sa iyong sarili at sa Diyos. Kung naging masuwayin at matigas ang ulo mong anak kahit minsan, huwag mong subukang bigyang-katwiran ang iyong pagkakamali, kundi pumuwesto ka bilang isang nagsisising makasalanan at aminin mo ang iyong sala.

6. Huwag kang papatay.

Maaaring hindi kailanman nadungisan ng dugo ng tao ang iyong kamay. Pero paano naman ang talatang iyon sa Unang Sulat ni Juan, “Ang sinumang napopoot sa kanyang kapatid ay mamamatay-tao”? Kung huhusgahan tayo ayon sa mataas at banal na pamantayang ito, sino ang makaliligtas sa hatol dito?

7. Huwag kang mangangalunya.

Marami ang nag-ingat ng kanilang katawan na malinis mula sa mabigat na kasalanang ito, pero iilan lamang ang palaging naging malinis sa isip; at sinabi sa atin ng Panginoong Jesus na ang mahalay na pagtingin ay pangangalunya na sa paningin ng Diyos. Itinataas nito ang pamantayan na iilan lamang, kung mayroon man, ang nakaabot nang lubusan. Kung ang karumihan sa gawa o sa isip ay nakadungis kailanman sa iyong kaluluwa, huwag mong subukang idahilan ito, gaya ng

ginagawa ng mga sikolohista sa ating masamang panahon, kundi yumukod ka, gaya ng babae sa ikapitong kabanata ng Lucas at ng isa pang babae sa ikawalong kabanata ng Juan, sa paanan ni Jesus. Aminin mo ang iyong sala, at pakinggan mo Siyang nagsasabi, “Pinatawad na ang iyong mga kasalanan. Hindi rin kita hinahatulan: humayo ka, at huwag ka nang magkasala.”

8. Huwag kang magnanakaw.

Madalas nating isipin na ang pagnanakaw ay tungkol sa malalaking halaga ng pera, o sa pagkuha ng mamahaling mga bagay. Pero tunay ding magnanakaw ang taong nagnakaw ng maliit na bagay, gaya ng taong nanloob ng bahay o nagnakaw ng isang milyon. Sino ang lubos na walang sala sa pagkuha ng hindi talaga kanya?

9. Huwag kang magbibigay ng maling patotoo.

Hindi ba kailanman nadungisan ng kasinungalingan ang iyong mga labi? “Ang masasama,” sabi sa atin, “ay naliligaw pagkapanganak pa lamang, na nagsasalita ng kasinungalingan.” Madalas mapansin na lahat ng bata ay kailangang turuang magsabi ng totoo. Wala kahit isa ang nangangailangan ng leksiyon sa pagsisinungaling, sapagkat “mula sa kasaganaan ng puso ay nagsasalita ang bibig.” At “ang puso ay magdaraya nang higit sa lahat ng bagay.” Kaya nga may mga mapandayang labi at gawain. Ang sinumang mangahas na magsabing “Wala akong sala” sa paratang na ito ay nagdaragdag lamang ng isa pang kasinungalingan sa marami pang kailangan niyang panagutan.

10. Huwag kang mag-iimbot.

Ito ang pagbabawal na nagpakita sa mapagmatuwid-sa-sariling si Saulo ng Tarso ng kanyang pagiging makasalanan. Siya na

makapagsasabing sa panlabas na pagsunod ay wala siyang nilabag, ay natagpuan ang sarili na alipin ng pagnanasa sa mga bagay na ipinagkait sa kanya ng Diyos, kaya “ang utos na itinakda para sa buhay,” ay natagpuan niyang “nagdudulot ng kamatayan.” Sapagkat ang kasalanan, sa pagsasamantala sa utos, ay gumawa sa kanya ng lahat ng uri ng masamang pagnanasa (pag-iimbot, kahalayan, masamang hangarin), kaya napagtanto niya na isa siyang alipin na walang magawa, hindi kayang lagutin ang mga kadenang gumagapos sa kanya. Ganito rin ba ang kalagayan mo? Kung gayon, hayaan mong gawin ng tinig ng Kautusan ang gawain nito. Kilalanin mo ang awtoridad nito at aminin mong nasa ilalim ka ng hatol.

Kahit Isang Pagkakasala Lamang ay Pagkakasala Na

Ngayon, maaaring matuklasan mo, sa maingat na pagsusuri, na hindi ka nagkasala sa bawat isa sa Sampung Salitang ito. Pero alalahanin mo ang sinabi sa atin ng Espiritu Santo sa Santiago 2:8-11: “Kung tinutupad ninyo ang kautusang hari ayon sa Kasulatan, libigin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili, mabuti ang inyong ginagawa: pero kung nagtatangi kayo ng tao, kayo’y nagkakasala, at hinahatulan kayo ng Kautusan bilang mga lumalabag. Sapagkat ang sinumang tumupad sa buong Kautusan, pero natisod sa isang bagay, ay nagkasala na sa lahat. Sapagkat Siya na nagsabi, Huwag kang mangangalunya, ay nagsabi rin, Huwag kang papatay. Kaya kung hindi ka nangangalunya, pero pumatay ka, ikaw ay naging lumalabag sa Kautusan.”

Madalas sabihin na ang lakas ng isang kadena ay kasinlakas lamang ng pinakamahina nitong kawing. Ipagpalagay mong nakabitin ka sa ibabaw ng isang bangin sa pamamagitan ng isang kadenang may sampung kawing. Ilan ang kailangang

maputol bago ka mahulog sa kailaliman sa ibaba? Ganoon din, kung nagkasala ka sa paglabag sa isa sa mga utos, hinahatulan ka ng Kautusan at kaya nasa ilalim ka ng sumpa nito.

Ang Kautusan ng Diyos ay hindi kailanman ibinigay para iligtas ang tao. Ibinigay ito para palakihin ang kasalanan, para ipakita ito na lubhang makasalanan, para bigyan ito ng tiyak na katangian ng paglabag. “Kaya nga sa pamamagitan ng mga gawa ng Kautusan ay walang taong aariing-ganap sa Kanyang paningin: sapagkat sa pamamagitan ng Kautusan ay ang pagkakilala sa kasalanan” (Roma 3:20). Pero purihin ang Diyos, “Tinubos tayo ni Cristo mula sa sumpa ng Kautusan, nang Siya’y maging sumpa para sa atin: sapagkat nasusulat, Sumpain ang bawat isa na binibitay sa punongkahoy” (Galacia 3:13). Naging tao Siya, at ipinanganak sa ilalim ng Kautusan. Sinunod Niya nang sakdal ang Kautusang iyon, at hindi Siya sakop ng parusa nito. Pero pumunta Siya sa krus at tiniis ang sumpa nito para sa atin, upang tayong nagtitiwala sa Kanya ay maging malaya magpakailanman mula sa makatarungang hatol nito. “Ang sumasampalataya sa Kanya ay hindi hinahatulan: pero ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na, sapagkat hindi siya sumampalataya sa pangalan ng bugtong na Anak ng Diyos” (Juan 3:18). “Kaya ngayon ay wala nang anumang hatol sa mga nasa kay Cristo Jesus” (Roma 8:1).

*“Malaya sa Kautusan, O kay saya ng kalagayan,
Dumugo si Jesus, at may kapatawaran;
Isinumpa ng Kautusan at nasugatan ng pagkahulog,
Tinubos tayo ni Cristo minsan para sa lahat.”*

22. “Pero hindi po ba kailangan ko munang bayaran o ituwid ang lahat ng pagkakamaling nagawa ko sa ibang tao bago

ako makalapit kay Cristo at mapatawad?”

Mabuti na nababahala ka tungkol sa mga pagkakamaling nagawa mo sa iba, pero wala saanman sa Salita ng Diyos na sinasabing kailangan muna nating magbayad-pinsala. Pero pagkatapos nating maligtas, dapat nga nating sikaping gawin ang lahat ng ating makakaya para ituwid ang anumang baluktot na bagay na may kinalaman sa karapatan ng ibang tao. Sa mga ligtas na isinulat ng apostol, “Ang nagnanakaw ay huwag nang magnakaw: kundi sa halip ay magpagal siya, na gumagawa ng mabuting bagay sa pamamagitan ng kanyang mga kamay, upang may maibigay siya sa nangangailangan” (Efeso 4:28).

Isipin mo ang nagsisising magnanakaw sa krus. Tiyak na marami siyang kapwa na nagawan ng masama! Pero sa sandaling bumaling siya kay Jesus nang may pananampalataya, siya ay naligtas. Sa mismong kalagayan niya, hindi siya makapagbabayad-pinsala kaninuman para sa anumang krimeng nagawa niya. Nakapako ang kanyang mga kamay at paa sa krus. Wala siyang magagawang kahit isang bagay para ayusin ang maraming pagkakamaling nagawa niya. Pero sa pamamagitan ng kabutihan ng Banal na Nagdurusa sa krus na nasa gitna, lubos at walang bayad siyang pinatawad at ginawang karapat-dapat sa Paraiso. Kung pinahintulutan siyang mabuhay, at bumaba mula sa bitayang iyon, walang duda na gugugulin niya ang kanyang buhay sa pagsisikap na ipakita ang katotohanan ng kanyang pagsisisi, at saanman maaari, ay magbayad-pinsala sa mga kasalanang nagawa niya. Pero naligtas siya nang lubusang hiwalay dito; at iyon ay batay sa gawang pampalubag-loob ng Panginoong Jesu-Cristo.

Maaari kang maligtas sa ganoon ding paraan. Pagkatapos, bilang bagong tao kay Cristo, maipapakita mo ang iyong pag-

ibig sa Kanya sa pagsisikap na mamuhay nang hindi makasarili at buong pagtatalaga para sa Kanyang kaluwalhatian. At kung kaya mong ituwid ang mga pagkakamali sa pagitan mo at ng kapwa mo, sa paggawa nito ay hindi lamang ikaw ang makadarama ng kagalakan, kundi magiging saksi ka rin sa iba ng kapangyarihan ng nagliligtas na biyaya. Pero ang lahat ng ganitong pagsisikap na linisin ang nakaraan ay walang anumang kinalaman sa kaligtasan ng iyong kaluluwa. Hindi mo man lang matutulungan ang Diyos na iligtas ka. Ang gawa lamang ni Cristo ang may halaga.

*“Itapon mo ang iyong nakamamatay na gawa,
Doon sa paanan ni Jesus;
Tumayo ka sa Kanya, sa Kanya lamang,
Maluwalhating ganap.”*

23. “May mapagpakumbaba po akong pag-asa na ako’y isang Cristiano, pero hindi po ako nangangahas na maging lubos na tiyak. Hindi ko po makita kung paano matitiyak ng sinuman hangga’t hindi pa dumarating ang araw ng paghuhukom.”

Pero huli na ang lahat sa araw ng paghuhukom! Kung hindi maaayos ang bagay na ito bago ang dakilang paglilitis na iyon, mawawala ka na noon nang wala nang pagbabalik. Marahil mali ang pagkaunawa mo kung para saan ang paghuhukom na iyon sa Dakilang Puting Trono, at kung sino ang hahatulan sa panahong iyon. Iyon ang paghuhukom sa mga makasalanan, kung kailan ang lahat ng nabuhay at namatay nang wala kay Cristo ay hahatulan ayon sa kanilang mga gawa. Ang mga Cristiano ay hindi tatayo roon para hatulan. Tungkol sa kanila, sinabi ng ating Panginoon (Juan 5:24): “Katotohanan,

katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa hatol; kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.”

Gusto ko ang salin ng Romano Katoliko sa talatang ito, na pinatutunayan din ng ating Revised Version. Binabago nito ang “hindi papasok sa hatol” at ginagawang “hindi napasasailalim sa paghuhukom.” Narito ang isang maluwalhating katotohanang inihayag! Ang mananampalataya sa Panginoong Jesus ay hindi na kailanman hahatulan dahil sa kanyang mga kasalanan, sapagkat hinatulan na si Cristo para sa mga iyon. Dahil dito, inaaring-ganap ng Diyos nang walang bayad at nang lubusan ang lahat ng tumatanggap sa Kanyang Anak sa pananampalataya bilang kanilang Tagapagligtas. Tingnan mo ulit ang talatang binanggit sa itaas. Pansinin mo na ang lahat ng nakikinig ng Kanyang Salita at sumasampalataya sa Kanya ay may buhay na walang hanggan. Hawak na ito ngayon. Kaya ang totoo, kawalan ng pananampalataya ang magtutulak sa isang tao na magsabing, “Umaasa ako na may buhay na walang hanggan ako dahil sumasampalataya ako kay Jesus.” Huwag mong tawaging kababaang-loob ang pag-aalinlangan mo sa Diyos. Paniwalaan mo Siya sa Kanyang salita at malaman mo nang walang anumang duda na iyo na ang buhay na walang hanggan.

*“Bagaman di karapat-dapat, hindi ako mag-aalinlangan,
Sapagkat ang lumalapit ay hindi Niya itataboy;
Ang sumasampalataya, O, isigaw ang mabuting balita,
Ay may buhay na walang hanggan.”*

24. “Hindi po ba kailangan ko munang mabautismuhan bago ko malaman na ako’y ligtas?”

Tama at nararapat na ikaw ay mabautismuhan. Pero hindi kayang gawin ng bautismo ang kaligtasan ng kaluluwa. Ito, gaya ng sinasabi sa atin ni Pedro, ay isang larawan ng kaligtasan, gaya rin ng pagkaligtas ni Noe sa arka noong unang panahon. Pero malinaw na sinasabi sa atin, “Sapagkat sa biyaya kayo’y naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito’y hindi mula sa inyong sarili: ito’y kaloob ng Diyos” (Efeso 2:8). Sa nagtatanong na bantay ng bilangguan sa Filipos, na nagtanong ng tiyak na tanong, “Ano ang dapat kong gawin upang maligtas?” dumating ang kasintiyak na sagot, “Sumampalataya ka sa Panginoong Jesu-Cristo, at maliligtas ka.” (Tingnan ang Mga Gawa 16.) Ang bautismo ay sumunod sa pagsampalataya. Ito ang paraang itinakda ng Diyos upang ipahayag si Cristo bilang Tagapagligtas at Panginoon. Marami ang naligtas na talagang hindi nagkaroon ng pagkakataong mabautismuhan. Isipin mo ulit ang nagsisising magnanakaw, at makatiyak ka na kailanman ay hindi nagkaroon ang Diyos ng dalawang paraan ng pagliligtas sa mga makasalanan. Ang biyaya ring iyon na nagligtas sa kanya ang magliligtas sa iyo, kapag nagtiwala ka kay Jesus, na ang dugo lamang Niya ang naglilinis sa lahat ng kasalanan.

May ilang talata tungkol sa bautismo na maaaring medyo nakalilito. Pero ipahinga mo ang iyong kaluluwa sa malinaw at tiyak na mga pahayag tungkol sa kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya, at habang pinag-aaralan mo ang iyong Biblia, liliwanag ang mga bahaging nakalilito sa ilalim ng patnubay ng Espiritu Santo. Ang bautismo ni Cristo sa paghuhukom ang siyang batayan ng ating pagkaligtas mula sa kamatayan.

*“Panginoong Jesus, aming inaalala
Ang paghihirap ng Iyong kaluluwa;
Nang sa malalim na habag ng Iyong pag-ibig
Ang mga alon ay dumaluyong sa Iyo.
Binautismuhan sa madilim na tubig ng kamatayan,
Para sa amin ang Iyong dugo’y nabuhos;
Para sa amin, Ikaw na Panginoon ng kaluwalhatian
Ay ibinilang sa mga patay.”*

25. “Kung matitiyak ko lamang po na nasa tamang iglesya ako, mapapanatag na ako; pero napakaraming iba’t ibang iglesya kaya nalilito at nababalisa po ako.”

Ang iglesya ay hindi ang Arka ng Kaligtasan. Ang Iglesya ay ang kabuuan ng lahat ng sumasampalataya sa Panginoong Jesus, at dahil dito ay binautismuhan ng Espiritu Santo sa iisang Katawan. Hindi ito isang organisasyon lamang, gaano man ito kaluma at kagalang-galang. Kung *talagang* tiyak ka na nasa tamang iglesya ka (isang organisasyon dito sa lupa), at doon ka nagtiwala para sa kaligtasan, mawawala ka magpakailanman! Ang pagtitiwala mo ay dapat nasa Ulo ng Iglesya, ang muling nabuhay na Cristo. Siya lamang ang Tagapagligtas. Walang kabuluhan ang lahat ng pagmamataas ng relihiyon, at ang umasa sa anumang uri ng pagiging kasapi ng iglesya ay isang hungkag na panlilinlang. Si Cristo lamang ang Arka na magdadala sa iyo nang ligtas sa lahat ng bagyo ng paghuhukom. Saanmang denominasyon ka bumaling, hindi ka kailanman makasusumpung ng kaligtasan sa pakikiisa mo rito. Pero kapag lumapit ka kay Jesus, saka ka handang magtamasa ng pakikisama sa Kanyang bayan.

*“Mahal ko ang Iyong kaharian, Panginoon,
Ang bahay na Iyong tahanan,
Ang Iglesyang iniligtas ng mapalad naming Manunubos
Sa pamamagitan ng sarili Niyang mahalagang dugo.”*

26. “Naniniwala po ako na namatay si Jesus para sa akin, pero natatakot po akong sabihing ligtas ako, sapagkat alam kong hindi ko iniibig ang Diyos gaya ng nararapat.”

Duda ako kung may sinumang umiibig sa Kanya gaya ng nararapat na pag-ibig sa Kanya. Pero malaking pagkakamali na hanapin ang pag-ibig sa loob ng sarili mong puso. Sa halip, magalak ka sa kamangha-manghang pag-ibig ng Diyos sa iyo na ipinakita sa Krus ni Cristo, at sa lahat ng Kanyang pag-aalaga sa iyo sa paglipas ng mga taon. Minsan sinasabi natin na “ang pag-ibig ay nagbubunga ng pag-ibig.” Totoong-totoo ito pagdating sa pag-ibig sa Diyos. Habang abala ka sa pagbubulay sa Kanyang pag-ibig, tutugon dito ang iyong sariling puso at masasabi mo, “Tayo’y umiibig sa Kanya, sapagkat Siya ang unang umibig sa atin.” Ang paghahanap sa loob ng sarili mong puso ng batayan ng pagtitiwala ay gaya ng paghuhulog ng angkla sa loob mismo ng barko. Ihulog mo ito sa labas at hayaan mong lumubog, pababa, pababa, pababa sa malawak at maalon na dagat ng gulo at kaguluhan, hanggang sa kumapit ito sa Bato mismo. Si Cristo lamang ang Bato, at Siya ang pagpapakita ng walang hanggang pag-ibig ng Diyos sa mga makasalan.

Hindi tiyak kung sino ang sumulat ng mga sumusunod na linya, pero napakapalad na totoo ang mga ito:

*“Kung mapupuno natin ng tinta ang karagatan,
Kung bawat dahon ng damo ay maging panulat,
Kung ang sanlibutan ay gawing papel,
At bawat tao’y maging manunulat,
Upang isulat ang pag-ibig
Ng Diyos sa itaas
Ay matutuyo ang karagatang iyon;
At hindi rin kakasya
Sa sulatan ang lahat,
Kahit iunat mula langit hanggang langit!”*

27. “Kung minsan po ay tiyak ako na maayos ang lahat, pero sa ibang pagkakataon ay nanginginig ako, natatakot na baka nagkakamali ako.”

Nagkakamali tungkol saan? Kung naniniwala ka na namatay si Jesus para sa iyo at muling nabuhay, walang pagkakamali tungkol diyan. Kung pinaniwalaan mo Siya sa Kanyang salita, at lumapit ka sa Kanya para sa kapayapaan at kapatawaran, walang pagkakamali tungkol diyan. Kung binuksan mo ang iyong puso sa Kanya, makatitiyak ka na pumasok Siya upang manahan, sapagkat sinabi Niya sa iyo na gagawin Niya iyon, at walang pagkakamali tungkol diyan. Hindi binabago ng iyong panginig ang mga pangunahing katotohanang ito.

May kuwento tungkol sa isang barkong nawasak isang mabagyong gabi nang sumalpok ito sa mga bato sa baybayin ng Cornwall. Namatay ang lahat ng tripulante maliban sa isang batang Irlandes na mag-isa, na inihagis ng mga alon sa matatalim na gilid ng isang malaki at mataas na batuhan, kung saan nakasumpong siya ng lugar na mapagkakanlungan. Kinaumagahan, natanaw siya ng mga nagbabantay sa

dalampasigan gamit ang kanilang mga largabista, kaya inilunsad ang isang bangka at sinagwan papunta sa kinakapitan niya. Halos patay na siya sa ginaw at sa hagupit ng panahon, kaya maingat siyang binuhat papasok sa bangka at dinala sa pampang. Nang mabigyan na siya ng pampalakas, tinanong siya, “Iho, hindi ka ba nanginig doon sa bato sa gitna ng ganoong bagyo?” Masigla siyang sumagot sa kanyang paraang Irlandes, “Nanginig? Aba, nanginig talaga ako. Pero alam n’yo, ang bato ay hindi nanginig kahit minsan buong magdamag.” Kung nagtiwala ka kay Cristo, nasa Bato ka. Kahit manginig ka, hindi nito pinawawalang-bisa ang kaligtasan ng Diyos. Nananatiling matatag at panatag ang Bato. Huwag mo nang tingnan ang iyong sarili, at umasa ka lamang sa Salita ng Diyos.

“Kapag dilim ang tumatabing sa Kanyang magandang mukha,

Ako’y nagpapahinga sa Kanyang biyayang di nagbabago;

Sa bawat malakas at mabagyong unos,

Ang aking angkla’y nakakapit sa loob ng tabing.

Kay Cristo, ang matibay na Bato, ako’y nakatayo,

Ang lahat ng ibang lupa ay lumulubog na buhangin.”

28. May mga panahon po na lubos akong tiyak sa aking kaligtasan, at pagkatapos ay nawawala na naman ito. Bakit po dumarating ang mga panahong ito ng kadiliman?

Maaaring may iba’t ibang dahilan ang mga panahong ito ng kadiliman. Kahit ang pinakadakilang mga banal ay nakaranas din kung minsan ng ganito. Maaaring dulot ito ng matinding pagod ng isip at panghihina ng katawan. Laging handa ang kaaway ng ating kaluluwa na samantalain ang ganitong mga kalagayan, at lagi niyang sinisikap na ipalimot sa atin ang

malililaw at tiyak na mga pangako ng Diyos na pinagpahingahan natin noong malusog at malakas tayo.

May isang tunay na kuwento tungkol sa isang matandang ministro na nangaral ng Ebanghelyo nang malinaw at may kapangyarihan sa buong panahon ng kanyang paglilingkod, pero kung minsan, kapag siya'y nagdurusa, ay labis siyang ginugulo ng pag-aalinlangan at kawalan ng katiyakan. Nang banggitin niya ito sa kanyang asawa, itinuro nito sa kanya ang Juan 5:24. Nang basahin niyang muli ang mahahalagang salita, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa hatol; kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay,” napatawa siya nang may kagalakan, at sinabi, “Nakapagtataka na nakalimutan ko pa ang ganitong mga salita, gayong ilang taon ko nang ipinangangaral ang mga ito.”

Makalipas ang ilang panahon, pumasok ang asawa sa silid at nakita niya ang matanda niyang asawa na nakadukwang sa gilid ng kama, hawak ang nakabukas na Biblia sa ilalim ng higaan. Bulalas niya, “Ano ba ang ginagawa mo?” Sumagot ito, “Ginugulo na naman ako ni Satanas, at dahil siya ang prinsipeng kadiliman, inisip ko na nasa pinakamadilim na lugar siya ng silid, na walang iba kundi sa ilalim ng kama. Kaya ipinapakita ko lang sa kanya ang Juan 5:24, at sa sandaling makita niya ito, tumigil na siya sa panggugulo sa akin.”

Naiintindihan natin ang kahinaan ng isip na ipinahihiwatig ng kuwento, pero ang prinsipyo ay napakapalad na totoo. Kapag dumating ang kaaway ng iyong kaluluwa laban sa iyo, para sirain ang iyong pagtitiwala, ipakita mo sa kanya ang sinabi ng Diyos.

Pero maaaring may iba pang dahilan kung bakit nawala ang mapalad na katiyakang dati mong tinamasa. Binabanggit ito ni apostol Pedro sa kanyang Ikalawang Sulat, kabanata 1, talata 9. Sa mga naunang talata, idinidiin niya ang kahalagahan ng paglago sa espiritu, at itinuturo sa mananampalataya na maging masikap sa pagdaragdag sa kanyang pananampalataya ng kabutihan, at sa kabutihan ng kaalaman, at sa kaalaman ng pagpipigil sa sarili, at sa pagpipigil sa sarili ng pagtitiis, at sa pagtitiis ng kabanalan, at sa kabanalan ng pagmamahal sa kapatid, at sa pagmamahal sa kapatid ng pag-ibig; at kung gayon ay makatitiyak siya na kung nasa kanya ang mga bagay na ito at sumasagana, hindi siya magiging tamad ni walang bunga sa pagkakilala sa ating Panginoong Jesu-Cristo.

Pero sa kabilang banda, kung pinababayaan ng mananampalataya ang mga bagay na ito, hindi niya maaasahang mananatili sa kanya ang pagpapala ng Diyos; kaya sinasabi sa atin, “Ang wala ng mga bagay na ito ay bulag, at hindi makakita sa malayo, at nakalimot na siya’y nilinis na sa kanyang mga dating kasalanan.” May napakaseryosong bagay rito. Pansinin mo, nilinis na siya sa kanyang mga dating kasalanan, pero dahil sa katamaran at kapabayaang ay nawala sa kanya ang katiyakan nito. Kumupas na sa kanyang alaala ang pagpapala ng mga araw na lumipas.

Ang buhay Cristiano ay hindi kailanman nakatigil. Kailangang lumago ang isang tao sa biyaya, kung hindi ay mag-uurong siya at manghihina. “Ang tumatalikod sa puso ay mabubusog sa kanyang sariling mga lakad” (Kawikaan 14:14). Ang hindi nagpapatuloy kasama ng Diyos, kundi hinahayaan ang sariling matangay, ay halos tiyak na mawawalan ng kagalakan ng kanyang kaligtasan. Suriin mo ang iyong sarili tungkol dito, at

kung makita mong naging pabaya ka sa pag-aaral ng iyong Biblia, pabaya sa iyong buhay-panalangin, pabaya sa wastong paggamit ng mga paraang itinakda ng Diyos para sa biyaya, ipagtapat mo ang lahat ng ito sa Diyos at magsikap kang lumakad kasama Niya sa mga araw na darating, upang lumago ka sa isang mas matatag na pagkatao bilang Cristiano.

Panghuli, ipaaalala ko sa iyo na ang anumang kilalang kasalanang pinababayaang mo sa iyong buhay ay magnanakaw sa iyo ng kagalakan at katiyakan ng iyong kaligtasan. “Kung ako’y nagtatangi ng kasamaan sa aking puso, hindi ako didinggin ng PANGINOON.” Marami ang masayang nagpatuloy kasama ni Cristo nang ilang panahon, pero dahil sa paglalaro sa kasalanan ay nasilo at nabitag sa isang bagay na labis na nagpalungkot sa Espiritu ng Diyos, kaya nawala sa kanila ang pakiramdam na sila’y tanggap kay Cristo. Tiyakin mo na walang kasalanang hindi mo naipagtatapat sa iyong buhay. Tiyakin mo na hindi mo pinapayagan ang anumang lihim na kasalanan na umuubos ng iyong lakas sa espiritu at humahadlang sa iyong pakikipag-isa sa Diyos.

Ang pagiging makamundo, anumang uri ng pagpapalayaw sa laman, ang kawalan ng katapatan sa iyong mga pananagutan bilang Cristiano, ang di-angkop na pagbibiro, ang pagkikimkim ng galit o masamang loob sa iba—lahat o alinman sa mga bagay na ito ay tiyak na sisira sa iyong pakiramdam ng katiyakan. Kung nagkasala ka sa alinman sa mga ito, harapin mo nang tapat ang mga bagay sa harapan ng Diyos, at alalahanin mo na sinabi Niya, “Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, Siya ay tapat at matuwid upang patawarin tayo sa ating mga kasalanan, at linisin tayo sa lahat ng kalikuan.”

Huwag mong tanggapin ang bulong ng manunukso na wala kang kapangyarihang kumawala sa masasamang ugali. Tandaan mo na hindi ito usapin ng sarili mong lakas. Kapag tapat kang nagsisi sa iyong maling gawain at bumaling sa Panginoon para sa tulong ng Diyos na madaig ang kasalanang madaling bumabalot sa iyo, Siya ang kikilos para sa iyo. Habang itinuturing mo ang iyong sarili na tunay na patay na sa kasalanan, pero buháy sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon, kikilos ang Espiritu Santo sa iyo at sa pamamagitan mo, papagtatagumpayin ka laban sa mga hilig sa kasamaan, at palalakasin ka upang mamuhay nang matagumpay para sa kaluwalhatian ng Diyos na nagligtas sa iyo.

Ikalawang Bahagi, Ikalawang Kabanata: Mga Huling Payo

Alam ko na baka hindi man lang natalakay sa mga naunang pahina ang mismong suliranin mo. Pero anuman ang humahadlang sa iyo na magkaroon ng tiyak na katiyakan na ligtas na ang iyong kaluluwa, nakikiusap ako sa iyo: huwag kang susuko sa kawalan ng pag-asa at huwag mong isipin na ang ganitong kaalaman ay hindi para sa iyo. Sapagkat anuman ang kalagayan ng iyong isip, anuman ang bumabagabag sa iyong budhi, anuman ang tanging pasanin na pumipigil sa iyo, may nakalaan sa banal na Salita ng Diyos na eksaktong tutugon sa iyong kalagayan.

Bakit hindi mo na tiyak na ayusin ito sa Diyos, na tatanggapin mo ang Panginoong Jesu-Cristo bilang sarili mong personal na Tagapagligtas, at pagkatapos, umaasa sa Espiritu Santo, ay saliksikin mo ang mga Kasulatan araw-araw, binabasa ito nang may panalangin at maingat na pagninilay, at tumingala ka sa Diyos mismo para sa lahat ng liwanag na kailangan mo? “Ang maamo ay papatnubayan Niya sa katarungan: at ang maamo ay tuturuan Niya ng Kanyang daan.” Sinabi rin Niya, “Ngunit sa taong ito ako titingin, sa kanya na dukha at may pusong nagsisisi, at nanginginig sa Aking salita.”

Ipinahayag ng ating mapagpalang Panginoon na kung ang sinuman ay handang gumawa ng kalooban ng Diyos, makikilala niya ang aral. Ang tanging kailangan ay tanggapin mo ang lugar ng isang naliligaw na makasalanan, nang may kababaang-loob ng isip at pusong nagsisisi, at umasa ka sa Diyos, na hindi nagnanais na may sinumang mapahamak, na ihahayag Niya sa iyo ang Kanyang kaisipan sa pamamagitan ng nasusulat na

Salita, at sa gayon ay aakayin ka Niya sa katiyakan ng kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo.

Pero sa kabilang banda, huwag mong pababayaang mga paraan ng biyaya na inilaan Niya para sa iyo. Kung malapit ka sa lugar kung saan itinuturo ang Salita, pumunta ka nang madalas hangga't kaya mo upang mapakinggan ang pangangaral ng Ebanghelyo, sapagkat nang hindi nakilala ng sanlibutan ang Diyos sa pamamagitan ng sarili nitong karunungan, "minabuti ng Diyos na iligtas ang mga sumasampalataya sa pamamagitan ng kamangmangan ng pangangaral." Dumalo ka rin nang madalas sa lugar ng panalangin, at maging handa kang sumangguni sa ibang nagpapakita na alam nila at tinatamasa nila ang mismong hinahanap mo. Noong si Lydia ay nasa lugar ng panalangin, isinugo si Pablo upang ipaliwanag sa kanya ang daan ng buhay, at binuksan ng Panginoon ang kanyang puso upang tanggapin ito. Taimtim siyang naghahanap ayon sa lahat ng liwanag na mayroon siya, at tiniyak ng Panginoon na dumating sa kanya ang higit pang liwanag habang sinusundan niya ang sinag na iyon.

May isa pang bagay na napakahalaga para sa sinumang naghahangad ng liwanag mula sa Diyos: Alisin mo sa iyong buhay ang bawat kasalanang alam mo, hangga't abot ng iyong makakaya, at iwasan mo ang lahat ng maaaring dumungis sa iyong isip at puso. Sinabi ni David, "Kung ako'y nagtatangi ng kasamaan sa aking puso, hindi ako didinggin ng PANGINOON." Kung patuloy kang makikisama nang walang dahilan sa mga hindi makadiyos, o kung makikilahok ka sa mga makamundong kalayawan, na lahat ay may hilig na patigas ang budhi, hindi

mo maaasahang matulungan ka ng Espiritu ng Diyos, na nalulungkot sa lahat ng ganitong kababawan.

Huwag mong sayangin ang mahalagang panahon sa mga walang kuwenta at maruruming babasahin. Basahin mo lamang ang nakapagpapataas ng loob at nagbibigay-sigla. Ibigay mo ang unang lugar sa iyong Biblia, at samantalahin mo ang mabubuting aklat hangga't makakakuha ka, mga aklat na nakapagpapatibay at nagpapalinaw sa mga bagay na walang hanggan. Kahangalan ang umasang magkaroon ng katiyakan ng kaligtasan habang pinababayaan naman ang mga paraang itinakda ng Diyos upang ipakilala ang kayamanan ng Kanyang biyaya.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.